

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

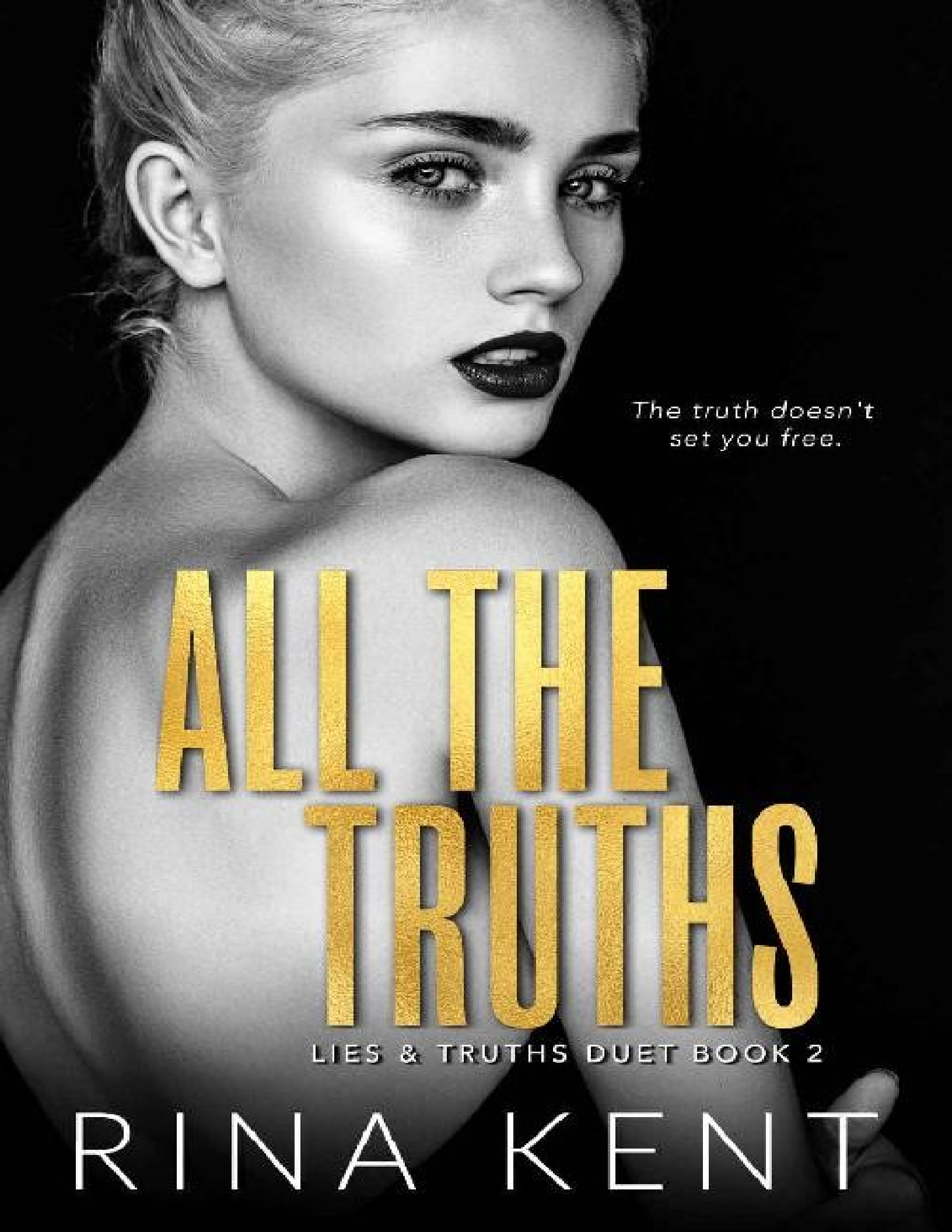
RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

*The truth doesn't
set you free.*

ALL THE TRUTHS

LIES & TRUTHS DUET BOOK 2

RINA KENT

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

- [Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız](#)
- [Çeviri Yedek Telegram Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitap İstekleri Kanalımız](#)
- [Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri](#)
- [Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız](#)

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz.

Kitaplarımız paylaşılmak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız.PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

ALL THE TRUTHS

LIES & TRUTHS DUET BOOK 2

RINA KENT

İÇİNDEKİLER

Yazar Notu

Blurb

Oynatma

Listesi

Bölüm 1 - Reina 2

- Reina Bölüm 3 -

Asher 4 - Asher

Bölüm Bölüm 6 -

Reina 5 - Reina

Bölüm Bölüm 8 -

Reina 7 - Asher

Bölüm 9 - Asher

Bölüm 10 - Reina

Bölüm 11 - Reina

Bölüm 12 - Reina

Bölüm 13 - Asher

Bölüm 14 - Asher

Bölüm 15 - Reina

Bölüm 16 - Reina

Bölüm 17 - Reina

Bölüm 18 - Reina

Bölüm 19 - Asher

Bölüm 20 - Asher

Bölüm 21 - Reina

Bölüm 22 - Reina

Bölüm 23 - Reina

Bölüm 24 - Reina

Bölüm 25 - Reina

Bölüm 26 - Asher

[Bölüm 27 - Reina](#)

[Bölüm 28 - Asher](#)

[Bölüm 29 - Reina](#)

[Bölüm 30 - Reina](#)

[Sonsöz - Reina](#)

[Sırada ne var?](#)

[Ayrıca : Rina Kent](#)

[YazanYazar](#)

[Hakkında](#)

Tüm Gerçekler
Copyright © 2020 by Rina Kent
Tüm hakları saklıdır.

Bu yayının hiçbir bölümü, yayıncının yazılı izni olmaksızın elektronik, mekanik, fotokopi, kayıt, tarama veya başka herhangi bir yolla çoğaltılamaz, saklanamaz veya iletilemez. Bu kitabı kopyalamak, bir web sitesine koymak veya başka herhangi bir yolla dağıtmak yasa dışıdır.
bir kitap incelemesinde kısa alıntılarının kullanılması dışında, izin alınmaksızın kullanılamaz.

Bu roman tamamen bir kurgu eseridir. Bu kitapta tasvir edilen isimler, karakterler ve olaylar yazarın hayal gücünün ürünüdür. Yaşayan veya ölmüş gerçek kişilerle, olaylarla veya kişilerle herhangi bir benzerlik tamamen tesadüfidir.

Dik duranlara.

YAZAR NOTU

Merhaba okuyucu dostum,

Kitaplarımı daha önce okumadıysanız bunu bilmiyor olabilirsiniz, ancak üzücü ve rahatsız edici olabilecek daha karanlık hikayeler yazıyorum. Kitaplarım ve ana karakterlerim kalbi zayıf olanlara göre değil. Tetikleyici uyarılar yapmıyorum, ancak bir uyarıya ihtiyacınız varsa, kitaplarım muhtemelen size göre değildir.

Ancak diğer kitaplarımı okuduysanız, karmaşık karakterler ve hepinizin nefret etmeyi sevdiği yoğun tutkuyla dolu başka bir çarpık yolculuğa hazır olun.

Tüm Gerçekler bir düetin ikinci kitabıdır ve tek başına DEĞİLDİR.

Yalanlar ve Gerçekler Düeti:

- #1. [Tüm Yalanlar](#)
2. [Tüm Gerçekler](#)

Gelecekteki yayınlar hakkında haberler ve [özel bir hediye](#) için Rina Kent'in [Bültenine](#) kaydolmayı unutmayın.

BLURB

gerçeği sizi özgür kılmaz.

İntikam aceleye getirilmemelidir. Tadının çıkarılması gerekir. Reina benim hayatımı mahvetti ve benim de onunkini mahvetmem adil olur. Ya da plan buydu. Bu, derimin altına girmeden ve kanıma karışmadan önceydi. Bildiğimiz hayat çöker ve yanar. Elimizde kalan tek şey intikam. Yoksa öyle mi?

OYUN LİSTESİ

Illuminated - Hurts
Infinite - Silverstein & Aaron Gillespie Divide
- Bastille
İyi Ders - Bastille
Wherever You Are - Kodaline
Call Me - Shinedown
State of My Head - Shinedown
Kill Our Way to Heaven - Michl
İmparatorun Yeni Giysileri - Panic! At The Disco
No Shame - 5 Seconds of Summer
Empty Thoughts - Glass Tides
Death of Me - SAINT PHNX
Willow Tree - Twin Wild Wrong
- Depeche Mode
Running From My Shadow - Mike Shinoda & Grandson I
Found - Amber Run
The Unknown - Crossfade
Just Give Me a Reason - Pink & Nate Ruess
Ne Yaptın - Within Temptation & Keith Caputo Roots - In This
Moment
Zamanımı Boşa Harcıyorum - Varsayılan
The Very Last Time - Bullet For My Valentine
Haemorrhage - Fuel
Love Falls - HELLYEAH
Some Kind of Disaster - All Time Low

Çalma listesini [Spotify](#)'da bulabilirsiniz.

CHAPTER 1 - REINA

Saldırı gecesi

HAYAT ADIL DEĞİL.

Paralel çizgileri ve asla kesişmeyen desenleri bir lanet gibidir.

Ondan ne kadar kaçarsanız kaçın, her zaman geri çekilirsiniz.

Takımımın üyeleri gülümseyip zıplarken Cuma gecesi ışıkları stadyumu dolduruyor. Kalabalığın gürültüsü hem amigo kızlar hem de futbolcular için adrenalin patlaması gibi.

Çıkışa yakın bir yerde durup arkamdaki Bree ve Prescott'a, Lucy ve Naomi'ye, Owen ve Seb'e son bir kez bakarken dudaklarımda küçük bir gülümseme beliriyor.

Ve diğer herkes.

Onları özleyeceğimi hiç düşünmemiştim, ama yine de tüm robotik hareket sadece bir hareketti: bir hareket. Bir kez bile önemsiz olduklarını düşünmedim.

onları öyle olmadıklarına inandırma konusunda profesyoneldi.

Bakışlarım kendiliğinden yukarıya, seyircilerin olduğu bölüme, oyuncuların ailelerinin olduğu bölüme kayıyor.

Her zaman oturduğu yer orası. Kapalı, karanlık zihninde hâlâ Owen ve Sebastian'ı ailesi olarak görüyor.

Ki bu benim için asla söylenemez.

Kalabalığın arasında dolaşırken parmaklarım yılan gibi bileziğime uzanıyor zarif malzemeyi yokluyor.

Onu bulamayacağımı biliyorum ama yine de arıyorum; bu da çaresizliğim hakkında bir şeyler söylüyor.

Bu, ne kadar işlevsiz olduğumuz hakkında bir şeyler söylüyor.

Keşke bu üç yıl önce başlasaydı ama Alex Amca ve babam nişanlanmamıza karar verdiklerinden beri devam ediyor.

İlişkimiz o zamandan beri yanlıştı ve doğru olmayı reddetti. Birbirimizi tekrar tekrar özlemeye devam ediyoruz.

Sonra bana o sözleri söyledi, kalbimin kalıntılarını küçük, kanlı parçalara ayıran, toplanması ya da dokunulması imkansız olan o sözleri.

Sonunda acı gerçeği fark ettiğimden beri göğsümde sürekli bir ağrı var: paralel çizgilerde yaşıyoruz. Dünyalarımızın asla kesişmemesi gerekiyordu.

Asla olmamız gerekmiyordu.

Kalabalığın içinde onu bulmaktan vazgeçerek arkamı dönüyorum ve uzun boş tünelde yürüyorum. Tezahüratlar ve müzik sonunda kayboluyor, hiçliğe dönüşüyor.

Attığım her adımda ruhum dengesini kaybediyor. Uzuvarlarım sanki oraya geri dönmem, onu aramam, ona bunca yıldır söyleyemediklerimi söylemem için yalvarıyormuş gibi titriyor.

Hayır.

Her şey bitti. Her

şey bitti.

Şimdi, benden daha önemli olan diğer tek kişiyi kurtarmak .

Telefonumu elime alıp Instagram'ı açıyorum. Bir yıl önceki konuşmayı bulmam uzun sürmüyor. Keşke bir kez daha gidebilseydim ya da o pisliğe bu sözleri yüz yüze söyleyebilseydim ama sert tavrıma rağmen pek çok yönden korkağın tekiyim.

Sadece korkaklığımı nasıl saklayacağımı iyi biliyorum.

Uzun bir süre boyunca, zayıflığı güçlü bir cepheye, kimsenin şüphelenmeyeceği sağlam ve sert bir şeye dönüştürmeyi öğrendim.

Titreyen parmaklarımla yazıyorum.

Seninle bir daha görüşmeyeceğim.

Cevap anında geliyor. Bazen hiç orada olmadığı hissine kapılıyorum, bazen de -şimdi olduğu gibi- sanki ensemde soluyor.

Cloud003: İyi denemeydi, sürtüğüm.

. Ben yeni bir sayfa açıyorum ve sen bunun bir parçası olmamayı seçtin. Bana karşı olan hislerini engellediğini biliyorum ve seni anlıyorum. Muhtemelen ben de aynısını yapmalıydım. Özür dilerim ve hoşça kal.

Gönder tuşuna bastığımda gözlerim bulanıklaşıyor ve saldırıyla savaşmak için gözlerimi kapatıyorum. Artık her şey bitti.

Tüm küslükler ve söylenmemiş sözler. Tüm sırlar ve yalanlar. Bitti.

Cevap vermedi, değil. Bu şekilde bir pislik, her zaman ne düşündüğünü merak etmeme neden oluyor.

Umarım bu vedayla biter ama biteceğinden şüpheliyim.

Bu şey zaten kanımda akıyor ve Blackwood College'daki yaygın inanışın aksine, hem fiziksel hem de duygusal olarak kanıyorum.

Aldatma sanatında ustalaştım ve bunu belli etmiyorum.

Bileziğime son bir dokunuşla ilerliyorum.

Bu gece, her şeyi geride bırakıyorum ve beni her zaman koşulsuz seven tek kişiyle yeniden bir araya geliyorum.

Bana hayatını veren kişi.

CHAPTER 2 - REINA

Mevcut

Ben nefesimi tutmaya çalışırken ASHER'S SILHOUETTE bulanıklaşıyor.

Acının felç edici bir yanı vardır. Acının kendisi değil, beynin metaforik olarak bıçaklanmaya verdiği tepki.

Saldırı karşısında kendini kapatır ve bunun yerine hissizliği seçer, çünkü bazen hissiz olmak hayatta kalmanın tek yoludur.

Keşke fiziksel bir acı olsaydı. Keşke bu saldırı ve her hareket ettiğimde boynumun ve omuzlarımın arkasındaki acı olsaydı.

En azından o zamanlar, yakında inancıyla yaşıyordum. Bu acı geçmeyecek.

En ham, en gerçek haliyle.

Kalçalarım Asher'in dün gece beni nasıl aldığından beri hala ağrıyor. İçim hala onun dokunuşundan, beni nasıl doldurduğundan, beni nasıl öptüğünden ve

beni bütünüyle gerdi.

Birkaç dakika önce kalbim yerinden çıkacak gibiydi, kelebekler neredeyse tavana vuracaktı. *Aptal* küçük kelebekler.

Şimdi katlediliyorlar, arkalarında kan ve yapışkan madde bırakıyorlar.

Titreyen bacaklarımı göğsüme doğru çekerken, yüksek sesle ve net bir şekilde duyabiliyorum: bir kalbin kırılması. Parçalanma, düşüş. Kırık cam gibi etrafımı saran parçaları neredeyse görebiliyorum.

Ve tüm bunların sebebi de, şu anda binanın önünde duran şık takım elbiseli adam.

Dire

k. Bana sadece intikam için yaklaşan adam. Ona güvenmiştim. Ona aşık oluyordum.

Tüm işaretleri ve içgüdülerimi görmezden geldim ve ona gittim.

Düşündüm ki

Başından beri benim Azrail'im olduğu halde onu kurtarıcım olarak görüyorum.

Mantiken, ayağa kalkıp oraya gitmeliydim. Onu omzundan tutup çekmeli, yüzüne bir tokat atmalı ve bunu *bana-bize* neden yaptığını sormalıyım.

Düşüncesi bile gözlerimi yaşartıyor. Ayaklarına kapanmadan onunla yüzleşmem mümkün değil.

Benimle alay edecek ve bana canavar diyecek; hepsinin benim suçum olduğunu söyleyecek. Şu anda bunu kaldıramam. Zırhım parçalandı ve şimdi kırık parçaların arasında işe yaramaz bir yığın halinde duruyor.

Bu yüzden şu anda yapabileceğim tek şeyi yapıyorum. Ayağa kalkmak için tırnaklarımla toprağı kazıyorum.

Düştükten sonra ayağa kalkmanın çok zor bir yanı var. Yer sanki gitmeme izin vermek istemiyormuş gibi beni aşağı çekmeye devam ediyor. Bu yerçekimi, bunu biliyorum ama beynim şu anda bu gerçeğı işleyemiyor.

Uzun saniyelerimi alıyor ama dengesiz ayaklarımın üzerinde durmayı başarıyorum. Asher'a bakmıyorum, tek bir bakış bile atmıyorum.

Eğer yaparsam, kırık parçaları daha da kötüleştiririm. Onları kanla ıslatır, göğsüme gömerim ve onarılamaz bir karmaşa olur.

Bir ayağımı diğerinin önüne koyarak, birbiri ardına adımlar atıyorum.

Bir adım.

İki adım.

Bunu yapabilirim. Yürüyeblirim.

Girişe ulaşmam bana sonsuzluk gibi geliyor. Boş, ıssız ve... yanlış.

Hastanedeki o his intikam için geri döndü.

Yanlış.

Evden boşluğa ve lanet havaya kadar her şey çok yanlış.

Jason ön tarafta duruyor, çift kapıya yaslanmış. Çatık kaşlarıyla beni izlerken gelişmiş kollarını göğsünün üzerinde kavuşturmuş.

Başından beri biliyordu.

Bu yüzden Cloud003'ün Instagram hesabı aracılığıyla beni uyardı. Yeterince dikkat etseydim, muhtemelen bu konuda bir şeyler yapabilirdim.

Asher'ın tuzağına bu kadar düşmeden önce kendimi durdurabilirdim.

Sorun şu ki, tuzağa düşürüldüğümde bunu hissetmedim bile. Planın kokusunu alamadım ya da manipülasyonları hissedemedim. Ondan şüpheleniyordum ama asla hayatımın peşinde olduğunu düşünecek kadar değil.

Sadece düştüğümde itildiğimi hissettim. Düştüğümü sadece o ağacın altında tüm parçalar etrafıma saçıldığında fark ettim.

"İyi misin?" Jason yavaşça soruyor ama kıpırdamıyor. Ayaklarım basamakta gıcırdayarak durdu. Bakışlarıyla karşılaştığımda, Hareketlerim yavaş ve neredeyse robotik. Ağlamamak için kendimi tutmaya çalışırken hissizleştim.

Yukarıdaki sıcak güneş gri bir buluta dönüşebilirdi. Hiçbir şey hissetmiyorum, hiçbir şey görmüyorum ve hiçbir şey koklamıyorum. Dünya aniden renksizleşti ve renkleri geri isteyip istemediğim konusunda hiçbir fikrim yok.

"Ah, kahretsin." Boynunun arkasını ovuşturuyor ve sanki yaralı bir hayvanmışım gibi yavaşça bana yaklaşıyor. "Asher bir şey mi söyledi? O pisliğin seni ezeceğini biliyordum."

"Neden bana daha önce söylemedin?" Sesimi tanıyamıyorum; nötr ve ölü, beni çevreleyen dünya gibi renksiz.

Rahatsız görünerek ensesini tekrar ovuşturuyor. "Asher beni ve annemi tehdit etti. Alex onu kovarsa gidecek hiçbir yeri olmayacak, bu yüzden ben NFL'deki pozisyonumu garantileyene kadar burada kalmak zorundayız."

"Fikrini değiştiren ne oldu?"

"En kötü adamınız olduğu halde onu bir kahraman olarak görmenizi izlemeye devam edemem." Sesi her kelimedede daha da sertleşiyor. "O seni hiç önemsemedi Reina. Asher Carson bencil ve boktan varlığı boyunca kez bile senin iyiliğini umursuyormuş gibi sana bakmadı."

Kaşlarım çatıldı.

Evet, Asher bana sadece intikam için yaklaşmış olabilirdi ve her zaman kendine has bir pislikti, ama o küçük jestleri gördüm... gözlerinin yumuşayışını, yeşil bakışlarındaki sevgi gösterisini, sonrasında sanki umursamak istemiyormuş gibi çenesini sıkmasını.

Yine de fark etmez, değil mi?

Bunların hiçbiri onun yaptıklarını silemez. Niyeti çatıda, sınıfta ve soyunma odasında açık ve netti.

Beni öldürmek istedi.

Eylemler kelimelerden daha yüksek sesle konuşur demezler mi?

Yaptıklarına şahit oldum. O ürkütücü titreşimleri hâlâ iliklerime kadar hissedebiliyorum.

"Bana bildiğin her şeyi anlat, Jace." Onun nazik kahverengi bakışlarına kararlı bakışlarımla karşılık veriyorum.

Beynim odama çekilmemi, yorganın altına saklanmamı ve ağlamamı söylüyor ama çarşafımla hâlâ dünkü gibi kokuyor. Tüm vücudum kokuyor.

Hâlâ onun acısını çekiyorum, hâlâ itiraf etmek istemediğim bir şekilde onunla doluyum.

Ayrıca, eğer kasvetli buluta özgürlük tanırsam, beni ele geçirecek ve depresyon ve karanlık düşüncelerden başka bir şey bırakmayacaktır.

En iyi şansım ne yaptığımı bilmek. Cehaletten daha korkunç bir şey yoktur. Yavaşça derinizin altına sızar ve sizi canlı canlı yer ve harekete geçmeye karar verdiğinizde artık çok geçtir.

Bunu çözülemez hale gelmeden çözeceğim.

Jason başını yana eğdi. "Beni takip edin."

Soru sormuyorum ve o havuz evine doğru arkasından yürüyorum.

Doğru yürümeye çalışırken omuzları odak noktam oluyor. Beynim beni farklı yönlerle çekip duruyor. Bir yanımda Asher'a koşmak ve ondan gerçeği öğrenmek istiyor. Diğer yanımda ise kasvetli bulutun beynime kötü şeyler fısıldamasına izin veriyor.

Gördün mü? Sen bir hiçsin.

Neden Arianna'yı takip edip ölmüyorsun?

Kimse seni umursamıyor.

Kapanan kapının sesi şeytanları susturuyor. Jason çift kapıyı kilitleyene kadar havuz evinde olduğumuzu fark etmemiştim.

Sanırım bunu gerektirecek kadar gizli bir şey var.

"Bugünün geleceğini biliyordum." Karşı duvardaki televizyona doğru ilerlerken konuşuyor. "Bunu kullanacağımı biliyordum." Cebinden bir flash bellek çıkarıyor ve başını geriye doğru eğerek televizyona takıyor. "Hazır mısın?"

"Ne için?"

"Bu görüntü size bilmeniz gerekenler hakkında bir fikir verecektir." Yavaşça başını sallarken avuçlarını nemleniyor.

Televizyonun önüne dizilmiş minderleri işaret ediyor. "Oturmak isteyebilirsin, Reina."

Onlara salyangoz hızıyla , aniden buranın olmak istediğim yer olup olmadığından emin olamıyorum.

Ben düşüncelerimi söyleyemeden Jason videoyu oynatıyor.

Görüntülerin açısı yana doğru ve kalitesi eski güvenlik videoları gibi grenli. Sanki gizlice kaydedilmiş gibi.

Ses yok.

Sadece Asher ve benim soyunma odasının önünde durduğumuz bir kare. Sanırım futbol takımının. Ben mavi bir amigo üniforması giyiyorum ve Asher'in üzerinde mavi bir Tigers ceket var, bu da lise zamanından kalma olduğu anlamına geliyor.

Hiçbir kelime duyamasam da kötü niyetini tenimde hissedebiliyorum. Asher sinirli görünüyor, çenesi kenetlenmiş ve elleri iki yanında yumruk olmuş. Öte yandan ben sakin görünüyorum. Kollarımı göğsümde kavuşturmuşum ve yüz ifadem robotik, tıpkı internetteki sahte resimlerdeki gibi.

O dişlerini gıcırdatarak kelimeleri çıkarmaya çalışırken, ben öylece duruyorum. Sessiz.

Tepki yok.

Bu sahne beni büyülüyor: onun vücudundaki uçucu gerilim, benimkinin tamamen gevşemesi.

Sadece, gerçekten rahat mıyım?

Başımı yana eğip dikkatle izliyorum. Dışarıdan bakınca hiç etkilenmemiş gibi görünüyorum. Ancak tırnaklarım kollarıma batıyor. Dikkat çekecek kadar sert değil ama orada. Bunu onu dizginlemek için yapıyorum. O sahneyi hatırlamama gerek kalmadan söyleyebilirim.

Ama neyi dizginliyordum? Tepkilerimi mi? Duygularımı mı?

Tam olarak ne saklıyordun, Yaşlı Reina?

Asher çıkarken beni itiyor. Çarpmanın şiddetiyle geriye doğru sendeliyorum ama yerimde duruyorum. O kaybolurken, ben bakıyorum

doğrudan kameraya. Bu, ruhları parçalara ayırmak ve hayatları mahvetmek için yapılmış bir bakış.

Bu sert Reina.

Reina'ya kimse bulaşmadı.

Hemen ardından ekran kararıyor.

Sanki Asher ve ben hâlâ oradaymışız gibi bakmaya devam ediyorum.

"Bu ilişkinizin sadece bir kısmı." Jason dikkatimi tekrar ona çekti.

"Aslında hiç birlikte olmadınız."

Bakışlarım siyah ekrandan onun yüzüne kayıyor. "Bunu kim kaydetti?"

Sanki sormamı beklediği son soru buymuş gibi duraklıyor. O buz gibi bakışla kime baktığımı bilmek istiyorum. Çekmemesi gereken bir şeyi çeken biri vardı ve mahremiyetime izinsiz girmenin bedelini ödeyip ödemediğini bilmek istiyorum.

"Futbol takımından biri mi? Emin değilim. Birkaç yıl önce internette bulmuştum."

"İnternette bulduğunuz tüm videoları saklıyor musunuz?"

"Seninle ilgili olanlar, evet. Biz arkadaşız prenses, hatırladın mı?"

"Hayır, hatırlamıyorum. Bütün mesele bu, Jace." Sesim

Her şeyden çok istifa etti. "Arianna ile olan ilişkim hakkında ne biliyorsun?"

Asher'la sorunlarımız olabilirdi ama bana karşı öldürücü niyetler besleyecek kadar büyük değildi. İçimden bir ses tüm bunların Arianna'nın ölümünden sonra başladığını söylüyor.

Jason televizyonun yanındaki pozisyonunu bırakıp yanıma uzanıyor. Bakışları benimkiler gibi siyah ekranda kayboluyor. "Siz arkadaştınız."

"Arkadaşları tanımla."

"Dışarıdan mı? En iyi arkadaşlar. Sen yanında olmadan hiçbir şey yapmazdı. Sen onun rol modeliydin ve sana o kadar çok güveniyordu ki Asher bundan hoşlanmıyordu."

Adını duymak beni yeniden öldürüyor.

Aniden bastıran acıyla savaşıırken kirpiklerim yanaklarımın üzerinde dalgalanıyor. O kırık parçalar şimdi kalbimden geriye kalanları delmeye çalışıyor, sanki her şeyin ölümüne terk edilmesini talep ediyor.

"Ne değişti?" Sesim normalden daha yüksek. "Daha önce bana zarar verdiğini söylemiştin ve ben kendimi tutamadım."

"Ben de emin değilim." Bir omzunu kaldırıyor. "Tek bildiğim Arianna'nın intiharından hemen önce garip davrandığı."

"Nasıl garip?"

"Sana daha çok sarıldı. Asher senden her zamankinden daha fazla uzaklaştı. Mutsuzdun ve kafandan milyonlarca düşünce geçiyor gibiydi."

"Onu intihara sürüklediğimi söylediniz, nasıl?"

"Bunlar Asher'ın sözleri, benim değil. Görünüşe göre Arianna atlamadan önce suçlunun sen olduğunu söylemiş."

İçimden yumuşak bir soluk geliyor ve sesim tekinsizleşiyor. "Nasıl suçluydum?"

"Hiçbir fikrim yok ama Asher buna dini gibi inanıyor. Arianna'nın ölümünden hemen sonra Alex'le bu konuda kavga etti. Babasından seninle olan tüm bağlarını koparmasını istedi ama babası bunu kabul etmedi ve ona mantıksız davranmayı bırakmasını söyledi."

Babam öldüğünden beri baba rolünü üstlenen adamın nezaketi karşısında göğsüm sıkışıyor. "Alex ona inanmadı mı?"

Jason başını sallıyor.

"Peki ya sen?" Sesim o kadar umut dolu ki acınacak haldeyim.

"Neye inandığının bir önemi yok."

"Benim için önemli." Eğer Jace Cloud003 ise, muhtemelen bu kaos yığını içinde sahip olduğum tek arkadaşım o ve şu anda sırtımı yaslayabileceğim birine ihtiyacım var.

"Elbette hayır, Reina. Ölümünden önce bazı anlaşmazlıklar yaşamış olabilirsin ama Arianna'yı kız kardeşinmiş gibi severdin. Asla züppece ya da robotça davranmadığın tek kişi oydu."

"O zaman Asher nasıl olur da ona zarar vereceğime inanır?"

"Bilmiyorum. Dürüst olmak gerekirse, söylediklerine dair hiçbir kanıt yok. Arianna intihar ettiğinde çatıdaki tek kişi oydu, yani başka tanık yok. Bence kız kardeşinin ölümünü sadece sana acı çektirmek için kullanıyor. Senden daha önce kurtulamadığı için bu fırsat onun için altın değerindeydi."

Ellerimi birbirine kenetlerken avuçlarım terliyor.

Hayır.

Asher'ın kini ne kadar korkunç olsa da, gerçek ve elle tutulur. Yeşil gözlerindeki yoğunluğu gördüm ve dilimde tadına baktım.

Bunu o uydurmadı. Gerçekten Arianna'nın intiharıyla bir ilgim olduğunu düşünüyör.

Şimdi, masumiyetimi kanıtlamanın bir yolunu bulmalıyım ve bunu çabucak yapmalıyım.

Asher'ın hızına bakılırsa, bir dahaki sefere ruhum için geri geldiğinde o kadar şanslı olamayacağım.

Jason'ın bakışlarıyla karşılaşıyorum. "Dün Izzy seni durdurmadan önce olayların tırmanmasıyla ilgili bir şeyler söylemiştin."

"Evet." Boynunun arkasını ovuşturuyor. "Sanırım senin hayatının peşinde Reina. O saldırılar sadece büyük final için bir hazırlıktı. Bir dahaki sefere seni Arianna'nın yaptığı gibi çatıdan atlamaya zorlayacak."

Bu düşünce karşısında yutkunuyorum, korktuğum için değil, daha çok bu olasılığın canımı nasıl acıttığı için.

"Beni ormanda dövenin o olduğunu mu düşünüyorsun?" diye sordum.

"Muhtemelen."

Kalbimin kalan kısmı küçüldü ve taşa dönüştü. Asher benden her şeyimi aldı.

Belki ben de ondan her şeyi aldım. Artık hiçbir şeyimiz yok.

Kaybedecek hiçbir şeyi olmayanlar en korkutucu olanlardır demezler mi?

CHAPTER 3 - ASHER

HAYAT GARIP.

Bir gün her şey tek boynuzlu atlar ve gökkuşaklarıyken, ertesi gün cehenneme doğru bir yolculuk.

Savaş ya da kaç.

Öldür ya da .

Ari'nin mezarının önünde doğruluyorum, bir elim önümdeki diğerini tutuyor.

Arianna Carson, sevgili kızım ve kız kardeşim.

Her kelime acımasız bir bıçak gibi. Cümle sanki kanla yazılmış gibi ürkütücü.

Çok genç yaşta öldü, on yedi yaşındaydı, on sekizine girmek üzereydi.

Gülümsemesi anılarımdan silinmeye başladı. Üç yıl önce o gün çöktü ve yandı.

Tek görebildiğim gözyaşları içindeki yüzü, dudaklarının titremesi ve kenarda dururken arkasında rüzgârda uçuşan beyaz elbisesi.

Bir yaprak gibi titrerken ve beni oracıkta öldüren sözleri itiraf ederken yüzü solgundu.

Benim lanet hayatımı onunkiyle birlikte bitiren kelimeler.

Çok özür dilerim.

Anıların saldırısını uzaklaştırmak için gözlerimi kısa süreliğine kapatıyorum - yüzündeki ifadeyi, bacaklarının çöküşünü...

Annemin mezarını ziyaret ederken yanımda olmalıydı. Bana babamız gibi davranan adamdan nefret etmememi söylerdi. Annemi özlediğini söyler ve bana sarılırdı.

On yaşımdan beri Alexander'ın işe yaramaz bir baba olduğunu biliyordum. Küçük kız kardeşimin ve benim annemden sonra iyi bir hayatımız olmasını istiyorsam, öne çıkmam gerekiyordu. Ben de öyle yaptım; onun annesi, babası, kardeşi ve en iyi arkadaşı oldum.

Ben Ari'nin dünyası oldum, o da benim.

Ta ki beni terk edip anneme katılana kadar.

Eğildim ve parmaklarımı mezar taşının üzerinde gezdirdim. Cenazesinde bütün gece burada oturup nerede yanlış yaptığımı düşündüm.

Çok mu korumacıydım? Yeterince dikkatli değil miydim? Çok mu aptaldım?

Sonra fark ettim ki, ben hiçbir şey yapmamıştım. Ari bana üzgün olduğunu söylemişti.

Beni terk etmek istememişti ama bu dünyada kalamazdı.

Reina'nın var olduğu bir dünya.

Ondan sonra gitmeye karar verdim, çünkü ben de böyle bir dünyada olmak istemiyordum. Tek ailem ayaklarımın altındayken onun nefes alışını görmek istemiyordum.

Alexander sayılmaz. Benim için o sadece bir sperm donörüydü, asla bir baba olmadı. Çek yazması onu bir sponsor yaptı, ebeveyn değil.

Aslında Reina'ya gerçek çocuklarından daha fazla ebeveynlik yapıyordu. O değerli ortağının kızı ve bir gelir kaynağı. Biz onun için parasını harcamak zorunda olduğu bir yüküktük.

İngiltere'ye gittiğimde her şeyi geride bırakacağıma söz vermiştim.

O zamanlar Reina onun hakkında ne düşündüğümü çok iyi biliyordu ve ölene kadar acı çekmesini istiyordum. Yaşlanıp saçları ağarana ve hâlâ Blackwood'da yaşayana kadar suçluluk duygusunun onu içten içe kemirmesini istiyordum.

Ve cezasını kabul etti. *Bizim* cezamızı. Ama o gece kuralları çiğnedi.

Kaçmak istedi.

Sikerim *böyle işi*. Onun yavaş yavaş yok olduğunu görmek için sabrımı sikeyim. İzlemekten, uzak durmaya çalışmaktan bıktım.

Reina ödeyecek ve bunu benim yöntemimle yapacak. Bunu bir çatının kenarında asılı, bağlı ve gelmeyecek yardım için yalvarırken yapacak.

"Onun mezarı senin ve benimkinin yanında olacak, Ari."

Kız kardeşim benim hayat amacımdı. O öldüğü gün, ben de onunla birlikte öldüm. Küllerinden doğan şey, kana susamış bir iblis oldu.

Reina'nın kanı.

CHAPTER 4 - ASHER

ALEXANDER mezarlığa adımını attığı an, ben de oradan ayrılıyorum.

Bana ters ters bakıyor ve ben de onunla kavga etmek istiyorum ama bunu Ari'nin mezarı önünde asla yapmam.

Acaba asistanı ona bugünün kızının ölüm yıldönümü olduğunu hatırlattı mı? Acaba bunu sadece görünüş için mi yapıyor yoksa işe yaramazlığına rağmen Ari'nin onu ne kadar sevdiğini gerçekten hatırlıyor mu?

Eve dönüş yolculuğu cehenneme geri dönmeye benziyor. Blackwood'un binaları göz alabildiğine uzanıyor; hepsi görkemli ve içlerindeki insanlar gibi bomboş.

Bu kasabada, Ari gibi insanlar asla uyum sağlayamaz. Sessiz inekler, moda için giyinmeyen ya da sosyalleşmeyen utangaç insanlar - bunlar dışlanmışlardır, kimsenin umursamadığı ya da yokluğunu fark etmediği kişilerdir.

Bu Tanrı'nın unuttuğu kasabada Reina ve benim gibi insanlar hüküm sürüyor - popüler, güzel ve lanet olası bir canavar.

Bizler besin zincirinin en tepesinde olmak için doğduk, Ari ise her zaman en altta, herkesin üzerine basabileceği bir yerde olmaya mahkumdu.

Üç yıl önce ayrıldım ve bir daha arkama bakmadım. İkiyüzlülük ve... başka bir şey beni boğdu. Blackwood'dan uzak durmak zorundaydım.

Ben yapmayana kadar.

Hiç ayrılmamış gibi dönene kadar.

Üç yılın aynı anda hem çok uzun hem de çok kısa görünmesi komik.

Görünürde hiçbir şey değişmedi. Blackwood hâlâ içi boş ruhlar ve yüz­süz insanlarla dolu. Derinlerde ise neredeyse tanınmaz halde.

Evin önüne park ettim ve girişe doğru ilerledim. Burada ne halt ettiğim hakkında hiçbir fikrim yok. Burası Ari'nin ölüm yıldönümünde olmak isteyeceğim son yer.

Reina ile ilk kez burada tanıştı ve arkadaş olduklarında gülümsedim.

Lanet bir aptal gibi.

Kravatımı gevşetiyorum; o şey nefes almamı kısıtlıyor. Havuz evinin kapısı açıldığında hareketlerim duraksıyor. Önce Jason çıkıyor ve basamağın üzerinden atlayıp gülümseyerek elini uzatıyor.

Soluk, yumuşak parmaklarım onunkilere yapışıyor ve kravatı tutuşum ölümcül bir hal alıyor.

Dışarı adımını atmadan kim olduğunu biliyorum. Şu parmaklar. O lanet el.

Sabahtan beri beni rahatsız eden tüm bastırılmış enerji, gözlerimi kaplayan ve nefesimi boğan kırmızı bir sise dönüşüyor. Elini kesip köpeklere yedirme ihtiyacı beni bunaltıyor.

Benim olana dokunmaya nasıl cüret eder?

Ona nasıl izin verir?

Öldürücü bakışlarım ondan Jason'a kayıyor. İblislerim bana gidip Jason'ın suratına bir yumruk atmamı ve benim olanı geri almamı fısıldıyor.

Reina benim. Lanet olası benim.

Ve öyle kalması için dünyanın canına okuyacağım.

Onun için planladığım şey bu gerçeğe çelişmiyor. Ona özgürlük vermiş olmam, başka bir erkekle sanki buna hakkı varmış gibi dolaşabileceği anlamına gelmez.

Havuz evinde ne yapıyorlardı ki?

Cinayet planlarımı ancak Jason ona el sallayıp Elizabeth'le paylaştığı küçük eve doğru yöneldiğinde durdurabiliyorum. Reina, ayakları onu bana doğru götürürken onu zar zor fark ediyor.

Başını kaldırmıyor, böylece dolgun dudaklarındaki hafif titremeyi, sarı saçlarının terk edilmişlikle omzuna düşüşünü izlediğimi göremiyor. Attığı her adımda şortu solgun kalçalarına doğru yükseliyor, sanki altındakiyle, dün gece tattığım şeyle beni baştan çıkarıyor.

Ona sahip olduğum an, kendimi onun sıcaklığına gömdüğüm ve okyanus mavisi gözlerine baktığım an, garip bir enerji hissettim.

Okyanusun sizi boğarkenki çekimi ya da sirenlerin sizi hiçliğe çekerken söylediği şarkılar gibi.

Reina'nın insanlar üzerinde böyle

bir etkisi var. Önce cezbeder,

sonra tuzağa düşürür.

Önce manipüle eder, sonra saldırır.

O melek kılığına girmiş bir şeytan.

Üç yıl boyunca buna inandım ve hâlâ da bir şekilde inanıyorum.

Sadece şu lanet olası hafıza kaybı olayını ortaya çıkardı ve kartlarımı karıştırıp duruyor. Sürekli kafamı karıştıracak şekilde davranıyor.

Kafamı karıştırmak dursun, kafamın içine bile girmemesi gerekiyor.

Planım basitti: Ona işkence edip öldürmek. Ona acı çektirip sefil hayatını bitirmek.

Onu son bir kez benim yap ve sonra bir kenara at.

Şimdi ağzından çıkan her kelimeyle, benim için diz çöküşüyle, bana boyun eğişiyle, ağzını ve bacaklarını sanki hep bana aitlermiş gibi açışıyla çizgiler bulanıklaşıyor. Aitti.

Bunu sadece benimle yapmadı. Ponpon kızlarına nasıl davrandığını, nasıl güldüğünü ve karşılık verdiğini, nasıl gülümsediğini fark ettim.

Reina gülümsemiyor.

On altıncı yaş gününde gülümsemeyi bıraktı. Gülümsediği

zaman da aşağılama ve kötülükle doluydu. *Sahte*.

Hastaneden bu yana, onu sayamayacağım kadar çok kez gülümserken ve içten gülerken yakaladım.

O bakmıyorken bu gülümsemelerin fotoğraflarını çektim ve daha sonra tekrar numara yapıp yapmadığını görmek için inceledim.

O değildi.

Neredeyse ilk gençliğimizdeki kadar samimiydiler.

Yine de şu anda gülümsemiyor. Omuzları gerginlikle geriliyor ve başı başka bir yerde kaybolmuş gibi görünüyor. Bir bakış bile atmadan yanımdan geçiyor.

Orada olduğumu fark ettiğinden bile şüpheliyim.

Merdivenleri çıkarken adımları ağır ve yavaş, denge için korkuluklara tutunuyor.

Kravatı bir sarsıntıyla bırakıyorum.

Hastanede uyandığımdan beri Reina ilk kez varlığını kabul etmedi. Genelde beni bir mil öteden hisseder ve aletimi sertleştiren bir meydan okuma ve dikenlilikle benimle bakışlarını kilitlerdi.

İçimde bir şey yaktı, bir ateş, bir ipucu, bir daha asla bir insana karşı hissedemeyeceğimi düşündüğüm lanet bir bağlantı.

Bugünkü Reina farklı. Eski haline o kadar benziyor ki. Kendini.

Ama benim istediğim de bu değil mi? Yaşlı Reina başa biri, İşkence edip öldürebileceğim biri. Bunu hak ederdi. Bu yüzden eski haline dönmesini istedim.

Şimdi elde ettiğime göre, onu boğazından tutup o yaşlı kaltağı becermek istiyorum.

Yeni Reina öldü mü?

CHAPTER 5 - REINA

İki gün boyunca odamda kalıyorum - ya da Izzy'nin bana getirdiği yemeklerin sayısını sayarak bunu belirledim.

O kasvetli bulut, yakın bir kıyamet gibi başımın üzerinde dolaşıyor. Onunla savaştım, biliyorsun, en azından denedim.

Düşüncelerimi işgal etmesine izin vermemeye çalıştım, ama bir noktada öyle oldu.

İlk defa Izzy'nin kapının önüne bıraktığı yiyecekler için iştahım yoktu. Duş bile almadım ya da kıyafetlerimi değiştirmedim. Uyumadım ya da hiçbir şey yapmadım.

İki gün boyunca karanlıkta yorganın altına kıvrıldım ve o kara düşüncelerin içeri sızmasına izin verdim.

Sanki başka kimse duymayacakmış gibi kısık sesle fısıldayıp mırıldanmaya devam ediyorlar. Ne de olsa sadece benim için.

Neden gitmesine izin vermiyorsun?

Neden senin için hiçbir şey ifade etmeyen bir hayata tutunuyorsun? Kimse kaybolduğunu fark etmez, biliyorsun.

Hiç kimse.

Karıncalanmalar burnuma saldırıyor ve gözlerimin arkasında basınç oluşuyor ama ağlamıyorum. Sanki ağlayamam. Buna hakkım yok.

Benim hiçbir şeye hakkım yok.

Bulutun fısıltılarına ve mırıltılarına direniyorum ama neden direneyim ki? Direnecek ne var ki?

Hayatım tam bir karmaşa ve kaybedecek hiçbir şeyim olmamasına rağmen kazanacak hiçbir şeyim de .

Asher'e karşı çıkarsam, bana yaptıklarını ona ödetirsem, bunun ne yararı olur?

Sonunda kendimi özgürleşmiş hissedecek miyim? Hayat için yeni bir amaç bulacak mıyım? Dün kapımı çaldı. Cevap vermedim ve . İyi oldu.

Onun yüzünü bir daha görmek istemiyorum, asla.

Kalbimle, bedenimle ve zihnimle nasıl oynadığını, kasvetli bulutların üzerime çökmesine nasıl izin verdiğini düşünmek istemiyorum.

Yoksa yaptı mı?

Ne de olsa kasvetli bulutların hepsi kafamın içinde. Bunun farkındayım ama bu ona direnebileceğim anlamına gelmiyor.

Aldığım şoklardan sonra zırhım hala yeniden inşa edilemiyor.

Kapının çalınması beni uyuşuk halimden uyandırdı. Cevap vermedim. Eğer gelen Izzy ise, tabağı kapının önüne bırakacak, sonra da olduğu gibi geri alacak.

"Reina."

Çoktan öldüğünü sandığım kalbim o sesle, hafif boğuk, derin sesle, o sesle yeniden canlandı; o ses ki bana mutluluk getirmişti, onu paramparça edip beni bu kasvetli bulutun pençesine bırakmadan hemen önce.

Kapı kolu tıkırdıyor ve ardından kilit sayesinde yerine oturuyor. "Açık yukarı."

Neden? Bana canavar deyip bıçağı daha derine saplasın diye mi? Böylece ben de

Yüzüne bakıp asla benim olmadığını ve başından beri aptal olduğumu mu fark ?

Hayır, teşekkürler.

Ayrıca, o benim hayatımın peşinde. Benden son nefesi alana kadar durmayacak. Bu düşünceyle tüm vücudumu bir ürperti kaplıyor.

"Aç şu lanet kapıyı yoksa kırıp yere atarım." Sesi tüm sabrını kaybediyor, bastırılmış öfkeyle titreşiyor.

İsterse o şeyi kıracağından hiç şüphem yok.

Umurumda mı? Hayır.

Ne isterse yapabilir ama o kapıyı ona benim açmamı bekliyorsa hayal kırıklığına uğrayacaktır. Böyle bir şey olmayacak.

Kötülerin hiçbir koşulda içeri girmesine izin verilmemeli. Bu hatayı bir kez yaptım ve bakın beni nereye getirdi.

"Reina." Hâlâ ayak parmaklarımı kıvrandıran o derin erkeksi ses tonuyla adımı mırıldanıyor.

Beni rahatsız etmeyi ne zaman bırakacak? Gelecek hafta mı? Gelecek ay mı? Peki ya gelecek yıl?

Varlığı kapının önünden kaybolmadan önce "Saklanabiliyorken saklan," diyor.

Artık orada olmadığını nasıl hissettiğimi bilmiyorum ama hissediyorum . O artık yok. Şimdilik.

Yorganı üzerimden attım. Her nasılsa, onun ziyareti vücut ısıyı yükseltti ve kaşlarım ve şakaklarım ter oluştu.

Böyle bir etkisi var, Asher. Seni etkisi altına alıyor ve sen farkına bile varmadan seni tuzağa düşürüyor, bir çatıya bağlıyor, boğuyor ve öldürmeyi planlıyor.

Tanrım, bu çok boktan.

Oda karanlık, nefeslerim ve Asher'ın çarşaflarda kalan kokusu kokuyor: sandal ağacı ve narenciye, sıcaklık ve soğukluk.

Seviştığımız çarşafları değiştirmedim. Muhtemelen değiştirmeliydim ama zahmet edemedim.

Pencerenin üzerine çekilmiş kalın perdeler yüzünden gece mi gündüz mü olduğunu bile bilmiyorum.

Saati kontrol etmek için telefonumu aldım. Uçak moduna aldım ve o zamandan beri dikkat etmedim.

Saat akşamın beşi.

Uçak modunu kapatır kapatmaz telefonum ekipten gelen bitmek bilmeyen mesajlar, e-postalar ve cevapsız aramalarla çınlıyor. Lucy ve Naomi bana nerede olduğuma dair bağırarak mesajlar gönderdiler.

Bir tür yalan uydurmayı düşünüyorum. Ne de olsa geçmişte hayatım tam olarak böyle olmuştu: yalancı, yuva yıkan ve ikisi arasındaki her şey.

Ayrıca, içinde bulunduğum durumu açıklamak istemiyorum. Kendimi bile tanıyamıyorum.

Bir Instagram mesajı dikkatimi çektiğinde onlara grip olduğumu söylemeyi düşünüyorum.

Cloud003. İki gün önce göndermiş, yani Jason beni havuz evine götürdükten sonraki gece.

Sanki beni kontrol ediyordu. Düşündükçe göğsüm ısınıyor. Jason dün uğramıştı ama kapıyı çalıp cevap vermeyince gitti. Mesaja tıklıyorum.

Cloud003: ...

Ne oluyor be? Sadece üç nokta mı?
Düşünmeden yazıyorum.

Bu da ne demek şimdi?

Cevap hemen geldi.

Cloud003: Uzaylı dili. Devam et, Ellis.

Bu benden küçük bir gülümseme aldı.

Reina-Ellis: Benden ne istiyorsun?

Cloud003: Kukun dışında mı?

Gözlerimi deviriyorum.

Reina-Ellis: Evet, bunun dışında.

Cloud003: Sunabileceğin her şey, sürtüğüm.

Reina-Ellis: Peki ya benim karanlık düşüncelerim?

Bundan neden bahsettiğimi bilmiyorum. Sanırım içimi dökecek birine ihtiyacım . Elbette bunu Jason'a yüz yüze de söyleyebilirdim ama yarı anonimlik

-onun tarafından, benim tarafımdan değil- bana açıklanamaz bir cesaret duygusu veriyor.

Cloud003: Kasvetli bulut mu?

Kelimelere bakarken dudaklarım aralanıyor.

Reina-Ellis: Bunu nereden biliyorsun?

Cloud003: Senin hakkında her şeyi biliyorum.

Reina-Ellis: Beynimin içinde falan mısın?

Cloud003: Keşke. Böylece her şeyi ilk elden öğrenirdim.

Belki de geçmişteki karşılaşmalarımızda ona bundan bahsetmişimdir. Ne de olsa Yaşlı Reina ona karşı bir şeyler hissettiğini itiraf etmişti. Belki de Jason bu yüzden beni kontrol etmeye gelmiştir.

Acı verici. Hareket edemiyorum, içemiyorum, yiyemiyorum ya da hiçbir şey yapamıyorum. Beynimdeki tek hareket, pencereyi açıp atlamamı, sadece atlamamı ve bunun ne kadar özgürleştirici olduğunu görmemi isteyen bu sinyal.

Noktalar belirip kaybolurken parmaklarım telefonun üzerinde geziniyor, bu da onun yazdığını gösteriyor.

Bunu ona neden itiraf ettiğimi bilmiyorum. Daha önce kendime bile itiraf etmemiştim. Birdenbire bu düşüncelerin ortaya çıkmasına ihtiyacım oldu.

Onlar dünyada ve ben onları geri alamam.

Cloud003: Amigolukta zıplıyorsun - neden başka bir şekilde zıplamak isteyesin ki?

Cevap olarak ne bekliyordum bilmiyorum ama kesinlikle bu değildi. Nedense, biraz pislik olduğu için benimle dalga geçeceğini düşündüm. Ya da belki de benimle dalga geçmesini istedim, böylece bu düşünceler yüzünden kendimi bu kadar korkmuş hissetmeyecektim.

Duraksıyorum, cevabımı düşünüyorum.

Reina-Ellis: Bu farklı bir atlama türü.

Cloud003: Yapma.

Değil mi?

Cloud003: Sen benim sürtüğüksün, unuttun mu? Hayatına son veremezsin.

Sana söyledim, artık senin fahişen değilim.

Cloud003: Bunu asla kabul etmedim.

Reina-Ellis: Bu bana ne yapacağımı söyleyebileceğin anlamına

gelmiyor. **Cloud003:** Sabah uyandığında neyi dört gözle beklersin?

Cevabını okurken parmaklarım ekranın üzerinde geziniyor. Bunu hiç düşünmemiştim.

Hiçbir şey.

Cloud003: Sorun da bu zaten. Bir amaca ihtiyacın var.

Reina-Ellis: Benim yok.

Cloud003: Evet, benim sürtüğüm oluyorsun, hatırladın mı?

Reina-Ellis: *gözlerini devirir*

Cloud003: Peki. Bunun dışında başka bir amaç düşünelim. Amigoluğa ne dersin? Arkadaşların mı? Ailen?

Hayır. Eğlenceliler ama her gün yapmak için can attığım şeyler değiller. Sonra daha önce hiç hissetmediğim bir şey oluyor ve kelimeyi olabildiğince hızlı yazıyorum.

Reina-Ellis: Kefaret.

Cloud003: Kefaret mi?

Reina-Ellis: Evet, geçmişte nasıl bir insan olduğumu fark ettiğimden beri, her gün bunu düzeltmenin yollarını düşünerek uyanıyorum.

Bu yüzden kendimi kötü hissediyorum. Kefaretimin Asher'la birlikte sağlam bir duvara çarptığını öğrendiğimden beri amacımı ve devam etme ihtiyacımı kaybettim.

Yaşama isteğimi kaybettim.

En çok telafi etmek istediğim kişi oydu ve yaptığım hiçbir şeyin onun üzerinde işe yaramayacağını fark ettiğimde, sadece kendi içime çekildim ve kasvetli bulutun içeri girmesine izin verdim.

Cevabının gelmesi birkaç saniye sürüyor.

Cloud003: Neden?

Reina-Ellis: Neden derken neyi kastediyorsunuz?

Cloud003: Kefaret sizin için neden önemli?

Çünkü ben artık Eski Reina değilim. Ne olduğumu ya da buradan nereye gideceğimi bilmiyorum ama insanları incitmekten hoşlanmadığımı biliyorum. Bu bana göre değil.

Cloud003: Ya incittiğiniz kişiler sizi affetmezse?

Kırık kalbim Asher'ı hatırladıkça yavaş yavaş ölmeye devam ediyor. Beni asla affetmeyeceği kesin. Beni algılayışı yüksek sesle

ve açık.

O zaman en azından denedim.

Bir aydınlanma yaşadım.

Denedim.

Denemezsem Asher'ın beni affetmeyeceğini nereden bileceğim? Belki algısını değiştirebilir ya da yanıldığını kanıtlayabilirim.

Eski ya da Yeni Reina arkadaş olarak gördükleri birine asla zarar vermezdi.

Beynim bu şekilde çalışmıyor.

Geçmişte Bree'yi hiç incitmedim ve o bir sürtük, yani bunun bir anlamı olmalı.

Kapı çalınıyor ve irkiliyorum, neredeyse telefonu düşürüyordum. "Aç , Rei!" Naomi'nin sesi dışarıdan bağıyor. "Telefonumu getirdim.

Aletler. Bu kilidi açabilirim."

"Kes şunu, Nao." Lucy'nin yumuşak sesi bana hitap etmeden önce onu azarlıyor. "İyi misiniz, Kaptan? Bir şeye ihtiyacınız var mı? Sadece sizin için burada olduğumuzu bilmenizi istiyorum, tamam mı? Hazır olduğunuzda dışarı çıkın."

Naomi, "Evet, kampüs sensiz çok sıkıcı," diye homurdanıyor.

Onun sözleriyle içim genişliyor ve tüm vücudumu bir ürperti kaplıyor

Be

n. *Bunu duydun mu, karanlık düşünceler?*

Önemsiyorlar.

Yataktan tökezleyerek kalkarken ayaklarım kendi iradesiyle hareket ediyor.

Çarşaf bacaklarıma dolandığında neredeyse düşüyordum. Çarşafı tekmeleyip atıyorum ve korkmuş bir kedi yavrusu gibi kapıya yaklaşıyorum.

Kapıyı açtığımda klik sesi sessiz odada yüksek sesle duyuluyor, sadece birazcık, başımı dışarı çıkaracak kadar. Koridordan gelen ışık beni kör ediyor ve gözlerimi kısarak uyum sağlamaya çalışıyorum.

Naomi ve Lucy orada durmuş, ikisi de okul çantalarını taşımaktadır.

"Merhaba," diye fısıldıyorum kendi sesime benzemeyen kısık bir sesle.

Bok gibi görünmeliyim. Makyajım dağılmış, saçlarım karmakarışık ve kıyafetlerim buruşmuş olmalı.

Bunu fark etseler bile yorum yapmazlar. Lucy sırtıyor, yanakları hareketle birlikte hareket ediyor. Naomi kapıyı tekmeleyerek açar ve sanki kendi eviymiş gibi içeri dalar.

"Chop-chop!" Parmaklarını şıklatıyor. "Hemen duş almalısın ve bu işkence odasından çıkıyoruz."

"Bize açılmana çok sevindim, Rei." Lucy beni kucaklıyor ve kollarımı ona sararken hıçkırma isteğimle savaşıyorum.

O ana kadar onların arkadaşlığına, onların varlığına ne kadar ihtiyacım olduğunu bilmiyordum.

Şu andan itibaren, o bulutun beni tek başıma yakalamasına izin vermeyeceğim. Beni canlı canlı yutacak ve bir ceset bırakacak.

Naomi beni banyoya doğru itiyor ve kendi başına duş alması gereken bir yetişkin olduğumu söylüyor.

Oflayıp puflayarak giyecek bir şeyler bulmak için kıyafetlerimi karıştırırken bana yardım edince sırtıyorum.

"Nereye gidiyoruz?" Duştan çıkarken bir havluyu üzerime, diğerini de saçlarıma sararak soruyorum.

Naomi bana bir kaşkorse ve koyu renk kot pantolon fırlatırken Lucy makyaj malzemelerini karıştırıyor. "Şehir merkezinde herhangi bir yer."

"The Grill değil," diyor Lucy.

"Bu da ne?" Saçımı kuruturken soruyorum.

"Bir restoran." Lucy saç havlusunu . "Nao nefret ediyor."

"*Nefret* etmiyorum." Ellerini havaya kaldırır. "Aslında, hadi oraya gidelim."

Lucy alt dudağını ısırır. "Emin misin? Sebastian orada olacak." "Siktir et o pisliği," diye homurdanıyor.

"Yana doğru," ekliyorum saçlarımı toplarken. "Ondan gerçekten nefret ediyor musun?"

Naomi'nin gözleri neredeyse yuvalarından . "Bu hileli bir soru mu?" "Düşündüm de... unut gitsin."

"Hayır, ne? Söyle."

"Bilmiyorum. İkinizin arasında bir şeyler olduğunu düşünmüştüm. Sert davranıyorsun ama onu izliyorsun."

"Bilmiyorum."

"Uh-huh." Kaşkolu kaptım ve başımın üzerine çektim.

Naomi'nin yüz ifadesi saf bir küçümsemeye dönüşür. "Senin Asher'ı izlediğin gibi mi?"

Göğsüm sıkışıyor ve ortaya çıktıklarından beri içinde bulunduğum iyi ruh hali neredeyse kayboluyor. "Bu onunla ilgili değil."

"Evet, doğru." Naomi saçını savurur.

"Lucy'nin dediği gibi biz sadece bir illüzyonuz." Aynanın karşısına gözlerime bakıyorum. Bir okyanusun kasvetli derinlikleri gibi cansızlaşıyorlar.

"Bu daha önceydi." Lucy omuzlarımı arkadan kavırıyor ve aynadan bana bakıyor. "Artık çok farklısınız. Hayatınızı filme almak istememe neden oluyorsunuz."

"Hayır, değiliz."

"Uh-huh." Naomi pantolonu kafama fırlattı ve Lucy onu yakaladı. "Bu yüzden mi bizi aradı ve seni kontrol etmemizi istedi?"

Onlarla yüzleşirken gözlerim açılıyor. "O...o mu yaptı?"

Lucy'nin gülümsemesi yumuşak ve hülyalı. "Sesi de endişeli geliyordu. Hayatımda bir Asher'a ihtiyacım var."

Bu doğru olamaz.

Bekle, bu da onun oyunlarından biri mi?

Ölmemi istiyorsa, neden benim için endişelensin ki?

Bu hiç mantıklı değil.

CHAPTER 6 - REINA

Ertesi gün okula geri döndüm.

İçime kapanmaya ve Naomi ve Lucy dışında kimseyle konuşmamaya çalışıyorum. Hâlâ o kasvetli bulutu uzaklaştırmaya çalışırken şahsıma yönelik herhangi bir iğnelemeyi kabul edemem.

Yapışkan, biliyorsun.

Süper yapıştırıcı gibi, ne kadar keleyeyim gitmiyor. Bunun benim ruh halimden çok, ortaya çıkardığım şeyden sonra hayatıma nasıl devam etmem gerektiği ile ilgisi var.

Bu, kampüsteki herkesin küçümseyici sözlerinden ya da kıskanç bakışlarından kaçtığım anlamına gelmiyor. Görünüşe göre soyunma odası olayı blackwood-black-book adlı şaibeli Instagram hesabında dolaşıyor. Olaydan iki gün sonra ortadan kaybolmam, herkesin beni kızdırması, arkamdan konuşması ve yüzüme fısıldaması için bir neden daha.

Blackwood Koleji ikiyüzlülerle dolu. Ama yine de, Yaşlı Reina onlara kendisini yüksek bir kaideye koymaları için tüm nedenleri verdi. Bilmediği şey, ne kadar yükselirsen yüksel, bir gün düşeceğindi. Pozisyon ne kadar yüksekse, çöküş o kadar gürültülü olur.

Naomi, Lucy ve ben antrenman için salona gittik. Cuma günkü maçtan önce rutinimizi birkaç kez daha denememiz gerekiyor.

Lucy bir dizi hakkında şaka yapıyor ve beni neşelendirmeye ve her yerde beni takip eden zehirli dillerden uzaklaştırmaya çalışması kalbimi ısıtıyor.

İçeri girer girmez Bree, Prescott'la konuşurken cümlesinin ortasında durdu. İkisi de ağızları bir karış açık beni izliyor.

"Kaptan?" diye ciyaklıyor. "Burada ne yapıyorsunuz?"

Diğer herkes antrenmanın ortasında durup bizi yakından izliyor.

İç çekiyorum. "Ne yapıyormuşum gibi görünüyor, Bree? Antrenman için buradayım." "Uh-hayır," diye tersliyor. "Kampüsteki herkes senden bahsediyor ve

iyi bir şekilde. Takımın bu tür bir ilgiye ihtiyacı yok."

Bakışlarım diğerlerine kayıyor. başlarını eğiyor, bazıları hayali taşları tekmeliyor. Kızlar sanki burada olmak istemiyorlarmış gibi donup kalıyorlar.

"O hâlâ kaptan," diye tersliyor Naomi.

"Bir kaptan bu kadar dikkat çekmez." Bree parmağıyla Naomi'yi işaret etti. "Ve senin de çeneni kapatman gerekiyor. Bizim gibi antrenman yapmıyorsun. Bizim gibi diyet yapmıyorsun. Bizimle birlikte bile olmamalısın."

Naomi ona doğru hamle yapıyor ama ben elimi koluna koyarak onu durduruyorum.

"Kimin takımda olmayı hak ettiğine karar verecek kişi sen değilsin." Kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturup omuzlarımı dikleştiriyorum. "Öyle misin, Bree?"

"Belki de olmalıyım."

Diğer kızlardan birkaç nefes sesi duyuldu.

Prescott onu kolundan yakaladığında gözleri büyür. "Bree."

Onu silkeliyor ve bana doğru adım atıyor, böylece ayak parmağımızın ucunda duruyoruz. "Kaptan olmayı hak etmiyorsun, Rei. Kabul et bunu."

Değişimi görmesem de hissediyorum. Yüzüm tüm duygulardan arınıyor olmalı. Kalp atışlarım sanki artık hissetmiyormuşum gibi yavaşlıyor. Bree'ye dik dik bakarken tırnaklarım kollarımın etine batıyor. Konuştuğumda ses tonum düz ve tartışmaya kapalı. "Ben seni yerine koymadan önce haddini bil."

"Artık senden korkmuyorum, Reina." Gülüyor, gıcırıltılı sesi duvarlarda yankılanıyor. "Sürekli saldırıya uğrayan ve kampüste alay konusu olan bir kaptanı kim takip etmek ister ki? Ben istemem."

"Yürü git o zaman," diyorum.

"Bunu *sen* yapmaya ne dersin?" Parmağıyla omzumu işaret etti. "Seni kaptanlık görevinden alıyoruz."

Kızlara bakıyorum. "Beni kaptanlık kim alıyor?" Neredeyse herkes başını eğiyor.

"Korkmayın." Bree onlara bakar. "Reina Ellis'in kaptanlıktan alınmasını isteyen herkes elini kaldırsın."

"Evet, elinizi kaldırın." Sesim hâlâ nötr. "Ama bunu yapmadan önce şunu bilin. Bree hiçbir zaman takımı ya da eyalet şampiyonluğunu önemsemedi. O zaten bir dans enstitüsüyle sözleşme imzaladı ve kaptanlık pozisyonunu özgeçmişine eklemek için istiyor, hayallerinize ulaşmanıza yardımcı olmak için değil. Açlıktan ölseniz bile Bree size şişko domuzlar demeye devam edecek. Onu tehdit ettikleri için en güzel kızları her zaman arkaya koyacaktır. Saçlarını her zaman benimkiyle aynı renge boyayacak, benim gibi giyinmeye, benim gibi davranmaya ve eşyalarımı çalmaya çalışacak ama bil bakalım ne olacak, Bree." Kızarmış yanaklarına ters ters bakıyorum, ses tonum yavaş ve soğuk bir hal alıyor. "*Asla* ben olamayacaksın."

Yüzü neredeyse kıpkırmızı olur. "Seni lanet-"

"Kaptanınızla konuşurken ağzınızdan çıkana dikkat edin," diye kestim sözünü.

Naomi benimle müttefik olmaya karar verir vermez bana Bree'nin sözleşmesinden bahsetti. Eski en iyi arkadaşımın bir gün bu pisliği yapacağını biliyordum ve ekibi onun insafına bırakmayacaktım.

Amigoluk hayattaki hedefim olmayabilir ama bu benim son yılım ve bunu coşkuyla bitireceğim. İsteyerek bırakmadan önce onların hayallerini gerçekleştireceğim.

Bree'nin yapmaya çalıştığı gibi kimse beni gitmeye zorlayamaz.

"Devam edin." Ekibin karşısına geçiyorum. "Oylayın.

Çıkmamı isteyen var mı?" Kimse elini kaldırmıyor.

"Söz vermiştin." Bree çığlık atıyor ama kimse ona dikkatini vermiyor.

"Prescott!"

Bakışlarını diğer çocuklara çeviriyor.

"Anlaştık o zaman." Tırnaklarımı etimden ayırıyorum. "Dediğim gibi, siktir git, Bree."

Beni soyunma odasına doğru iterken neredeyse hayvani bir inilti çıkarıyor.

"Başkalarını sıçrama taşı olarak kullanırsan böyle olur, *Bee!*" Naomi arkasından bağırır.

Diğer herkes, az önce Bree'ye yaptığım gibi onları da kovacakmışım gibi beni izlemeye devam ediyor.

"Devam et." Etrafı gösteriyorum. "Ne yapıyorsanız devam edin. Devleti kazanmak öylece durmakla olmaz."

"Emredersiniz Kaptan!" Bir arı kovana gibi herkes ısınmaya ya da atış çalışmaya geri dönüyor. Naomi ve Lucy diğerlerine katılmadan önce bana sırtıyor.

"Prescott," diye sesleniyorum çocuklara doğru giderken.

Arkasını dönüp bana bakmadan önce yüzünü buruşturuyor. Tenha bir köşeyi işaret ediyorum ve tek kelime bile itiraz etmeden bana katılıyor. Kulak misafiri olmadığımızda onu yakından izliyorum. Erkek amigo üniformasının altında omuzları çökmüş ve bakışlarını kaçırıyor.

Prescott erkek yardımcı kaptan ve eğer işleri yoluna , otoritemi koruyarak onunla aynı fikirde olmam gerekiyor.

Döndüğümde beri Bree'nin tarafında olduğunu saklamıyor ve bunun sonunu görmem gerekiyor.

"Sana daha önce ne yaptım?" Lafı dolandırmam.

"Kaptan?" Sanki bu soruyu beklemiyormuş gibi şaşırmış görünüyor.

"Belli ki seni bir şekilde incitmişim."

Tereddüt ediyor.

"Anlat bana Prescott." Ses tonumu yumuşattım. "Bu takıma liderlik edeceksek, ilişkimizi yürütmek zorundayız. Bana yardım et."

Yutkunuyor. "Bu... ilk kez benden sana yardım etmemi istiyorsun."

"Bu son olmayacak. Bir kaptanın güvenilir liderlere ihtiyacı vardır.

Şimdi, anlat bana." "Önemli bir şey değildi, gerçekten."

"Bırakın buna ben karar vereyim."

Parmaklarını birbirine geçiriyor ve sonra bırakıyor. "Geçen yıl bana Lucy'yi ayarlayacağını söyledin, sonra da onu hak etmediğimi ve siktir olup gitmemi söyledin. Lucy'ye herhangi bir şekilde yaklaşırsam aileme sorun çıkaracağınla tehdit ettin - babanın şirketi için çalışıyorlar."

Duraksadım. Bazı nedenlerden dolayı, bir şey olmadan böyle bir tehditte bulunacağımı sanmıyorum. Belki de Lucy'yi önemsiyordum ve

Prescott onu gerçekten hak etmiyordu.

Yaşlı Reina'dan ne kadar nefret etsem de, öyle davranmak için sebepleri vardı. Aptal değildi.

Sadece yüzeyde duygusuzdu. İçindeki şeylerle nasıl başa çıktığı hakkında hiçbir fikrim yok.

Belki de bu yüzden anılarımı kaybettim ve bu yeni versiyonumla geri döndüm - duygularıyla daha fazla barışmış ve onları dışarıda gösteren bir versiyonumla.

"Sana söz verdiğim zaman ile unutmanı söylediğim zaman arasında ne oldu?"

Bir omzunu kaldırdı. "Bir şey yok."

"İyi düşün. Bir şey olmalı."

"Sanırım beni bir ikinci sınıf öğrencisiyle oynasırken yakaladınız ama sadece bir öpücüktü, sarhoştuk ve Lucy'ye çok benziyordu. Hay sikeyim. Sence bu yüzden miydi?"

Prescott'un Lucy konusunda ciddi olmadığını düşünseydim, onu kesinlikle öldürürdüm. "Olabilir. Bree'yle de yakın mıydınız?"

"Birazcık. Yani, onunla en iyi arkadaşınız."

Ya da belki başka nedenlerle onunla en iyi arkadaşmışım gibi davrandım.

Yaşlı Reina'nın ilginç bir beyni vardı. İçine girmem biraz zaman alacak ama sonunda onun düşünce sürecini çözeceğim.

"Benim tarafımda mı olacaksın yoksa sana bir düşman gibi mi davranmalıyım?" Ona soruyorum.

"Takım için en iyisini istiyorum."

"Harika. Peki ya Prescott?"

"Öyle mi?"

"Kız arkadaşın var mı?"

Gözlerini indiriyor. "Hayır."

"Seni layık görürsem ve Lucy de kabul ederse yasağı kaldıracağım."

Naomi'nin onu tutması için mücadele eden Lucy ile benim aramda bakışırken yüz ifadesi aydınlanıyor. "Bu da başka bir oyun mu?"

"Oyun yok." Omzunu okşadım. "Beni hayal kırıklığına uğratma."

Antrenmandan sonra duş alıp Lucy ve Naomi ile dışarı çıktım. Beni takip edip duruyorlar. Dile getirmeseler de, tekrar saldırıya uğrayacağım korkusuyla beni yalnız bırakmayacaklarını biliyorum.

Bana kimin saldırdığını bilmeseydim, ben de korkabilirdim. Omzumun üzerinden bakabilir ve beni yiyen o yeşil gözleri arayabilirdim.

ruhumda.

Şimdi farklı bir planım var, bilmelerine gerek olmayan bir plan. Eğer bilselerdi, bana bunu yapmamamı söylerlerdi.

Hastanede uyandığımdan beri, hiçbir şeyden bu konuda olduğum kadar emin olmamıştım.

Telefonum titriyor. Bildirimlerimde bir isim dudaklarım bir gülümsemeye dönüşüyor.

Cloud003: Bugün kasvetli bulutlar var mı?

Kalbim küçük mutluluk patlamalarıyla çırpınıyor. Hatırlıyor. Onun hatırlamasından neden bu kadar etkilendiğimi bilmiyorum.

Reina-Ellis: Ondan kurtulmaya çalışıyorum. **Cloud003:** Bu senin için nasıl çalışıyor? **Reina-Ellis:** Pek iyi değil.

Cloud003: eminim. Sen bir savaşçısın.

Alt dudağımı ısıırıyorum.

Bir savaşçı.

Neden bu tek kelime beni bu kadar enerjiyle dolduruyor? Derimin altında vızıldıyor, bağırمامı istiyor.

Ben bir savaşçıyım. Hayatta kalan biriyim.

Bunu nereden biliyorsun?

Cloud003: Öyle işte.

Gülümsüyorum.

Cloud003: Ne de olsa sen benim sürtüğömsün, unuttun mu?

Ve bunu mahvetmek zorundaydı. Pislik.

O kelimeyi yazıp gönderiyorum. Göz kırpan bir emoji ile cevap veriyor. Nedense bu çok samimi geliyor, sanki gerçek hayatta da bana bu şekilde göz kırpmış gibi. Belki de aramızdaki bağ seksten daha fazlasıydı.

Reina'nın züppe tavrına rağmen, ona ulaştı ve onunla tanışmak istedi ve Eski Reina'nın kendini oraya koymadığını kesin olarak biliyorum

bir sebep olmadan.

O zamanlar Jason olduğunu biliyor muydum? Dürüst olmak gerekirse, Reina'nın gizemli işbirlikçilik seviyesiyle, her iki şekilde de gidebilirdi.

"Sen gelmiyor musun?" Lucy MINI Cooper'ını işaret ediyor.

"Alex'le buluşmam gerek." Başımı bir taksiye doğru eğiyorum. "Aracımı çoktan çağırdım."

"Daha sonra takılabilirsen bize mesaj at." Naomi yolcu kapısını açar.

"Geleceğim." Onlara el sallıyorum, gülümsememi yüzümde tutarak gözden kaybolurlar.

Yalan söyledim.

Alex'le ama beni sorgulamamaları için bunu söylemek zorundaydım.

Nereye gittiğimi bilseler ya beni durdururlar ya da gelmeleri için ısrar ederler. Sadece daha önce yaptığım gibi oraya yalnız gidersem işe yarayacak.

Eğer anılarımı kurtarmak istiyorsam, her şeyin başladığı yere geri dönmeliyim.

Arka koltuğa kaydım ve şoföre "Blackwood Ormanı" dedim.

CHAPTER 7 - ASHER

Reina iki arkadaşıyla yürürken ben geride kalıyorum. Lucy ve Naomi dün onu odasından çıkaran ve zamanının çoğunu birlikte geçirmeyi sevdiği kişiler.

Eskiden olsa Brianna'nın plastik kişiliğine bayılırdı - Reina'da değişen bir başka şey de bu.

Owen bana daha önce Reina ve Brianna arasında kaptanlık pozisyonu yüzünden çıkan bir tür savaştan ve Reina'nın sözde en iyi arkadaşını takımdan nasıl attığından bahsetmişti.

Eski Reina'ya çok benziyor ama öyle değil. Ondaki somut değişimi neredeyse tadabiliyorum.

Konuşma şekli, yürüyüşü ve görünüşü aynı ama tavırları değil. Sürekli ters konuşması aynı değil.

Lanet gülümseme kesinlikle değil.

O gün bana bakmadan yanımdan geçip gittiğinde, bir daha asla hissedemeyeceğimi düşündüğüm bir şey hissettim.

Keder.

Yeni Reina'nın yasını tutuyordum, tamamen ortadan kaybolduğunu düşünüyordum.

Arkadaşlarıyla birlikte odasından çıktığı an bir nefes aldım. Sonra bu şekilde derimin altına girmesine izin verdiğim için kendime çok kızdım.

Bunu çaktırmadan yapıyor ama orada. Her uyandığımda aklıma gelen ilk kişi o oluyor.

Ve beni dehşete düşüren şey, onu yok etmenin en iyi yolu hakkında düşünceler değil. Hayır. *Onunla* ilgili düşünceler.

Onun ruh hali. Ne istiyor? Nereye gidiyor? Kimi düşünüyor?

Beynimi serbest bırakırsam, çöküşümün nedeni o olacak, bu yüzden onu farklı düşüncelerle dolduruyorum.

Reina'ya hükmetmek ve sahip olmak benimdir.

Düşüncelerimi işgal etmesine izin vermemin tek nedeni bu.

Otoparkta Reina arkadaşlarına el sallıyor. Küçük deri eteği kalçalarının ortasına ancak ulaşıyor. Siyah rengi teniyle kontrast oluşturarak, servis edilmeyi bekleyen en nefis yemek gibi görünmesini sağlıyor. Üstü bir omzunun üzerinden düşüyor ve sarı saçlarını bir tarafa iterken boynunun kıvrımını ortaya çıkarıyor.

Günahın bir adı olsaydı, Reina olurdu.

Arkasını dönerken kalçaları hafifçe sallanıyor, kalçaları ellerim için yaratılmış, onları kavrayıp sıcaklığına çarpıyorum.

Sikim seğiriyor ve güneş gözlüklerimi yeniden ayarlayarak inliyorum. Onu tamamen kendime alalı bir haftadan az olmuştu.

Sikimin hafızasına göre, bu çok uzun bir süre.

Eğer ona sahip olmasaydım, kurallarına bağlı kalsaydım ve sikimi bekletseydim bu kadar çaresiz hissetmezdim.

Artık tadına baktığıma göre, onun ellerini, ağzını ve amını kendim için istiyorum.

Onun hepsini istiyorum.

Yüzündeki kararlı ifadeyi, gözlerinin kararmasını ve yüz hatlarının kapanmasını fark ettiğimde fantezilerim çılgılık atarak durdu.

Yaşlı Reina'nın
özellikleri. Bela arıyor.
Birin hayatını mahvetmeye çalışıyor.
Taksiye binerken yüzündeki ifade kayboluyor. Anahtarlarımı aldım ve
arabama doğru yürüdüm.
Planlarını öğrenmenin tek bir yolu var.

CHAPTER 8 - REINA

Ormandaki yanmış kulübenin ortasında duruyorum.

Duvarlar yangın kalıntılarından simsiyah. Güneş, taşlar ve yarısı yok olmuş tavan arasındaki çatlaklardan içeri süzülüyor.

Güneş ışınlarına rağmen, soğuk bir rüzgâr sanki beni dışarı atmaya çalışıyormuş gibi etrafımda dönüyor. Burası hâlâ duman ve biraz da çam kokuyor, tıpkı buradaki uzun ağaçlar gibi. Bölgeyi sarı polis şeridi çevreliyor ama kimse korumuyor.

Bir cinayet işlendiğinden şüpheleniyorlarsa, nasıl olur da gitmekte sakınca görmezler? Ne de olsa Dedektif Daniels faili yakalamaya kararlı görünüyor. Küçük alanda, sırtım yarı yanmış kapıya dönük bir şekilde duruyorum. Taksiciye ödeme yaptığım ve ona gitmeye hazırdı.

Burası polisin insan kalıntılarını ve bileziğimi bulduğu yer. Sonradan bulunduğum yere yakın, yani burada olmalıyım.

Suç mahallinde olmalıydım.

İnsan kalıntıları.

Düşündükçe tüylerim diken diken oluyor. Kalıntılarını buldukları kişiyle ne yapıyor ?

Lucy'nin babası polis komiser yardımcısı olduğu için ona bir şey duyup duymadığını soruyordum.

Görünüşe göre, hepsi bu konuda sessiz kalıyor, ancak kulak misafiri olarak öğrendiğine göre, polisin elinde hala bir ceset ya da profil oluşturmak için yeterli kalıntı yok.

O kişinin ölmemesi ve sadece ağır yaralanması için dua ediyorum.

Sert konuşmama rağmen, birinin cinayetine tanık olduğum ve bu konuda hiçbir şey yapmadığım ya da daha kötüsü buna katıldığım gerçeğiyle yaşayamam.

Ağır adımlarla köşedeki taş banka doğru yürüyorum. Nedense tanıdık geliyor.

Çok tanıdık.

Bir peçete alıp yüzeydeki toz ve isi sildikten sonra oturuyorum. Burada oturmak doğru geliyor.

Çok, *çok* doğru.

Parmaklarım bankın arkasında geziniyor, kaşlarım çatılıyor. Burada olmak doğru, ama yanlış olan bir şey var.

Daha doğrusu, bir şeyler eksik.

Gözlerim açılıyor.

Bu bir şey değil. *Biri.*

Dışarıdan gelen çam kokusunu içime çekerken, anılar beni 4 Temmuz'da patlayan havai fişekler gibi etkiliyor.

Olay gecesi

Bankta oturuyorum, gözlerim yaşlarla dolu. Buraya gelene kadar zor dayandım.

Şimdi tam önümde oturuyor, duyguların saldırısını durdurmak neredeyse imkansız.

Saçları benimkinden biraz daha kısa ve at kuyruğu yapmış. Aynı masmavi gözlere, aynı dolgun dudaklara ve aynı gözyaşı damlasına sahip.

üst dudağı, yüzünün şekline uyan aynı küçük burun.

Reina.

Sonunda geldi. Dokuz yıl sonra nihayet birbirimize geri dönmenin yolunu bulduk.

Parmağındaki nişan yüzüğüne bakıyor. Kulübenin yumuşak ışığı altında parıldarken sırtıyor.

Kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturuyorum. "Buraya benim için mi yoksa nişan yüzüğü için mi geldin?"

"Yüzük. Kesinlikle yüzük."

Öfkelendim. "Her neyse."

"Sadece kışkıırıyorsun." Reina omzuma . "Bütün bakışların üzerimde olması benim suçum değil."

"Oh, *puh-leeze*." Saçımı savuruyorum. "Bana bakıyor musun ki?"

"Evet." Sırtışı bu sefer biraz üzgün. "Beni görüyorum."

"Ben de kendimi görüyorum. Rei..." Ellerini ellerime aldım. "İkimiz için de işleri yoluna koyacağım. Bu sözü gerçekleştireceğim. Sen beni kurtardın. Şimdi de ben seni kurtaracağım."

Başını sallıyor, ifadesi sakın ve bilge. "Senin bu işe karışmanı istemiyorum. Babam bulaştı ve bunun onu nereye götürdüğünü ikimiz de biliyoruz. Seni de kaybetmeyeceğim Rai."

Sarsılarak ayağa kalkıyorum, kulübenin içinde adımlarken bir elimi saçlarımda gezdiriyorum. "Hiçbir şey yapmadan oturmamı bekleyemezsin. Babam anlayışla karşıladı."

"Rai." Ayağa kalkıyor ve sanki beni kızdırmaktan korkuyormuş gibi yavaşça bana yaklaşıyor. "Beni dinle. Babam bunu neden yapmak zorunda olduğumu biliyordu. Neden sır olarak sakladı sanıyorsun? Ayrıca, bana yardım edecek biri var ama senin hiçbir şeyin yok, tamam mı? Bu insanları benim kadar tanıyorsun. Seni öldürürler ve kalıntılarını yeni bir inşaat alanına gömerler. Onlar tehlikeli insanlar."

"Kendini dinliyor musun?" Gözlerimden yaşlar süzülüyor. "Eğer tehlikelilerse, seni onların pençelerine bırakmamı ve hiçbir şey olmamış gibi devam etmemi nasıl beklersin?"

"Küçük bir numarayı unutuyorsun, abla." Çocukken yaptığı gibi işaret parmağıyla burnunu ovuşturarak sırtıyor. "Yıllardır onları inceliyorum. Onlarla başa çıkabilirim."

"Reina..." Sesim kesiliyor. "Parmaklarımdan arasından tekrar kayıp gitmeni izleyemem. Yapamam."

"Kaçıp gitmeyeceğim." Yatıştırıcı bir hareketle elini koluma sürüyor. "Ne de olsa biz biriz. Ayrı olsak bile beni hissedeceksin. Annemle geçirdiğimiz o günleri hatırlıyor musun?"

Homurdanıyorum. Nasıl hatırlamam? Reina ile ilk kez on iki yaşındayken tanışmıştık. Peşimizde insanlar olmasına ve her gece farklı otel ve hostellerde uyumak zorunda kalmamıza rağmen, o aylar hayatımın en mutlu zamanlarıydı.

Bir annem ve bir kız kardeşim vardı.

Sonra ikisi de benden alındı.

Dokuz yıl ayrı kaldık. Bu dokuz yılın çoğunda Reina'nın öldüğünü düşündüm. Onu her yerde aradım ve hatta birçok 'suçlu' ile anlaşma yaptım.

Sonunda doğru kişileri buldum ve o da benimle iletişime geçti. Ondan buraya gelmem için davet aldığım gün muhtemelen hayatımın en mutlu günüydü.

Tam başlamıştım ki, bana bir işaret gösterdi. O zaman söz verdiği gibi benim için geri geldi.

Ben daha büyüğüm, biliyorsun, diye azarlamıştı. *Seni bulan ben olacağım.*

Sözünü tuttu. O burada.

Ama uzun sürmez.

"Annem akıllıydı," diye devam ediyor Reina, "ama o kadar da akıllı değildi Rai. Sürü halinde kaçmak işe yaramaz. Bizi her zaman bulurlardı. Şaşırtmaca, hatırladın mı?"

"Ya istemezsem? Ya seninle kaçmak istersem?" Yüzü düşer. "O zaman yine annem gibi olurum."

"Bundan *nefret* ediyorum."

"Ben de istiyorum." Saçımı karıştırıyor. "Ama geri geleceğim. Benden kurtulamayacaksın."

"Söz mü?" "Söz

ver Rai."

Mevcut

Sakatlayıcı bir güçle şu ana geri itiliyorum. Sanki su altında boğuluyormuşum gibi nefes nefese kalıyorum. Rai.

Aman Tanrım. Benim adım Reina değil, Rai.

Reina diğeriydi, bana geri döneceğini söyleyen, onunla gitmeme engel . Titreyen ayaklarımın üzerinde zıpladım ve o gece ikimizin de durduğu noktaya doğru yürüdüm. Bana sarıldı ve bir söz verdik.

Konuştuk ve sonra...ne?

Siyah duvarlara, içlerindeki çatlaklara bakıyorum.

İnsan kalıntıları bulduk.

Dedektifin sözleri kafamın içinde atom bombası gibi patlıyor.

Hayır,

hayır,

hayır.

Yok artık.

Bu Reina değil. Reina'nın kalıntılarını bulamadılar. .

Kapana kısılmış bir hayvan gibi kulübenin içinde bir ileri bir geri volta atıyorum. Kız kardeşimi benden aldılar.

Sonunda onu bulduktan sonra, onu alıp . Ama onlar kim?

Reina ve ben o gece gayet iyi konuşuyorduk. Bir şeyler planlıyorduk ve sonra...ne? Ondan sonra ne oldu?

Cevaplar için beynimi zorluyorum ama hiçbir şey çıkmıyor.

boş. Ya da belki de hiçbir şeyin net olamayacağı kadar karışıktır.

Reina.

Bir ikizim vardı. Hayır, *vardı*. Artık burada olmadığına inanmayı reddediyorum. Bir söz vermiştik.

Ama eğer hayatta olsaydı, şimdiye kadar beni bulmuş olmaz mıydı? Öne çıkmaz mıydı?

Hayır, hayır. Ölmüş olamaz. Annemi kaybettiğim gibi onu da kaybedemem.

Annemi kaybettiğim gibi.

Anne.

Anne...?

Sarsıntı bana bir şimşek gibi çarptı. Geriye doğru sendeledim ve nemli zemine düştüm. Uzuvarım kasılıyor ve kulaklarım çınlıyor.

Bağırışlar kafamda uzak bir anı gibi yankılanıyor, lanetlenme- hatırlamak istemediğim bir şey.

Terli parmaklarımla kulaklarımı kapatıyorum, daha fazla dayanamıyorum.

Dokuz yıl önce

"KIZ KARDEŞİNİ AL VE KAÇ, Rai! Kaç!!" Annemin sesi kafamın içinde bir çan sesi gibi yankılanıyor.

Ayak sesleri bize yaklaşıyor. Kapıya vuruyorlar. Bizim için geliyorlar.

"Kaçın!" diye bağıyor bize. "Arkanıza bakmayın. Kaçın!" Kaçtık.

Arka kapıdan koşarak çıkarken elim Reina'nınkini kavırıyor. Sokaklar karanlık ve kustumuk kokuyor, çok fazla kustumuk.

Reina ince kazağının koluyla burnunu kapatıyor ve bana da aynısını yapmam için işaret ediyor.

Sadece kokuyu biraz azaltır.

İğrenç bir koku. Keşke kirli yerlerde uyuduktan sonra alıştığımı söyleyebilseydim ama alışamadım. Bu keskin duyusal saldırı asla normalleşmiyor. "O burada değil!" Annem bağıyor. Arkamı dönmek istiyorum ama Reina titriyor.

Başını.

Çığlıklar, bağırsıklar ve sonra arkamızdan bir şey yere çarpıyor, ama biz dönmüyoruz.

Koşuyoruz.

Sadece koşuyoruz.

Annem çığlık atıyor, sesi bomba gibi havada yankılanıyor. "Buradayım, Patron!" diye bağıyor biri bize doğru yaklaşıırken.

"Lanet olsun!" Reina beni kolumdan tutup bir konteynerin arkasına çekti.

"Ona dokunmayın!" Annem çığlık atıyor ama ağzı suyla doluymuş gibi bir şeyler geveliyor. "Sakın yapma yoksa babam-"

Bir patlama annemi susturur. Artık çığlık atmıyor ya da konuşmuyor. O artık... orada değil.

Açılan gözlerim Reina'nınkilerle buluşuyor. Annemi görmeye gitmek için geri koşmaya başlıyorum ama kız kardeşim başını sallıyor, gözlerinden yaşlar süzülüyor. "Annem asla arkana bakma dedi."

"Ama-"

Ayak sesleri bize yaklaşırken Reina sözlerimi bastırıyor.

"Onu gördüm. O burada." Sert sesi kollarımdaki tüyleri diken diken ediyor.

"Yakalayın onu. Patron hata kabul etmez."

Reina'nın kolumdaki tutuşu çelik gibi oldu. Eğiliyor, yüzü annemin kötü bir şey söylemek üzereykenki haline benziyor.

Daha o konuşmadan başımı çılgınca sallıyorum. "Hayır."

"Şşş." Dudaklarıma titreyen bir parmak koyuyor, beni susturuyor ve gürleyen ayak sesleri yaklaşırken arkasına bakıyor. "İyi olacaksın, Rai."

Başımı sallamaya devam ediyorum, duramıyorum. Parmaklarım annemin doğum günümde bana verdiği bileziğı boğuyor. Biraz büyük ve iki kez yuvarlamam gerekiyor ama annemin en değerli hediyesi. Kendi annesinden aldığı söylemişti ve şimdi de bana veriyordu.

"Annemin kızının peşindeler," diyor Reina. "Beni bildiklerini sanmıyorum. Sadece seni biliyorlar."

"Hayır."

"Babamla iyi yaşadım, Rai." Gözyaşları yanaklarından aşağı süzölüyor. "Sen ve annem gibi kaçmak zorunda kalmadık. Yemek artıkları yemek ya da sokaklarda uyumak zorunda kalmadık. Buna sahip olmanı istiyorum. Benim hayatıma sahip olmanı istiyorum."

"Reina..." Boğuluyorum.

"Sen artık Reina'sın. Ben de Rai olacağım."

"Hayır... Hayır..." Elini tutuyorum, titriyorum ve inkarlarımı bir dua gibi fısıldıyorum.

Saçlarımı okşuyor. "Seni seviyorum, küçük kardeşim. Seni bulacağım." "Hayır, Rei."

"Sen Rei'sin," diye fısıldar. "Bu bizim sırrımız. Ben sen olarak yaşayacağım, sen de ben olarak yaşayacaksın." Alt dudağı titriyor. "Babana iyi bak. Ona her gün benim adıma onu sevdiğini söyle." Bir şey söylemek için ağzımı açıyorum ama beni itiyor. "Şimdi koş. Arkana bakma. Asla arkana bakma."

Ben elini tutarken ayak sesleri yaklaşıyor.

"Kaç!" diye tıslıyor.

Ters yöne doğru tökezlerken ayaklarım harekete geçiyor.

"Ben !" Reina'nın sesi yankılanıyor ama ben onun talimatlarına uyuyorum ve arkama bakmıyorum.

Asla arkana bakma.

"Patron! Kız burada!" diye bağılıyor kalın aksanlı bir ses.

Köşeyi dönüyorum ve bacaklarım neredeyse pes edene, nefesim kesilene kadar koşuyorum. Sümük ve gözyaşları yüzümü kaplıyor ama koşmayı bırakmıyorum. Yığılıp kalacağımı ve beni yakalayacaklarını düşünene kadar koşuyorum.

Arkana bakma.

Asla arkana

bakma.

Ne kadar koştuğumu bilmiyorum. Bacaklarımın beni ne kadar uzağa taşıdığını bilmiyorum.

Sonra tökezledim ve düştüm.

Üniformalı biri bana yaklaşıyor. Direğin içine doğru büzülüyorum, sertçe nefes alıyorum ve dizlerimi göğsüme çekiyorum.

Gözyaşlarım durmuyor. Annem ve Reina'nın sesleri aklımdan çıkmıyor.

Sadece gitmiyorlar.

Mırıltılar. Çığlıklar. Tıslamalar.

Hepsi orada, kafamın içinde.

"İyi misin, evlat?" Üniformalı adam önümde çömeldi. Kırmızı bir sakalı ve kollarında dövme var.

Annemle beni hayatımız boyunca kovalayan domuzlara benziyor.

Bileziğimi sıkıca tutarak direğin içine daha da büzülüyorum.

"Evlat? Evin yolunu mu kaybettin?"

O adamlar gibi aksanı yok ama onlardan biri olabilir.

Kimseye güvenme. Dünya seni ele geçirmeye çalışıyor Rai, annem hep söylerdi.

Ben.

"Bekle." Elini cebine atar ve bir resim çıkarır, ardından inceler ve beni dikkatle izledi. "Sen o mogulun kayıp kızıydın." Cebinden bir cihaz çıkardı ve bir numara söyledi, ardından kayıp çocuğu bulmakla ilgili bir şeyler söyledi. "Adın ne?" diye sordu. "Adını ve nereden geldiğini hatırlıyor musun?"

Rai Sokolov. Mia Sokolov'un kızı. Doğduğum günden beri kaçığım, hayatım boyunca evde eğitim gördüm ve annem bir ay önce uzun zamandır kayıp olan ikiz kardeşimi benimle tanıştırmaya getirene kadar hiç arkadaşım yoktu.

Sonra ikisi de . Annem ve kız kardeşim.

Elimde kalan tek kişi babam. Onunla birlikte olmak istiyorsam, kendi hayatımı unutmamalı ve başka bir hayatı kucaklamalıyım.

"Reina" diye fısıldarken yanağımdan bir damla yaş süzüldü. Benim adım Reina Ellis."

CHAPTER 9 - ASHER

REINA ormana geri döndü.

Onun burada ne işi var?

Uzun ağaçların arasından geçip alçak dalları iterek ilerlerken omuzlarım gerginlikten çatlamak üzere.

Ölmek mi istiyor? O gün ona saldıranlar burada pusuya yatmış, dönüşünü bekliyor olabilirler.

Çok çirkindi ve o zamanlar ondan nefret ettiğimi düşünürsek bu da bir şey ifade ediyor.

Ondan *nefret* mi
ediyordun? Geçmiş
zaman mı? Hâlâ
ediyorum.

Planım yerinde duruyor. Kenarları yontulmuş ve yırtık pırtık ama yine de aynı.

O zaman burada ne halt ediyorsun?

O sesi yok etmek için gözlerimi kısa süreliğine kapatıyorum.

Sadece başkasının eliyle ölmemesi için geldim. Onun hayatı benim, lanet olası *benim* ve izinsiz sonlandırmaya hakkı yok.

Bu kadar.

Hepsi bu

kadar.

Mesafeyi yarararak ilerlerken adımlarım genişliyor ve sertleşiyor. Kuru yapraklar ayakkabılarımın altında çıtırdıyor ve ormanın kokusu neredeyse boğucu.

Güneş alçalmaya başladı ve ağaçlara kasvetli bir renk verdi.

Karanlık beni daha önce hiç korkutmamıştı. Sığınılacak bir yerd. Karanlık, canavarların görünmez olduğu yerdir ve ben uzun zamandır diğer tarafa geçtim.

İnsanların normal kabul ettiği şeylerden uzun zamandır vazgeçtim. Benim hayatım başka bir şey.

Ari'nin ölümünden bu yana hayatım karanlığa gömüldü ve bunu dünyaya -daha doğrusu *ona*- ben bulaştırdım.

Reina.

Artık karanlığımın öznesi o ve hiçbir şey onu kablolu beynimin planladığı şeylerden kurtaramayacak.

Hiçbir şey onu benden kurtaramaz.

O bir canavar olabilir ama da dereceleri var. Onun seviyesi asla benimkine ulaşamaz. Reina daha başlamadan kaybedecekti.

parçamı çoktan öldürmemiş olsaydı ona acırdım.

Eğer onu uçurumdan aşağı itip kafasının parçalanmasına izin vermeseydi.

Ari'nin parçalanmış yüzünün ve garip pozisyonlarda sallanan uzuvlarının görüntüsü hala kabuslarıma giriyor.

Hayaleti hâlâ karanlıkta beni ziyaret ediyor ve ruhunun huzur içinde yatmasına izin vermemi istiyor.

Bu intikam değil; bu lanet olası adalet.

Reina'nın hayatında hiç görmediği bir adalet.

O kulübeye gittiğinden hiç şüphem yok, bu yüzden ormanı aramakla uğraşmıyorum ve doğruca oraya gidiyorum.

Ağaçlar ve yeryüzü bulanıklaşırken, o geceyi hatırlamadan edemiyorum.

Reina'nın sonsuza dek gidebileceği gece.

Kaza gecesi

REINA ERKEN AYRILIYOR.

Değerli takımını ve amigo arkadaşlarını asla ilk o terk etmez. Her zaman herkesin görevini yaptığından emin olan bir mükemmeliyetçi olarak, genellikle eve en son o gider.

Düzenindeki bozulma ve şüpheli davranışları tek bir anlama gelebilir.

Kaçıyor ve Blackwood'u terk ediyor. *Yok* artık.

Onu ormana kadar takip ettim, orası da kasabanın sınırında. Kesinlikle gidiyor.

Şey, onu bekleyen bir sürpriz var.

Arabamı ön tarafa park edip yaya olarak devam ediyorum.

Ormandaki tek renk siyah. Aysız bir gece ve görünürde yıldız yok.

Derin sessizlik yerinden kıpırdamayı reddederek iddiasını sürdürüyor. Telefonumu aldım ve el fenerini açtım.

İdeal olarak, yüzüne gelene kadar onun peşinde olduğumu bilmesini istemiyorum. Kendini içeri kapatmadan önce yüz ifadesinin biraz değiştiğini, gözlerinin hafifçe açıldığını görmek istiyorum.

Bu onun robotik yüzünde bir tepki görebildiğim tek an. Reina duygularını çok iyi saklıyor ve bu beni lisede lanet olası bir aptal yaptı.

Sırf babasıyla gülüşünü görmek için evinin önünde durmayı alışkanlık haline getirdim.

Güldüğünün ve kahkaha attığının kanıtı olarak bir fotoğraf bile çektim - sadece benimle değil.

Başımı sallayarak ilerlemeye devam ediyorum. Neyse ki o salak ve Reina'ya olan mantıksız saplantısı Ari'yle birlikte öldü.

Şimdi bu şey var, sadece tek bir amaç için yapılmış: kız kardeşimi ve beni öldürmenin bedelini ödetmek.

Sağımdan uzun bir çılgılık geliyor.

Ayaklarım donup kalıyor ve sonra kendi iradeleriyle sese doğru koşmaya başlıyorlar.

Reina.

Bu Reina'nın sesi.

Bu sefer kendini neye bulaştırdı?

Tekrar ığlık atarsa diye odaklanıyorum ama ses yok.

Sikeyim.

Ölmemiş olsa iyi olur.

Mesafeyi rekor sürede kat ederken atletik vücudum vites yükseltiyor. Üç yıl önce futbol oynamayı bırakmış olabilirim ama koşmayı ya da çalışmayı asla bırakmadım.

Zihnimi temizleyen ve 7/24 kafamın içinde dönüp duran o lanet olası kara düşünceleri kovalayan tek şey bu.

Ormanın ortasında yangın patlak verirken duman kokusu burun deliklerime saldırıyor.

Alevlerin yakınında, ağaçların arasından iki ceset görünüyor. Bir ağacın arkasına saklanıp el fenerimi söndürüyorum.

Adam takım elbise giyiyor, iri yarı ve iri görünüyor, ancak yerdeki birini tişörtünün eteğinden tutup sürüklerken yüzü gölgeli ve arkası dönük.

Reina.

Bilinci yerinde olmayan Reina'yı sürüklüyor. Azıcık görebildiğim kadarıyla onun hırpalanmış yüzünü ve cansız bacaklarının pis zeminde nasıl kaydığını seçebiliyorum.

Yumruklarım iki yanımda sıkılırken kaslarım geriliyor. Ona dokunmaya nasıl cüret eder?

Tam harekete geçmek üzereydim ki kulübenin arkasından ellerini siyah kapüşonuna silen başka bir adam ıktı. "Diğeri bende patron." Reina'yı işaret ediyor. "Bu konuda ne yapacağız?"

"Onu yem olarak kullan. Sadece bir Pakhan olacak." Rus aksanı. Onlar mafya mı?

Onların Reina ile ne ilgisi var?

Bu, Gareth Ellis'in mafyayla olan ilişkisiyle ilgili olabilir ama kızının peşine düşmemeliler.

Önemli değil. Reina'yı Tanrı bilir nereye götürmeden önce çok az bir saniyem var.

Reina'nın hayatı benim hayatım.

Benimkini sikeyim.

Kimse onu benden alamaz.

Telefonumu elime alıp sesleri arıyorum ve en yüksek seste çalmaya başlıyorum. Normalde sakin olan ormanda siren sesleri patlıyor. Başlangıçta çok uzakta ama saniyeler ilerledikçe yaklaşıyor.

İki adam da dondu kaldı.

"*Blyad!*" diye bağılıyor içlerinden biri. "Bunların burada ne işi var?" "Ne yapacağız patron?" diye sorar diğer adam.

"Onun için geri geleceğiz. İhtiyacımız olan şeye sahibiz." Reina'yı tekmeleyerek uzaklaştırır ve dudaklarından bir inilti dökülür.

Lanet boynunu kırma isteğiyle yumruğum sıkılıyor.

İkisi de yanmış kulübenin etrafında koşturuyor ve Reina kıpırdamadan orada kalıyor. Uzakta, gittiklerini gösteren araba tekerleklerinin çıtırtılarını duyuyorum.

Reina'ya doğru koşuyorum ve önünde çömeliyorum, siren sesini çalışır halde tutuyorum.

Yüzüstü yatıyor. Uzaktaki kulübenin ateşi yüzündeki ve kollarındaki koyu mavi morlukları aydınlatıyor. Sarı saçları yüzüne düşüyor, şişmiş gözünü ve kesik dudağını kamufle ediyor.

Orospu çocukları.

Gözündeki saçları okşuyorum ve acı içinde inliyor.

Elimi geri çekerek cebini arıyorum ve telefonunu alıyorum.

Elbette, benimkini kullanabilirdim, ama onu kurtardığımı bilmesini istemiyorum.

Ben onun kurtarıcısı değilim. Ben onun en kötü kabusuyum.

Telefonu kulağıma dayadım ve hemen bir kadın açtı. "911, acil durumunuz nedir?"

"Blackwood'un kenarındaki ormanda bir kız saldırıya uğradı. Bilinci yerinde değil ama hala nefes alıyor. GPS'ini takip edin."

"Siz kimsiniz, efendim?"

Ayağa kalktım, ona baktım. "Bir avcı."

Telefonu kapattım ve gerçek sirenler gelene kadar onun yanında kaldım.

Site

. İşte o zaman gölgelere çekilip kayboluyorum.

Ama uyanır beni hastane odasında bulacak.

bana neden kaçtığını söyleyecek.

Mevcut

Kulübenin önünde durdum. Birkaç hafta önce çıkan yangının izleri, kararmış duvarlardan ve polis şeridinden hâlâ görülebiliyor.

İnsan kalıntıları.

Diğeri.

Polis ve o adamların sözleri hâlâ kafamda yankılanıyor. Reina, Bratva'ya bulaştıysa çok derinlerde.

Ve onlar Bratva'dandı. Alex de öyle düşünüyor; geçen gün danışmanıyla yaptığı konuşmayı dinlediğimde bunu doğruladım.

Reina'ya dokunulmadığı ve onun gözetimi altında olduğu sürece herhangi bir adım atmak istemiyor.

Asıl soru şu: Hayatına yönelik tehdidi bile bile burada ne işi var? Alex onu uyardığından emin. Onu sayısız kez duydum.

Kalabalık yerlerde kal, Reina.

Eğer bir şey hatırlarsan, önce bana haber ver, Reina.

Sana güvenlik getireceğim, Reina.

Tabii ki, ikincisini reddetti ve onu bir gülümsemeyle - sahte bir gülümsemeyle - başından savdı.

O kadar inatçı oldu ki, çıldırtıcı.

Yukarı çıkarken nefesimi bırakıyorum. Son birkaç gündür benden kaçıyordu ama boş ver.

Benim onun hayatının bir parçası olmam tartışılmaz bir gerçek.

Son üç yıldır İngiltere'deyken bile her zaman onun hayatının ayrılmaz bir parçasıydım.

Derisinin altına gizlendim ve boynundan aşağı nefes aldım. O da aynısını yapıyordu ama siktir et.

Kulübenin eşiğinde duruyorum. İçerisi karanlık ve nemli, hâlâ o günden kalma is ve duman kokuyor.

İnsan kalıntıları olduğunu söylediler ve Reina'nın yaptığını düşünüyorlar, en azından dedektif öyle düşünüyor.

Bizi son ziyaretinden sonra onunla konuştum. 'Nişanlımın' bir suçlu olduğundan bahsederken gözlerindeki kötülüğü görebiliyordum ve bana

suçlarını itiraf ettirmek.

Kafasını arabasının kaputuna vurmamak ve eğer onu bir daha tehdit ederse bağırsaklarını deşeceğini kesin bir dille söylememek için kendimi zor tuttum.

Reina .

Olanlara tanıklık etmemiş olmama rağmen buna tüm benliğimle inanmam çok komik.

Tüm bunların arkasında Bratva var ama hiçbir şey söyleyemiyorum çünkü elimde kanıt yok, isim yok, o gece gördüğüm adamların net bir tanıtı bile yok.

Eğer anlaşılmaz bir ifade verirsem, bu sadece mafyanın beni hedef almasına neden olur.

-Ve Reina.

Bazı nedenlerden dolayı, anılarını kaybettiğini düşündükleri için uzak durduklarını ve polise onlar hakkında hiçbir şey söylemediklerini düşünüyorum.

Eğer hatırlarsa, bu onun hayatı için doğrudan bir tehdit olacaktır.

Yine de Dedektif Daniels'ın radarından gerekiyor.

Onu benim kadar tanımıyor, bu yüzden bir hayatı sona erdirmek için gerekenlere kesinlikle sahip olmadığı hakkında hiçbir fikri yok. Bunu sadece uzaktan yapıyor, Ari'ye yaptığı gibi.

Bir hayatı sonlandırmak cesaret ve kararlılıktan daha fazlasını gerektirir. Kara bir kalp ve ıssız bir ruh gerektirir.

Beni dehşete düşüren şey, yeni Reina'da bu yok.

El fenerini açtığımda girişte duruyorum. Reina yerde cenin pozisyonunda yatıyor, gözleri kapalı ve yüzü saçlarıyla kamufle edilmiş.

Omzunun yükselip alçalmasını beklerken nefesim kesiliyor - yaşadığına dair bir kanıt.

Hareket ettiğinde, ayaklarım kendi isteğiyle koşuyor, tek düşündüğümün onun güvenliği olduğu o gün gibi.

Bir kez daha, tek düşündüğüm bu.

Nabzıma aşağıda kalmasını söylemeye çalışıyorum ama beni dinlemiyor. Önünde çömelirken ışığı yüzüne tutuyorum.

"Reina?" Sarı saçlarından bir tutamı yüzünden iterken hareketlerim yavaş.

Kaşları birbirine çatılmış, ağzı acıyla bükülmüş. Gözleri o kadar sıkı kapalı ki acı çekiyor gibi görünüyor.

Göğsümde bir şeyler kopuyor, lise yıllarından sonra hiç yaşamak istemediğim bir duygu.

Onun benim için tek olduğunu düşündüğümde.

"Aç şu lanet gözlerini, Reina."

Nefesinin altında bir şeyler mırıldanıyor. Onu duymak için eğildim ama bir anlam veremedim. Yabancı bir dilde konuşuyor.

Bu Rusça mı?

"R-Rai...Rai..."

Rai de kim?

Reina ve bitmek bilmeyen sırları yıllar geçtikçe artmaya devam ediyor.

Bir kolumu solgun, çıplak kalçalarının altına, diğerini de sırtına koyarak onu kollarımda taşıyorum.

O kadar mükemmel uyuyor ki, sanki ellerim için yaratılmış. O *benim* için yapıldı.

Başını göğsüme yaslariken kaşlarının çatılışını izliyorum. Şu anda o kadar kırılgan, o kadar yumuşak görünüyor ki, tıpkı on iki yaşındayken ortadan kaybolduktan sonra ilk kez gördüğüm kız gibi. O kızıdan hoşlandığıma ilk kez o zaman karar vermiştim, bir kızı öpmeyi ilk kez o zaman düşünmüştüm.

Gareth'ın tek kızıydı, yani onunla daha önce de tanışmıştım ama hiçbir zaman geri döndüğündeki gibi ona yaklaşma ihtiyacı hissetmemiştim. Onda değişmiş bir şeyler vardı. Daha egzotik, ham ve kırık bir şey.

Bunu şimdi anlıyorum. Daha ne olduğunu bile bilmeden önce onun kırık tarafına ilgi duyuyordum.

Alexander nişanlanacağımızı söylediğinde, turnayı gözünden vurduğumu düşünmüştüm.

Eğer onun soğuk ve mesafeli tepkisi olmasaydı.

Başımı eğiyorum ve on iki yaşındayken misafir evimizde uyurken yaptığım gibi alt dudağını ağzıma alıyorum.

Dudaklarımı son bir kez onunkilere değdirdiğimde içinden bir ürperti geçiyor. "Benden asla kaçamayacaksın, benim çirkin canavarım."

CHAPTER 10 - REINA

AĞZIM KURUDU.

Gözlerimi açtığımda aklıma gelen ilk düşünce bu. Etrafımı fark ettiğimde susamış olduğuma dair tüm düşünceler kayboluyor.

Çarşafı bana ait olmayan orta boy bir yatakta yatıyorum. Tavandaki beyaz ışık da benim odama ait değil.

Sarsılarak oturur pozisyona geliyorum ve yorganın altını kontrol ediyorum. Hâlâ önceki kıyafetlerimi giyiyorum. Tanrıya şükür.

Yavaşça kenara yaklaşıyorum ve ayak parmaklarım pelüş halı tarafından yutuluyor.

neresi? İki saniye önce kulübede değil miydim?

Komodinin üzerindeki saatte akşam sekiz yazıyor. Kaşlarımı çatıyorum. Saatler oldu. Nasıl oldu da saatler geçti? Orada durmuş, geçmişe bir yolculuk yapıyor ve hayatımı hatırlamaya çalışıyordum ve...

Nefes nefese kaldım, ellerimle ağzımı kapattım.

Daha önce beni vuran tüm anılar bir kez daha beni tüketiyor. Annemin ölümü. Reina'nın fedakarlığı. Başka birinin adını gasp ettiğim gerçeği.

Hastanede anılarım silinmiş olarak uyandığımda Reina Ellis isminden rahatsız olmamın nedeni bu olmalı.

On iki yıl boyunca Rai Sokolov olarak yaşadım. Bu isim bende daha çok yankı uyandırıyordu ama onu silmem gerekiyordu. Hayatta kalmak için Reina olmak zorundaydım.

Aynen böyle, onun hayatını aldım ve onu kendi hayatıma attım.

O Ruslar annemle benim peşimdeydi. Daha doğrusu, beni bulduklarında anneme zarar vermekte bir sakınca görmedikleri için benim peşimdeydiler.

Yatağa geri düşerken gözlerim yaşlarla doluyor, uzuvlarım titriyor ve kalbim her saniye daha yüksek sesle ve daha sert atıyor.

Anne.

Reina.

Baba.

Şimdi hepsi gitti ve geriye kalan tek kişi benim, asla onun olmayan bir kimliği ve hayatı benimseyen, asla onun olmaması gereken biriyle nişanlanan kirli küçük canavar Rai.

Rai Sokolov.

Bu Rusça, annemin adı ve şu adamların aksanları gibi.

Annem bana biraz Rusça öğretirdi, düşmanlarımı anlamamın daha iyi olacağını, böylece neyle karşı karşıya olduğumu bileceğimi söylerdi.

Onları düşman olarak gördü ve onlardan kaçtı. Reina ve beni yanına alıp ülkeyi terk etmeyi planladı. Sahte pasaportlarımız, sahte kimliklerimiz ve evraklarımız vardı. Ama o gün bizi buldular ve her şey patladı.

Annemi öldürdüler ve Reina'yı aldılar.

O zamanlar lanet bir korkak olduğum için, Reina'nın yerimi almasına izin verdiğim için, babama kaçtığım için kendimden nefret ediyorum. Hiç arkama bakmadığım, hiç durmadığım için kendimden nefret ediyorum.

On iki yaşındaki aklımla, sürekli kaçıktan, bir yerde birkaç aydan fazla kalamamaktan, hiç arkadaşım olmamasından, hiç yeterli yiyeceğim olmamasından çok .

Hiç babam olmadı.

Annemin artık var olmadığını fark ettiğimde de çok korkmuştum. Benimle ilgilenen oydu ve onsuz ne yapacağıma dair hiçbir fikrim yoktu.

Reina bana hayatını verdiğinde, ben de onu aldım.

Benimle babama koşmasını istemedim çünkü Mia Sokolov'un kızını yakalayana kadar durmayacaklarını biliyordum.

Ve durdular. Babamla yaşamaya başladıktan sonra beni hiç rahatsız etmediler sanırım. Bu konuda anılarım hala bulanık.

Kesin olarak bildiğim şey, o sırada babamın Reina'yı bulup geri getirmeye çalışacağını düşündüğüm.

Yanlış ikizi aldığını fark etmiş olmalı. Ve bir şekilde, belki de babam onu arıyordu. Mafya ile tehlikeli işlere karışmış olması tesadüf olamaz.

Sonra onu da aldılar.

Ve yeniden bir araya geldiğimizde Reina ve benim için geri geldiler. Tam olarak ne olduğunu hatırlamasam da, eminim ki yaptılar.

Bunca yıldan sonra onu öldürmedilerse, kesinlikle ona canlı ihtiyaçları vardır, değil mi? Eminim hala dışarıdadır.

İnsan kalıntıları.

Bir damla gözyaşı yanağımdan süzölüyor ve hemen siliyorum. Hayır.

Onun canını aldıklarına inanmayacağım. Ona bir şekilde ihtiyaçları var. Bunca zaman hayatta kalmayı başardı ve bunu yapmaya devam edecek.

Söz vermiştin, Reina.

Kapı tıkırdayarak açılıyor ve irkiliyorum, neredeyse yatağın kenarına devriliyordum. Olanlarla ilgili karmakarışık düşüncelerim sırasında, içinde bulunduğum yabancı yeri unuttum.

Kalbim hızlanıyor ve alnımda boncuk boncuk terler oluşuyor. Annemin beni yataktan kaldırıp gideceğimizi söylediği her seferde olduğu gibi kaslarım geriliyor.

Uyarı yok, hiçbir şey yok.

Gecenin bir yarısı kim bilir nereye koşarken ve otel için paramız olmadığına duvarların altında uyurken gözlerim genellikle kapalıydı. En azından ben uyurdum, annem hiç uyumazdı. Evsizlerden korunmak için bütün gece uyanık kalıp beni izlerdi.

Ya da bizi kovalayan adamları.

O orospu çocukları diyordu onlara. *Seni benden asla alamayacaklar, Rai. Nefes aldığım sürece alamayacaklar.*

Ya şimdi benim için geldilerse? Ya kimlik değişimini anladılarsa ve dokuz yıl sonra hatalarını düzeltmeye karar verdilerse?

Odaya bir gölge yayılıyor ve ben geriye sıçırıyorum, kürek kemiklerim duvara çarpıyor.

Netleştikçe ışık onun üzerinde bir hale oluşturuyor. Dudaklarım tekrar sığılaşmadan önce uzun bir nefes alıyorum.

Asher.

Onu görmenin neden hem rahatlatıcı hem de boğucu olduğu hakkında hiçbir fikrim yok.

Muhtemelen seni öldürmeye çalıştığı içindir, Reina.

Hayır, Reina değil. Rai. Ben hep Rai'ydim. Reina geçiciydi. Onun hayatına asla el koymadım.

Belki de bu yüzden onun kişiliğine karşı bu kadar soğuk ve mesafeliydim. İnsanların yakınlaşmasını istemiyordum çünkü herhangi bir bağ kurmak istemiyordum. Ben bir taklitçi'ydim ve bir gün gerçek Reina'nın hayatına geri döneceğini biliyordum.

Ben sadece bir bekçi köpeğiydim ve tarafsız kalma çabalarımın her şeyi berbat ettim.

Asher elinde bir tabakla sabit bir hızla bana yaklaşıyor. Koyu renk kot pantolonu kalçalarından aşağı sarkıyor ve tişörtü göğsünün gelişmiş kaslarını sıkıyor.

Güçlü bir iğrenme duygusu boğazımı sıkarken kendimi başka tarafa bakmaya zorluyorum.

Yaptığım ve geri alamayacağım şeylerin gerçekliği yüz.

Kız kardeşimin nişanlısını becerdim.

Onu arzuladım ve sanki hakkım varmış gibi ona sarıldım. Sadece O kadar affedilmez bir şey yaptım ki, şimdi beni öldürmeyi düşünüyor.

Ne halt ettim ben?

Yatağın kenarına oturur ve tepsiyi yanına koyar. "Sabahtan beri bir şey yemedin."

Midem bu ifadeyi onaylarcasına kasılıyor. O zaman hala duvara yaslanmış olduğumu fark ediyorum, sanki hayatım buna bağılıymış gibi yüzüm başka tarafa dönük.

"Neredeyim ben?" Bakışlarına karşılık vermeden soruyorum.

"Senin dairende." Sesi nötr, hatta duygusuz. "Şimdi otur ve yemeğini ye."

Girişe doğru gidiyorum. Çantamı ve telefonumu bulduğumda gideceğim. Beni neden daireye getirdi ki? Zar zor kaçtım.

Herkesin olduğu büyük evde ondan kaçarak.

"Dur ve arkana dön." O kadar alçak sesle konuşuyor ki tüylerim diken diken oluyor. "Bunu senin için yapmamı istemiyorsun."

Ne var biliyor musun? Neden devam edeyim ki? Çocukken bunu bir ömür boyu yeterince yaptım.

Dünyanın bu kez durup benimle yüzleşmesi gerekiyor. İnsanlar beni görmeli, Rai ya da Reina'yı, Sokolov ya da Ellis'i değil, beni görmeli.

Sadece *ben*.

İçeride zar zor ayakta duran .

İçimi çekerek arkamı dönüyorum ve Asher'ın yatakta oturduğu yere doğru yürüyorum.

Benim yatağım.

Bunda çok samimi bir şey var ve şu anda bunu kabul etmek istemiyorum.

Tabak aramızda kalacak şekilde kendimi onun karşısına alçaltıyorum. İki elimi de kalçalarımın altına koyuyorum ki alnındaki saç telini düzeltmek için uzanmak gibi çılgınca fikirlere kapılmasınlar.

"Şimdi ye," diye emrediyor.

Tanrım, bu adam ve onun otoriter çizgisi. Keşke nefret etseydim.

Eğer yapsaydım, belki tüm bunlar daha kolay olurdu. Belki de tüm vücudum adrenalin patlamasıyla alarm durumuna geçmezdi.

"Ben iyiyim." Kelimeler ağızından çıkar çıkmaz midem gurulduyor.

Lanet olası hain.

"Ne ?" Bir kaşını kaldırıyor.

"Yemek istemiyorum, tamam mı?" Durakladım. "Beni neden buraya getirdin?"

Beni nasıl ?" "Seni takip ettim."

Seni takip ettim.

Aynen böyle. Açıklama yok, özür dileme girişimi yok.

Kimi kandırıyorum ben? Asher'ın hiçbir konuda özür dilemediğini düşünmeye başlıyorum.

Kendine özgü bir atipik, tam olarak bir sosyopat değil ama benzer bir şey. Zaman zaman umursuyormuş gibi hissettiriyor, ancak diğer zamanlarda bu kısmı tamamen ortadan kaldırıyor.

"Peki neden buradayız?" Mırıldanıyorum.

"Çünkü." Peynirli makarnaya benzeyen şeyden bir kaşık alıp ağzımın önüne koyuyor. "Son kez söylüyorum, ye lan."

Ona ters ters bakıyorum, tüm tabağı suratına fırlatmak istiyorum ama bu iyi yemeği ziyan etmek için bir bahane değil.

Ayrıca, ben açım.

Kaşığı ondan almaya çalışıyorum, ama o uzak tutuyor.

"Aç ağzını."

"Ben çocuk değilim Ash. Kendi başıma yemek yiyebilirim."

"Bir velet gibi davrandığında seçim şansını kaybettin." İç çekerek başını sallıyor. "Ve bu Asher, Tanrı aşkına."

Gözlerim aşağıya doğru kaydı. O haklı; ona böyle hitap etmeye, lakap takmaya ya da beni beslemesine izin vermeye hakkım yok.

O benim değil.

O Reina'nın.

Bu yüzden Yaşlı Reina her zaman kol mesafesinde tuttu ve uzaklaştırdı. Şimdi onun düşünce sürecini daha net anlayabiliyorum.

"Ağzını açacak mısın yoksa senin yerine ben mi açayım?" Gözleri kötülükle kararıyor ve içlerindeki cezalandırıcı vaat karşısında yutkunuyorum.

Beni kesinlikle zorlayacak ve buna vereceğim tepkinin hoşuma gitmeyeceğinden hiç şüphem yok.

Yavaşça dudaklarımı ayırıyorum. Kaşığı nazikçe içeri iterken dişlerime çarpıyor. Nabzım boğazımda yükseliyor ve peynirli makarnayı yutmadan önce zar zor çiğniyorum. Tadı zengin ve güçlü ama buna odaklanamıyorum bile.

Oh, Tanrım. Bu çok samimi. Bunu Asher'la yapmamalıyım.

Kaşığa uzanıyorum, ama onu uzanamayacağım bir yerde tutuyor ve beni elinden yemeye zorluyor.

İfadesinde değişen bir şey var, meraklı ve yeni bir şey.

Ya da belki de geçmiş ve kimliğim hakkında ortaya çıkardığım her şeyden sonra beynim bunu bu şekilde yorumluyor.

Makarnayı yutmak için dudaklarımı kaşığa her doladığımda Asher'ın gözleri kararıyor. Çenesi titriyor ve sanki anın tadını çıkarıyormuş gibi beni daha yavaş besliyor.

Hava gerginleşiyor, sahne tamamen farklı bir yön alıyor. Sanki beni beslemek yerine ağzımı beceriyor. Önce başparmağıyla, sonra da sikiyle.

Bu düşünce yanaklarımı alevlendirdi. Bunu hayal etmek hiç doğru değil. Yine de kalçalarım birbirine kenetleniyor. Eteğimin derisi ısınan tenime çok sert geliyor ve tişörtüm sertleşen meme uçlarımı sıkıyor.

Hayır.

Kendimi bu transtan çıkarmalıyım.

"Bana neden burada olduğumuzu söyleyecek misin?" Yemekten bir kaşık daha yuttuktan sonra soruyorum.

"Küçükken en sevdiğin peynirli makarnaydı," diyor, sanki soruma mükemmel bir cevapmış gibi.

"Birçok çocuk bunu sevmiyor mu?"

"Sen değil." Bir kaşını kaldırıyor. "Bir keresinde onu yemen için sana meydan okuyana kadar onun yanında huysuzlanırdın ve sonra gizlice aşık oldun."

Bir an için kalbimin beni terk edeceğini ve atmayı bırakacağını düşündüm. Reina'ya karşı benden mi bahsediyor? "Ne zamandı o? Kaç yaşındaydım?"

"On üçüncü doğum gününden hemen önce." Kaseyi doldururken kaşık kaseye çarpıyor. "Neden soruyorsun?"

"Hiçbir şey."

Demek bendim, Reina değil. İçimi garip bir rahatlama duygusu kaplıyor. O kadar ani ve güçlü ki, geçene kadar kısa süreliğine gözlerimi kapatıyorum.

Peynirli makarnaya olan yabancılığım mantıklı. Annem Rus'tu ve hiç yapmazdı. Babamla yaşayana kadar tipik Amerikan hayatına maruz kalmadım.

"O kulübede ne yapıyordun Reina?" Sesi, hastanede bana ondan kaçıp kaçmadığımı sorduğu zamanki gibi sertleşiyor.

"Gerçeği arıyorum," diyorum, gözlerim aşağı bakıyor.

Benim Reina olduğumu düşünürken ona bakamam.

Sen bir sahtekarsın.

Ölmelisin.

Kasvetli bulut başımın etrafında bir hale gibi dolaşüyor, beni içine çekmeye ve ruhumu emmeye çalışıyor.

"Ne gerçeği?" Ağzıma bir kaşık daha itiyor. "Ve seninle konuştuğumda bana bak."

Başımı sallıyorum, yutkunurken midem düğümleniyor. "Doydum. Artık geri dönebilir miyim?"

"Soruya cevap ver ve bana bak," diye kestirip atıyor.

Yerimden kıpırdamıyorum, dilsizim.

"Beni test etme yoksa yemin ederim-"

"Yoksa ne olur?" Başımı kaldırıp, bir insanın sahip gerekenden daha fazla derinliğe sahip o orman bakışıyla tam olarak buluşuyorum. "Çatıda, sınıfta ya da soyunma odasında olduğu gibi beni öldürmeye mi çalışacaksın? Sen olduğunu biliyorum. Ölüm yıldönümünde Arianna'ya ne dediğini duydum. Yaptığım her ne boks bana ödeteceğini biliyorum. Bu yüzden beni umursuyormuş gibi davranmayı bırak, yesem de açlıktan ölsem de, kendimi odama kilitleyip ölsem de, ormanda kaybolup bir daha dönmesem de. Sadece rol yapmayı bırak!"

Çünkü yaptığı diğer her şeyden daha fazla kafamı karıştırıyor ve ben kafamın karıştırılmasını kaldıracak durumda değilim.

Asher'ın ani çıkışından sonra şaşırmasını bekliyordum ama hiçbir şey belli etmiyor. Kaşığı aramızdaki tepside duran kâseye bırakırken ifadesi tamamen boş.

Sonra gülüyor. Uzun ve esprisiz bir kahkaha ve omurgamdan aşağıya çığ bir korkuya benzer bir şey fırlatıyor.

Bu Asher'ın kesilmemiş hali.

Bu Asher, bir gram bile kendini tutmuyor.

"Numara yapmak." Kahkahası nihayet azalıyor ve yerini kapalı bir ifadeye bırakıyor. "Kahrolası numara."

"Öyle değil miydi?" Kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturuyorum, tırnaklarım derime batıyor. "Sadece bana yakınlaşmak ve beni mahvetmek için rol yaptın. Başından beri kötü adam olduğun halde beni kurtarıcım olduğuna inandırdın."

"Kollarını indir," diye . "Ne?"

"Bana o yüksek ve kudretli Reina rolünü yapma. Ben herkes değilim, bu yüzden bana karşı duvarlarını yükseltmeye cüret etme ve benimle konuşurken lanet olası kollarını indir."

"Hayır." Çenemi çıkardım.

Kollarımın göğsümü sarmasına ihtiyacım var. Korunmaya ve duvarlara ihtiyacım var. Asher'la uğraşırken alabileceğim her şeye ihtiyacım var.

"Hayır mı?" diye

tekrarlar. "Hayır."

Tepsiyi kenara itiyor ve kolumdan tutarak önüme doğru itiyor. Konuşurken burnu neredeyse benimkine değiyor, sesi alçak ve tehditkâr. "Bunu kolaylaştırabilirsin ya da zorlaştırabilirsin, benim çirkin yaratığım."

"Beni öldürecekse bunun ne önemi var?" Keşke sesim aşağılama ve öfkeyle ya da bıçak gibi saplanan ihanetle dolu olsaydı. Bunun yerine, neredeyse zalim bir kadere boyun eğmiş gibiyim.

Reina'nın hayatını çaldığım ve onu otobüsün altına attığım için karma beni kıcımdan ısırtıyor.

Sırf beni öldürmeyi planlasın diye psikopat nişanlısına aşık olmak zorunda kaldım. Bekle...hayır. Asher'a aşık olmadım. Onu tamamen unutabilirim.

Değil mi?

"Ne zamandan beri bu kadar korkak oldun?" Hâlâ yüzüme bakıyor, konuştuğunda sandal ağacı ve narenciye kokusu alıyorum ve onun nabzının benim düzensiz nabzıma katılmak üzere olduğunu hissediyorum.

Sözleri beni olması gerekenden daha sert vurdu. Kulaklarım ısınıyor ve içimdeki her şey buna isyan ediyor.

Ben korkak değilim; ben bir savaşçıyım.

Bunca zaman savaştım, değil mi? Annemle, Reina'yla, sonra babamla ve onsuz. Hâlâ savaşıyorum. Hâlâ kasvetli bulutları kovalamaya çalışıyorum.

Korkaklar bunu yapmaz. Asla.

"Canın cehenneme." Onu itip yataktan fırladım ve balkonun kapısına doğru .

Kapıyı kaydırarak açtığım anda şiddetli bir rüzgâr yüzüme tokat gibi çarpıyor. Rüzgâr iyidir. Rüzgâr da benim gibi öfkeli ve kaybolmuş, nereye yerleşeceğinden ya da nasıl gideceğinden emin değil.

Balkonun en ucunda iki sandalye ve bir masa var. Asher peşimden çıkarken önce sandalyeye, sonra da kenardaki masaya atlıyorum.

Yüzüm ona dönük, bir bacağımı korkuluğun kenarına, diğerini masanın üzerine koymuşum. En az otuz kat yüksekteyiz. Düşersen ölürüm.

Her şey bitecek.

Kasvetli düşüncelerden sıyrılıp Asher'la yüzleşiyorum.

Kapı aralığında donup kalıyor, iki elini de ceplerine sokuyor ve yumruk yaptığına neredeyse yemin edebilirim. "Ne yapıyorsun Reina?"

"Mesele de bu Ash. Ben asla Reina olmadım."

"Ne?"

"Benim adım Rai Sokolov ve Reina'nın ikiz kardeşiyim. On iki yaşındayken onunla yer değiştirdik. Annem onu kaçırdıktan sonra

Birbirimizin kimliğini. O beni kovalayan Rus mafyasıyla gitti ve ben de babamla yaşamaya başladım." Bütün bunları ona neden anlattığımı bilmiyorum, ama şimdi başladım, duramıyorum. "Ben sizin dünyanızdan değilim. Ben sadece bir kaçağım, kendi kız kardeşini kurtaramayan bir hiçim. O yüzden sana yaptığım her ne boksa beni öldürmek istiyorsan, oyun oynamayı bırak ve hemen yap. Ya da bırak senin yerine ben yapayım, artık umurumda değil."

Konuştuğum süre boyunca Asher yavaş yavaş bana yaklaşıyor, iki elini de yavaş yavaş ceplerinden çıkarıyordu.

Buna ve muhtemelen istediğim şeyi gerçeğe dönüştürmeye geldiği gerçeğine odaklanmalıyım.

Uzuvlarım titriyor ve bacağım kenara yaklaşmaya devam ediyor. Güçlü rüzgâr kemiklerime çarpıyor, dişlerim takırdıyor ve tüm vücudumu bir titreme alıyor.

"Oradan aşağı in, Reina." Asher'ın emri yavaş ama kalbimi hoplatacak kadar sert.

"Söylediklerimin tek kelimesini bile duymadın mı? Sana Reina olmadığımı . Ben bir sahtekârım."

"Adın umurumda bile değil. Tanıdığım tek Reina sensin." Elini uzattı. "Gel lan aşağıya."

Ona şüpheyle bakıyorum. "Ölmemi istemiyor musun?"

"Aşağı gel. *Şimdi*." Yüzü bambaşka bir insanmış gibi kapanıyor, sanki bir şeyi kamufle ediyormuş gibi.

Sonra gözlerindeki o kasvetli bakışı fark ettim.

Korku.

Saf, çığ korku.

Atlamamı istemiyor.

Kalbim neden bu kadar hızlı çarpıyor?

Kesin şunu. Kutlama yapma. Sakın kutlamaya kalkma.

"Eğer..." Boğazımı temizliyorum. "Eğer henüz ölmemi istemiyorsan, önce kız kardeşimi aramama izin verir misin? Onu bulduğumda ne istersen yaparım."

Hiçbir şey söylemiyor.

"Lütfen..." Sesimi yumuşatıyorum.

Beni bileğimden tutup öyle sert aşağı çekiyor ki, çığlık atıyorum ve uçurumdan düşeceğimi sanıyorum.

Onun yerine güçlü kolların ortasına düşüyorum. Çelik uzuvlar beni göğsüne bastırıyor, kucaklaması neredeyse boğucu ama yine de çok... sıcak.

Asher istediği zaman sıcak biri olabiliyor. Sadece bu yönünün ortaya çıkmasına nadiren izin veriyor.

Yanağım göğüs kaslarına yaslanıyor ve onu içime çekiyorum, sandal ağacı ve narenciye kokusunu, sıcaklığı ve güvenliği.

Ağlama ihtiyacı beni bir anda vuruyor.

Ama neden?

Neden, Asher, neden?

İki elini yanaklarıma koyuyor ve beni sıcaklığından uzaklaştırarak kol mesafesinde tutuyor. "Sakın bunu bir daha yapmaya cüret etme, anladın mı?"

Dudaklarım titriyor ama bir şey söylemiyorum.

"Söylediğin şeye ne oldu? Kendini benim ya da bir başkası için feda etmeni hak etmediğimle ilgili kısma?" Sanki o sözleri içime sokuyormuş gibi beni sertçe sarsıyor. "Kendine gel."

Kendimi tekrar onun kucağına atma ihtiyacı, düşünce ve duygulara sahip gerçek bir varlık gibi bunaltıcı hale geliyor ama bunu yapamayacağım için diğer amacıma odaklanıyorum. "Kız kardeşimi aramama izin verecek misin?"

"Tanrı aşkına." Kendini benden uzaklaştırıyor ve o dönüp uçsuz bucaksız binalara ve onların ışıklarına bakarken ben geriye doğru kaçıyorum.

Omuzları gerginlikten kamburlaşıyor ve ben bunu nasıl düzelteceğimi bilmiyorum, düzeltmem de gerekmiyor.

"Yani?" Onun yerine

bastırıyorum. "İyi."

Karmakarışık duygularımı kontrol altına almaya çalışırken nefesim kesiliyor.

Beni rahat bırakırsa, Reina'yı bulmaya odaklanabilirim.

Sonra, ona hayatını geri verdiğimde, Asher'ın benden istediği bedeli ödeyeceğim.

"Ama bunu tek başına yapmayacaksın," diye

devam ediyor. "Ne?"

Arkasını döner, yüz ifadesi öncekinden daha az tedirgindir. Tüm gerginlik onu terk etmiş, yerini hesapçı bir çizgiye bırakmıştır.

"Bu işte birlikteyiz."

Kaşları çatıldı. "Neden bana yardım etmek istiyorsun?"

İki saniye içinde bana ulaşıyor ve bir elini boynuma doluyor. "Çünkü sana sahibim, benim çirkin canavarım."

CHAPTER 11 - REINA

Asher gitmesi için yaptığım milyonuncu girişimi de reddedince geceyi benim dairemde geçirdik. Hatta Izzy'yi arayıp geceyi arkadaşlarımla geçireceğimi söyledi.

Arkadaşlar. Her neyse.

Asher muhtemelen arkadaşım sayılabilecek son kişi.

Bulaşık makinesini kullanmadan mutfaktaki bulaşıkları yıkarken onu gözetliyorum. Sonra kalan peynirli makarnayı bir güvece koyuyor ve onu da buzdolabına kaldırıyor.

Cidden, neden benim için böyle şeyler yapıp duruyor? Bu beni daha da endişelendiriyor.

Uyandığım yere çekilip kapıyı kapatıyorum. Alex'in evindeki odama çok benziyor, sadece buradaki dolap deri etekler ve pantolonlarla, son moda çantalar ve ayakkabılarla dolu.

İç çekerek yatağa uzandım ve tavana baktım. Telefonum ve çantam komodinin üzerinde duruyor. Asher beni buraya taşıırken onları da getirmiş olmalı.

Instagram'ın kilidini açıp yazıyorum.

Reina-Ellis: Orada mısın?

Cevabı hemen gelir.

Cloud003: Senin için, her

zaman.

Dudaklarımda bir gülümseme beliriyor. Şu anda bir arkadaşına çok ihtiyacım var ve bu saatte uzun bir hikâyeyle Naomi ya da Lucy'nin canını sıkmak istemiyorum.

Elbette Jace'i arayabilirdim ama bu anonimlik bana büyük cesaret veriyor.

Reina-Ellis: Bugün bir çatının kenarında durdum ve kendimi öldürmekle tehdit ettim. Niyetim bu değildi, biliyorsunuz. Sadece başka bir şey için pazarlık yapmak istemiştım, ama orada dururken, bir çekim beni çekmeye devam etti.

Cloud003: Ona teslim oldun mu?

Onun bu yönünü seviyorum. Bu tür şeylerden bahsettiğimde beni yargılamıyor.

Reina-Ellis: Hayır, yoksa şu anda seninle konuşuyor olmazdım *dil çıkarma emojisi*

Mizah girişimim boşa çıktı.

Cloud003: Ama sen bunu düşündün.

Reina-Ellis: Yaptım ama aynı zamanda yapmadım.

Cloud003: Nasıl yani?

Bunu açıklayamam. Yanımda başka biri daha vardı ve orada dururken garip bir özgürlük hissettim ve ona dokuz yıldır sır olarak sakladığım şeyleri, kimsenin bilmediği şeyleri, sınırda durmasaydım asla söyleyemeyeceğimi düşündüğüm şeyleri söyledim. Kaybedecek hiçbir şeyin kalmamış olmasının çok özgürleştirici bir yanı var.

Cevap vermesi birkaç saniye sürüyor.

Cloud003: Peki tepkisi ne oldu?

Alt dudağımı ısırıyorum. Ona Asher'dan ya da çifte kimliğimden bahsetmek istemiyorum ama aynı zamanda onunla konuşmaya devam etmek istiyorum.

Beni sakinleştiriyor.

Hoşuna gitmedi.

Cloud003: Neyi beğenmedi?

Reina-Ellis: Çıkıntıda duran ve atlamakla tehdit eden ben.

O zaman anladım.

Arianna'nın ölümü. Aman Tanrım, Arianna da aynı şekilde öldü ve ben sahneyi onun önünde tekrarladım.

Aklımda, umursamayacağını düşünmüştüm ama bana attığı o bakış umursamamanın tam tersiydi.

Kendini kaybetmenin eşiğindeydi.

Kahretsin. Sanırım onu incittim. Ne yapacağım ben?

Cloud003: Neden bana soruyorsun?

Cloud003: Başka erkekler hakkında konuşmandan hoşlanmıyorum, kaltağım.

Gözlerimi deviriyorum.

Kapı pat diye açıldı.

Sanki Asher Jason'la konuşmamı görebilecekmiş gibi telefonu göğsüme bastırarak sarsılıyorum. Yani, bu hile değil. Biz arkadaşız.

O zaman neden telefonu saklıyorum?

Hayır, saklamıyorum. Sadece Asher'ın, onun hakkında söylediklerimi görmesini istemiyorum.

Onu.

Kapıyı kapatıyor, yaslanırken ikimizi de odaya hapsediyor.

Yumuşak lamba ışığı karanlık yüz hatlarına gölge düşürerek onları neredeyse korkutucu hale getiriyor.

Onu geç. Onlar korkutucu.

Artık Reina olmadığımı bildiği için kendimi daha rahat hissetsem de Asher hâlâ hikâyemdeki kötü adamlardan biri, hatta en tehlikelisi.

Diğer kötü adamlara karşı bir çekim hissetmiyorum. Onları gördüğümde, aşık olmuş liseli bir kız gibi kalçalarımı sıkıyorum.

"Ne..." Sesim nefes nefese çıkıyor ve boğazımı temizliyorum. "Burada ne yapıyorsun?"

Cevap vermiyor ve onun yerine bana doğru yürüyor. Adımları yavaş, ölçülü ve o kadar çok cinsel enerjiyle dolu ki havaya yayılıyor ve boynuma bir ilmik geçiriyor.

Sanki beni Asher'ın elinden kurtarıp buradan ışınlayabilecekmiş gibi telefona göğsümde daha sıkı sarılıyorum.

"Ne yapıyordun?" Sorusu ateşsiz duman gibi sürükleniyor, nüfuz edilemez ve boğucu.

"Hiçbir şey." Sesim savunmacı ve çok yüksek, kendi kulaklarım için bile.

"Öyle mi?" Birden yanımda durdu ve ona bakmak için başımı kaldırmam gerekti.

Sıcaklığı dalga dalga tenime yayılıyor ve başka tarafa bakamıyorum. Aptal gibi bakmaktan başka bir şey yapamıyorum.

Ben onun transına kapılmışken, uzanıp telefonumu elimden alıyor. Ekranı incelerken kaşları çatılıyor ama ruh haline dair başka bir belirti yok.

Sonunda kendimi sersemlikten kurtarıyorum ve telefonumu geri çekiyorum.

Ama artık çok geç. Jason'la yaptığım konuşmanın adını ya da daha kötüsü son birkaç satırını görmüş olmalı.

Kulaklarım ve yüzüm utançtan alev alev yanıyor. Bu kadar sakatlayıcı hissetmem mi gerekiyor?

"Beni aldatıyor musun, Reina?" Sorusu yüzüme inen bir tokat gibi. Yanağım sıcak ve hayali elinin bana vurduğu yer karıncalanıyor.

"Hayır." Dudaklarım kelimenin etrafında titriyor.

Daha önce hile yapmış olsam da, şimdi yapmıyorum ve bir daha asla yapmayacağım.

Neden aldattım ki? Asher'la yakınlaşmamak için başka bir yol muydu bu? Çünkü geçmişte ona karşı bir şeyler hissettiğimi biliyorum, bundan eminim.

Bu yoğun duygular durup dururken ortaya çıkmadı. Yıllar içinde büyüdüler ve sonunda hafıza kaybı özgürlüğüne sahip olduğumda, onları serbest bıraktım.

Beni canlı canlı tüketmelerine izin verdim.

Tüm vücudu benimkine doğru eğilecek şekilde eğiliyor. "Neden yaptığını düşünüyorum?"

"Peki ya sen?" Çenemi dışarı çıkararak cehaletimi örtüyorum. "Beni aldatmadın mı?"

"Hayır."

"Buna inanmamı mı bekliyorsun?"

"Neye inandığın umurumda değil. Başka birine odaklanacak ne zamanım ne de enerjim var."

Sözleri dank ettikçe kalp atışlarım hızlanıyor. Sadece bana odaklanacak zamanı ve enerjisi olduğunu itiraf etti.

En berbat odaklanma türü olsa bile. "İngiltere'de bile mi?" Mırıldanıyorum.

"İngiltere'de bile değil."

Lanet olsun. Nabzımı bu kadar hızlı ve sert attıracak güce nasıl sahip olabiliyor? Bu bir lanet mi?

Ya da belki de itiraf etmeyi reddettiğim daha güçlü bir şeydir. "Yani, öyle misin?" diye tekrarlıyor. "Yani beni aldatıyor musun?"

"Hayır." Sanki onu hiç aldatmamışım, bu düşünce aklımın ucundan bile geçmemiş gibi tuhaf bir inançla söylüyorum bu kelimeyi.

"Güzel, çünkü sahip olduğum şeylere başkalarının dokunmasına pek iyi tepki vermem." Parmağı yanağımda geziniyor, alt dudağımyı şehvetli bir okşayışla izlerken tüylerim diken diken oluyor. "Sen benimsin, değil mi balo kraliçesi?"

Balo kraliçesi.

Göğsüm bir inip bir kalkıyor.

Bana böyle seslenmesini neden bu kadar çok sevdiğimi bilmiyorum. Reina ya da Rai olmadığı için olabilir. Ne kimlik hırsızlığı ne de kafa karışıklığı.

Sadece ben varım.

Baş ve işaret parmakları çenemi sıkıyor. "Cevap ver bana."

"Bana zarar vermek isteyen birine ait değilim."

Asher'a karşı açıklanamaz bir çekim duyuyor olabilirim ama bana yaptıklarını bir kez bile unutmadım. O korku vahşi ve çığdı ve çatıda nasıl asılı kaldığımı ya da aynı parmakların hayatıma son vermek amacıyla beni nasıl boğduğunu neredeyse hissedebiliyorum.

İnsanlar, kendi hayatınıza son vermekle ilgili karanlık düşünceleriniz olduğunda, bir başkası yükü üzerinizden alıp sizin için bitirdiğinde rahatlayacağınızı düşünür.

Bu doğru değil, en azından benim için.

O zamanlar hissettiğim dehşet hala derimin altında nabız gibi atıyor, kan dolaşımyıma pompalanıyor. Ölmek istemediğimi, öylece bırakıp gidemeyeceğimi düşündüğüm nadir anlardan bazılarıydı.

Bu tür bir korkuyu asla unutacağımı sanmıyorum.

"Oh, ama sen biliyorsun." Asher'ın eli boğazıma dolanana kadar aşağı iniyor. "Lanet olsun ki biliyorsun."

"Ama-"

Sıkıyor, hava kaynağımı ve kelimelerimi kesiyor. "Kapa çeneni, bunun hakkında konuşma. Bu gece olmaz."

Bu gece değil mi? Bu da ne demek şimdi?

Hâlâ boynumu kavıyor, başparmağı nabız noktamı yatıştırır gibi yukarı aşağı okşuyor, hissediyor, orada olduğundan emin oluyor.

Boğazımı tutuşunda bir şey var. Bazen sert, baskın ve bir noktayı kanıtlamak için. Diğer zamanlarda, şu anda olduğu gibi, neredeyse... şefkatli, bir bağlantı kurmak için.

"Bir daha asla balkonda böyle bir şey yapmayacaksın, anlaşıldı mı?" Gözlerini benimkilere dikmiyor. Onun yerine tüm dikkati boynumda.

Onun sorunu tam olarak ne? Aktif olarak hayatımı sonlandırmaya çalışan birine göre garip davranıyor.

Cevap vermediğimde -kısmen konuşmak şöyle dursun, nefes almama bile zor izin verdiği için- diğer elini başımın arkasına sarıyor ve beni başımı aşağı yukarı sallamaya zorluyor.

"Bu bir evet. Bunu bir daha asla yapmayacağım Asher. İnsanların beni bu şekilde görmesine izin vermeyeceğim."

Sonra beni bırakıyor, iki eli de benden uzaklaşıyor. Sanki onun gitmesini istemiyormuşum gibi tuhaf bir boşluk tenime batıyor.

Neden onun gitmesini istemiyorum?

Yatağın ayak ucuna doğru yürüyor ve ben onun her hareketini izliyorum. 'Kal' kelimesi dilimin ucuna geliyor ama söylemiyorum.

Kendine gel Reina, Rai ya da her kimsen.

Gitmesini bekliyordum ama arkasını döndü. Bana doğru uzanırken yüzündeki tehlikeli şehvet beni şaşırtıyor.

"Ne-"

iki ayak bileğimi güçlü ve acımasız bir şekilde kavrayıp beni tek bir acımasız çekişle kendine doğru çektiğinde kelimeler boğazımda düğümleniyor.

Telefon elimden düşüp yere çarpıyor. Bacaklarım açılıyor ve deri etek kalçalarımı zar zor örtecek şekilde kıvrılıyor.

İki bacağım da çaresizce geniş omuzlarına asılırken Asher yere diz çöküyor.

"Ne yapıyorsun?" Nefes nefese kaldım, sesim nefes nefese ve koşuyormuşum gibi kesik kesikti.

"Sen yemeğini yedin. Şimdi benimkini yeme vaktim geldi."

Eteğimi belimden yukarı çekip külotumu aşağı indirirken sözlerini zorlukla algılıyorum. Bir hava dalgası göbeğimi kaplıyor ve omurgam sarsılıyor.

Beni daha yakından izlemek için bacaklarımı araladığında içinden bir inilti kopuyor. "İslandımışsın. Neden sırılsıklamsın, balo kraliçesi?"

Bilmiyorum. Gerçekten bilmiyorum. Kendi beynimi bile şaşırtıyor. Bende bir şeyler yanlış bağlanmış ve ne olduğu hakkında hiçbir fikrim yok.

Ya da belki de biliyorum ama kendime bile itiraf etmek istemiyorum.

Orta parmağını yarığım boyunca gezdirerek benden bir inilti koparıyor. "Daha önce neredeyse hiç ıslanmamıştın. Hiç inlemezdin ya da şimdiki gibi arzuyla titremezdin."

İtiraf tepkimi azaltmıyor. Aksine, uzuvlarımın pencerenin dışındaki rüzgârda savrulan bir yaprak gibi daha çok titremesine neden oluyor.

Orta parmağını içime sokmadan önce tekrar yukarı ve aşağı kaydırıyor ve kaygan kıvrımlarıma karşı mırıldanıyor. "Değişmişsin."

Başlangıçta ben de değiştiğimi düşünmüştüm ama şimdi durumun böyle olmadığını anlıyorum.

Anılarımı kaybetmek kendimi serbest , Reina'nın hayatına el koymayı düşünmememi sağladı ve bu nedenle, gerçekte sadece bastırdığım duygularımı serbest bırakırken değişmişim gibi görünüyor.

"Yeni halini seviyorum." Dilini klitorisimin altından yukarı doğru kaydırırken sesi gürlüyor.

Oh, Tanrım.

İtirafı, dokunuşuyla birlikte bedenimi bir sahiplenme gibi kavlıyor, neredeyse beni uçurumdan aşağı itiyor.

"Sadece açık olalım diye." Hassas tenimi dişleriyle ısıyor ve karnıma yuvarlanan bir zevk gönderiyor. "Bu. Am. Ait. Bana. Bana."

Her kelimesinde ısıyor, beni yatakta kıvrandırıyor.

"Sen bana aitsin, balo kraliçesi. Şimdi söyle." Dilini girişime sokuyor ve kalçalarım karnımın dibinde kıvrılan zevkle titriyor.

Sanki beni sikiyle dolduruyormuş gibi, sanki beni cezalandırıyormuş, bana yerimi öğretiyormuş ve beni canlı canlı yiyormuş gibi içime girip çıkıyor.

Tüm bunların ortasında, bana sarsıcı bir zevk veriyor, beni akılsız ve kör eden türden. Çok fazla yoğunluk, çok fazla kontrol var.

Çok fazla.

Başparmağıyla şişmiş klitorisimi okşuyor ve acımasızca saldırmaya devam ediyor.

Başım geriye yuvarlanırken ve tırnaklarım iki yanımdaki çarşafı batarken kıvılcımlar görüşümü dolduruyor.

"Oh...oh..."

"Doğru kelime bu değil." Kalçamın iç kısmına öyle erotik bir şekilde vuruyor ki nefesim kesiliyor. "Şimdi söyle."

, konuşmak için yeterli enerjiyi toplamaya çalışıyorum.

Bu sefer kıcıma tokat atıyor ve ağzım sözsüz bir çığlıkla açılıyor.

Kahretsin.

Neden bu kadar tahrik edici? "Son." *Tokat.*

"Şans."

Kelimeler boğazımda düğümlenirken bedenim yataktan fırlıyor. "Ben... Ben sana aidim. Sadece sana."

"Bunu tekrarla." Bana bir tokat daha attı, şimdiye kadar attığı en sert tokattı, sesi kalın havada yankılanıyordu.

Göz kapaklarımın arkasında yıldızlar oluşurken kelimeleri haykırıyorum. Dili ve parmakları durmuyor, bana öyle vahşi bir zevk veriyor ki tüm düşüncelerimi ve keşkelerimi silip süpürüyor.

Tek yapabildiğim hissetmek - hafif kirli sakalını, hınzır ağzını ve kesilmemiş yoğunluğunu.

Sadece o.

Benim kötü adamım ve kurtarıcım.

Benim lanetlenmem ve benim kurtuluşum.

Sırrımı anlattığım tek kişi.

Başını kalçalarımın arasından kaldırıyor, böylece gözleri benimkilerle kilitleniyor.

Ham bir şehvet ve yaramaz bir sadizmle doludurlar. "Sadece ben."

Nefesimi zor tutarak başımı sallıyorum. Daha önce tokatladığı derim alev alev yanıyor ve onun elini kıcımda hissetme ihtiyacıyla zonkluyor.

Bu adamı nasıl bu kadar çok isteyebilirim? Bu çok boktan.

Tekrar bacaklarımın arasında kayboluyor, nefesi aşırı hassas tenimi gıdıklıyor.

"Ash...? Ne yapıyorsun?"

"Yemeğime daha yeni başladım." Sırıışını görmeden hissedebiliyorum.

"Artık hareket edemeyecek hale gelene kadar seni dilimle becereceğim, balo kraliçesi."

Ve sonra sözünü yerine getirir.

CHAPTER 12 - REINA

ASHER sabah beni eve götürdü.

Uyandığımızdan beri neredeyse hiç konuşmadık. Dün gece olanlar ya da geçmişte olanlar yüzünden olabilir.

Diliyle ve parmaklarıyla beni üç kez orgazm ettikten sonra kendimden geçtim. Uyarılar hassas çekirdeğimi karıştırdı ve durması için ona yalvardım, birbiri ardına gelen orgazmlar boyunca hıçkırarak ağladım.

Asher, Asher olduğu için .

Sesim boğuklaştı ve titreyen bacaklarımın arasından çıkıp onları yatağa bıraktığında susuz kaldığımı düşündüm.

Gözlerimi açamayacak kadar bitkin düşmüştüm, bu yüzden hemen uykuya daldım.

Sabah gözlerimi açtığımda üzerim örtülüydü ve rahattım ama yanımda uyuduğuna dair hiçbir iz yoktu. Oturma odasına ya da misafir odasına geri dönmüş olmalı.

Kalbim bu düşünce karşısında hâlâ hafif bir sızı duyuyor - benimle yatmasını istediğimden değil. Ondan kaçmamın asıl amacı bu değil.

Şu anda bir eli direksiyonda, diğeri kalçasında, rahatlıkla araba kullanıyor. Söz yok. Hiçbir şey yok.

Yol boyunca grup sohbetimizde Naomi ve Lucy ile sohbet ediyorum. Dikkatimi Asher'dan uzaklaştırmak için faydasız bir girişim; zihnim beni yine ona sürükleyip duruyor.

Onun varlığını görmezden gelmek ya da inkar etmek imkansızdır. O bir sabit gibidir, yerinden oynamaz ve değişmez.

Kirpiklerimin arasından ona bakıyorum, şekillendirilmiş saçlarına ve kalın kaşlarına, yontulmuş çenesine ve beni mahrem yerlerimden öpen ve beni zevkin doruklarına çıkaran sert dudaklarına.

Yanaklarım ısıyor ve görüntüyü kovmak için kendimi içten içe sarsıyorum.

Neyim var benim? Bunu düşünmenin zamanı değil.

Ayrıca, bu sabah bir kez bile bahsetmedi. Belki de pişmandır. Bu beni neden bu kadar endişelendiriyor?

Yani ben de pişman olmalıyım ama bunu yapacak gücü kendimde bulamıyorum.

Evin araba yoluna ulaştık. Sabahın erken saatleri olduğu için birkaç personel bahçede dolaşıyor.

Emniyet kemerimi açmak için elimi uzattım. Asher kendi eliyle yakaladı.

Be

n. "Ne ?" Yarı yolda duruyorum, nabzım hızla atıyor.

"Alexander'la konuşacağız," diyor.

Başımı sallıyorum. Ben de bunu planlıyordum. Belli ki Babamın mafya ile yaptığı iş ve kız kardeşim hakkında bir şeyler biliyor olmalı.

"O sana bilmek istediklerini söyledikten sonra, sen de ona dairene geri döneceğini söyleyeceksin."

"Neden?" Sesim hissettiğim kadar ürkmüş geliyor.

"Seni paylaşmak umurumda değil." Bileğimi sıkıca kavırıyor. "Sen bana aitsin, unuttun mu?"

Kalbim aniden yeniden canlanıyor, öyle çılgınca çarpıyor ve gümbürdüyor ki yetişmek imkânsız. Sanki sabahtan beri ölüymüş de Asher ona yaşaması için bir sebep vermiş gibi.

Yapmayı planladığı tek şey beni incitmekse, böyle şeyler söylemeyi gerçekten bırakması gerekiyor. Bana dokunmayı, benim demeyi ve beni soyup soğana çevirmeye hazır görünen o yoğun gözlerle bakmayı bırakmalı.

Tekrar. Beynim tehlikeyi görmezden gelmeye ve o küçük hareketlere, zihninin planladıkları yerine bedeninin söylediklerine odaklanmaya başlıyor.

"istememezsem?" diye sordum. "İnsanlar peşimde"

Bu bir yalan. Başkalarıyla dolu bu yerden çıkmak istiyorum. Yalnız kaldığımda daha rahat olacağımı düşünüyorum. Ne de olsa Yaşlı Reina'nın reşit olur olmaz taşınmasının sebebi buydu.

Reina'ya birden fazla yönden bağlanmaya başlıyorum ve bunun beni nasıl hissettirdiği hakkında hiçbir fikrim yok.

"Eğer aktif olarak senin peşinde olsalardı, seni kolayca kampüsten uzaklaştırabilirlerdi." Sesi düşünceli geliyor. "Alexander'a apartmanın güvenliğini artırmasını söyle."

"Bana ne yapacağımı söyleyemezsin Ash." Bileğimi tuttuğu yerden çekiyorum ve kollarımı kavuşturuyorum.

Bana öyle sert bir bakış fırlatıyor ki oturduğum yerde kıpırdanıyorum. "Bu konuda ne demiştin?"

"Tamam." Kollarımı açtım. "Ama yine de bana ne yapacağımı söyleyemezsin.
yap."

"Bu bir meydan okuma mı?" Sesi alçalır. "Gecenin sonunda, yalvaracaksın sana ne yapacağın söylemem için."

Sözlerinin ardındaki anlamı kaçırmıyorum ve yüzüm kırmızının derin bir tonuna dönüşüyor olmalı.

"Şu kızarmaya bak." Parmağı yanağımda şehvetli bir okşayışla geziniyor, yüz ifadesi huşu dolu.

Onu böyle hazırlıksız yakaladığım zaman çok hoşuma gidiyor. Onun üzerinde böyle bir etkim olduğu düşüncesi içimde güçlü bir his uyandırıyor.

Yine de şu anda kibirli bir piç.

Elini savuşturarak, saçma olmayan ses tonumu uyarladım. "Burada arkadaşlarım var, biliyorsun, Izzy ve Jason gibi. Scrabble gecelerimiz var."

"Scrabble gecelerini sikeyim." Yaklaştıkça yüzü sertleşiyor. "Jason'dan uzak dur."

"Uh...hayır. O benim arkadaşım."

Eli kalçalarımın arasından fırlayıp kot pantolonumun üzerinden beni kavıyor. Nefesim kesiliyor, gözlerim neredeyse yuvalarından fırlayacak. Bana dokunduğu yerde karıncalanmalar başlıyor ve bedenimin hafızası devreye giriyor. Tek düşünebildiğim onun yüzü, parmakları ve dilinin orada olduğu.

"Bu benim." Dudakları yüzümden sadece birkaç santim uzakta, hafif bir sapmayla benimkilerle buluşacaklar. Omurgamda bir ürperti yaratan çakıllı bir sesle konuşuyor. "Sen *benimsin* ve insanların bana ait olanı tehdit etmesinden hoşlanmam. Eğer birinin seninle oynamasına izin verirsen, hareketsiz kalmam. Yeterince açık konuştum mu, balo kraliçesi?"

Denesem bile konuşamıyorum. Onun yakınlığı ve tıraş losyonunun sandal ağacı ve turuncgillerle karışık kokusu duyularıma çılgınca şeyler yapıyor, onları yükseltiyor, birbirlerine karşı eziyor.

Bu bir kaos.

Güzel, çıldırtıcı bir kaos.

Tıpkı Asher gibi.

"Dedim ya." Kavrayışı acımasızlaşıyor ve çok baskın hale geliyor. "Kendimi ifade edebildim mi?"

Bir kez başımı salladım, tamamen aynı fikirde olduğum için değil, bu durumdayken onu test etmek istemediğim için. Sanki patlayıp etrafındaki her şeyi yakmak için bir kıvılcım bekleyen benzin gibi.

Asher'ın farklı yönlerine tanık olmak istesem de, şu anda onun kötü tarafına geçmek istemiyorum. Reina'yı bilen tek kişi o ve kardeşimi bulmak için onun yardımına ihtiyacım olabilir.

"Güzel." Beni bıraktı ve kapıyı açtı. "Dairene geri taşınmak için iki günün var."

Kapı kapanırken inledim. Kibirli piç.

Asher ve ben ofisinde otururken ALEX saatini KONTROL EDİYOR.

Şimdiye kadar onun hakkında öğrendiklerime göre, şirketi onun Tanrısı ve işten başka bir dini yok. Belki de bu yüzden Asher'la hiçbir konuda aynı fikirde değiller.

Sözde nişanlım kendi bacağıyla benim bacağıma dokunuyor. Harika, demek konuşmayı yapan tek kişi ben olacağım.

Asher'ın dürtmesi bana bir an önce başlamam gerektiğini çünkü Alex'in huzursuzlanmaya başladığını söylüyor.

Bitmek bilmeyen evraklarla dolu maun ağacından kocaman masasının arkasında oturuyor. Bütün bunları evde ne için kullandığını bile bilmiyorum.

"Reina," diye başlıyor. "Benimle konuşmak istediğinden bahsetmiştin? Bunu ben döndükten sonra yapabiliriz."

"Birkaç şey hatırlıyorum," diyorum, sakince ama beni duyabileceği kadar yüksek sesle.

Alex masadan geri çekilebilir bir kalem alır ve saatine bakmayı bırakır. "Devam et."

"İkiz kız kardeşimi ve annemi ve çocukluğumda nasıl kaçtığımızı hatırlıyorum. O geceye gelince, sanırım kız kardeşimle yeniden bir araya geldikten sonra saldırıya uğradım."

Sessizlik.

Alex sanki o anıları beynimden silip silemeyeceğine karar veriyormuş gibi beni izlemeye devam ediyor.

"Ona bir şey söyledin mi?" Alex'in sorusu oğluna yöneliktir. Asher'la konuşurken sesi sertleşiyor, sanki kanından canından biriyle değil de ölümcül bir düşmanla konuşuyormuş gibi.

"Anlatacak bir şey bilmiyorum," diyor Asher kayıtsızca.

Sözlerini anlamlandırmaya çalışırken baba ve oğul arasında gidip geliyor. Asher bir şey mi biliyor?

Ellerimi kucağımda sıkıyorum, tırnaklarım avuç içlerimin derisine batıyor. "Biri bana neler olduğunu söyleyebilir mi?"

"Sanırım bilmen gerekiyor." Alex iç geçirir. "Cehaletin sana daha önce hiçbir faydası olmadı."

Hayır, cahillik değildi. Babam ve Alex gerçeği benden saklamış olsalar bile, sanırım içten içe biliyordum. Bu yüzden Reina'yı aradım ve kendi başıma buldum. Onunla birlikte kaçmak istedim.

Bu cahil bir insanın yapacağı bir şey değildir.

"Annen Bratva Pakhan'ın kızıydı. Mia Sokolov, Nikolai Sokolov'un kızı ve Ivan Sokolov'un kuzeni."

Bu isimler tanıdık geliyor.

Aman Tanrım.

Muhtemelen ...

"Amerika'da ve Rusya'da büyük isimler." Alex kalemini tıkırdatıyor. "Gareth yirmi yıldan uzun bir süre önce Mia'yla bir araya geldiğinde onun kökenini bilmiyordu. Mia evden kaçmış ve Gareth da onu yanına almış. Tabii ki babası ve kuzeni onu aramaktan vazgeçmedi. Kırletti

ailenin adını lekeledi. Gareth ile olan ilişkisini öğrendiklerinde, uşaklarına babanı öldürmelerini emrettiler."

Dudaklarım ayrılıyor ama ses çıkmıyor.

"Mia ve Gareth her ikisinin de iyiliği için ayrılmaya karar verdiler. O sırada Mia zaten sana ve kız kardeşine hamileydi. Anne ve babanız yollarını ayırmadan önce her ikisine de birer ikiz verilmesi konusunda anlaştı. Tabii ki Nikolai ve Ivan buna yanaşmadı. Gareth'in ikizlerden birini almasına ancak veketlerin işinde pay sahibi olmasına izin verirse razı oldular ve o da kabul etti."

Ailemin yaşadıklarını düşündükçe kollarım ve bacaklarım titriyor.

"Peki ya diğer ikiz?" Yutkunuyorum. "Ona ne oldu?"

"Mia onu alıp kaçtı ama Nikolai kızı varisi olarak istiyordu. Mia'nın sahip olduğu tek çocuk olduğu düşünüldüğünde, kızının bratva'nın prensesi olarak yetiştirilmesi gerekiyordu."

"Ve annem bunu istemedi." Bu bir soru değil; bu bir ifade.

Bu yüzden 12 yıldır kaçıyorduk. Sahte kimlikler ve gece kaçışları şimdi daha anlamlı geliyor.

Annem Rus mafyasının prensesi olmamı istemedi. Hayatı boyunca bu rolü yaşamış olmalı ve kızının bu kaderi yaşamasını kabul edemezdi.

Çalışkanlığı ve kıvrak zekâsı da mantıklı. Onların yöntemlerini on iki yıl boyunca onlardan kaçabilecek kadar iyi biliyordu.

"Yapmadı ve Nikolai mutlu değildi." Alex iç geçiriyor. "Kız iz bırakmadan ortadan kaybolduktan sonra Gareth'ı diğer ikizi alması için sıkıştırmaya başladı, tabii ki Gareth bunu reddetti. Ancak Nikolai'nin niyeti Mia'ya ulaşmış olmalı çünkü diğer kızını okuldan kaçırdı. İkinizi de ülke dışına ve babasının örgütünden uzağa götürmeyi planladı."

"Ama önce onlar bizi buldu." Gözlerim doluyor ve bir el bacağıma bastırıyor.

Asher.

Burada olduğunu unutmuşum. Sessiz desteğini içime çekerken dudaklarım küçük bir gülümsemeye dönüşüyor.

Şu ana kadar ona yanımda ihtiyacım olduğunu bilmiyordum.

Alex boğazını temizliyor ve ben tekrar ona odaklanıyorum. "Evet. Sanırım bir kişiyle koşmak onun için daha kolaydı ama ikiniz onu yavaşlattınız."

"Neden..." Nefesimi içime çekiyorum. "Büyükbabam neden tek kızının öldürülmesini emretsin ki?"

"Sorun da bu zaten, o yapmadı. Nikolai ne kadar tehdit ederse etsin Mia'ya asla zarar vermezdi. Direnmiş olmalı ve ölümü bir kazaydı - ya da en azından ben öyle düşünmüştüm."

Kanepenin kenarına kayıyorum. "Ne demek istiyorsun?"

"Ruslar kız kardeşini aldıktan ve sen Gareth ile yaşamaya döndükten sonra, onu kurtarmanın yollarını aramaktan vazgeçmedi. Hatta içeride birkaç casusu bile vardı. Öğrendiğimize göre, Nikolai'nin yeğeni ve Mia'nın kuzeni Ivan, Pakhan'ın işini bir kıza devretmesinden hoşlanmamış. Bir de müstakbel kocasına ama bu değil. Mia kaçtığından beri Nikolai'yi alaşağı edip tüm soyunu ortadan kaldırmayı ve yönetimi ele geçirmeyi planlıyor."

"Sence annemi bilerek mi öldürdü?"

"Yaptığından neredeyse eminim. Yoluna çıkıyordu ve onun gitmesine ihtiyacı vardı, bu yüzden kendini öldürmüş gibi gösterdi." Gözleri yumuşadı. "Özür dilerim."

Gözyaşlarımı yutuyorum, göğsüm vahiy karşısında parçalara ayrılıyor. Annemin tek istediği bizi yaşadığı o korkunç hayattan kurtarmaktı ve bunun bedelini hayatıyla ödemek zorunda kaldı.

"O zaman neden kızını da öldürmedi?" diye sordum.

"Sanırım Nikolay'ın en güvendiği adamlarından biri onu önce yakaladı. Büyükbabasıyla birlikte olduğu anda, Ivan bile ona zarar veremezdi."

"Yani Reina Nikolai ile güvende mi?" Fısıldıyorum.

Alex geri çekilebilir kalemine basarken duraksıyor. "Anlıyorum, demek bunu da hatırlıyorsun."

"Biliyor muydun?" Asher'ın hırıltısı uzuvlarımın daha fazla titremesine neden oluyor.

"Tabii ki biliyorum." Alex kalemini tıklamaya devam eder. "Gareth benim ortağımdı. Her şeyi paylaşırdık."

"Demek babam da biliyordu." Mırıltım acı içinde, zar zor duyuluyor.

Reina'yla yer değiştirdiğimizi fark edeceğini düşünmüştüm ama içten içe radara yakalanmamayı umuyordum. Elim Asher'ın elini buluyor ve onu bir güvenlik halatı gibi sıkıca kavıyorum. Ona bakmaya cesaret edemiyor, sessizce desteğini umuyordum. Parmaklarını benimkilerin arasından geçiriyor ve bu hareket karşısında alt dudağım titriyor.

"Evet," diyor Alex. "Seni geri aldığı için çok mutlu oldu." Başımı kaldırdım. "Sevindi mi?"

"Tabii ki. Yıllar önce seni ve anneni bıraktığı için suçluluk duygusu içinde yaşadı. Seni Nikolai kadar özenle aradı ama annen kaçma konusunda profesyoneldi."

Düşmeden önce biraz gülümsedim. "Ama Reina'yı kaybetti."

"Pek sayılmaz." Alex sandalyesinde öne doğru eğiliyor. "Nikolai, iş için toplandıklarında ara sıra onu görmesine izin veriyordu. Gareth da onun iyi yaşadığından emin oluyordu ve öyleydi de. Nikolai'yi seviyordu ve Nikolai de ona prensesi gibi iyi davranıyordu."

Oh.

Bunu bilmiyordum.

"Neden onunla tanışamadım?" diye sordum.

"Nikolai'nin şartı, ikiniz tekrar bir araya gelerseniz, bunun sadece bratva'nın kuralları altında olmasıydı. Yani, ancak Gareth senden de vazgeçerse onunla yeniden bir araya gelebilirdin. O buna hazır değildi."

Ellerimi birbirinin etrafında sıkıyorum. "O zaman bir şey oldu, değil mi?"

"Şey, evet." Alex kalemini tıkırdatıyor. "Baban hala Ivan'ın parmağı olduğunu düşündüğüm bir kazada öldü. O küçük pislik her zaman ondan nefret ederdi."

"Yani Reina tek başına mı kaldı?"

"Nikolai ve içeriden biri olan Gareth'ı yanına almıştı. Bratva için adam öldüren gizli bir örgütün tetikçisi. Gareth'in ölümünden beri onunla temas halindeyim." Alex sanki söyleyeceklerinin etkisini azaltmaya çalışıyormuş gibi duraksıyor. "Nikolai hastalandı ve öldü. Ivan'ın Reina-Rai'yi öldürmeye çalışacağını biliyordum - pozisyonunu korumak için elinden geldiğince çabuk. İçeriden birinin onu dışarı çıkarmasını sağlamaya çalıştım ama kabul etmedi. Seninle buluşmayı planladığını ya da senin hâlâ onu aradığını bilmiyordum." Alex doğruldu ve on kat daha büyüdü. "O gece ne oldu, Reina?"

"Tanıştık..." Sözümlü kesiyorum. "Sanırım onunla kaçmayı planladım."

Asher'ın eli kalçamda sıkılaşıyor ve başımı eğerken irkiliyorum. Başından beri haklıydı; kaçmayı planlamıştım.

Ama bu Blackwood'dan ve ondan nefret etmek için sahip olduğum tüm nedenlerden daha büyüktü. Ya da belki de her şeyin onunla bir ilgisi vardır.

"Bitirmesi bir işi olduğunu ve beni bulacağını söyledi... Sanırım."

Bunu nasıl hatırlayabiliyorum ki?

Alex keskin bir şekilde başını sallar. "Nikolai'nin defteri onda, birlikte iş yaptığı insanların tüm isimlerini, numaralarını ve kirli çamaşırlarını tutuyor. Ölümünden önce bu defterin sahibinin tek varisi olduğunu açıkladı. Ivan o defter olmadan Pakhan olmak için diğerlerinin onayını alamaz. Bu yüzden onun peşinde."

"Yani yaşıyor mu?" Neredeyse kendi nefesimde boğuluyordum.

"Sanırım öyle, evet." Çenesini ovuşturuyor. "Saldırınızdan bir gün sonra adamımdan onun güvende olduğuna dair bir mesaj aldım."

"Sonra bir şey yok mu?"

"Maalesef hayır. Ama bu adam Rai'yi tehlikeye atacağını düşünseydi herhangi bir temas kurmazdı. Ayrıca Ivan onu bulmak için şehrin altını üstüne getiriyor, o yüzden kaçıyor olmalı. Ülke dışına çıkarsa hiç şaşımam."

Bir nefes alıyorum ama bu tam bir rahatlama değil. Reina hâlâ tehlikede. Eğer bu Ivan onu bulursa, o defteri alır ve canlı canlı derisini yüzer.

Mafyada insanlara işkence yaparlar.

Anneme yaptıkları gibi onları da soğukkanlılıkla öldürüyorlar.

"O güvenliği senin için tutuyorum, Reina." Alex'in ses tonu pazarlığa kapalı hale gelir. "Ivan seni Rai'ye karşı kullanmanın onu öne çıkaracağını düşünürse, geçen seferki gibi seni dövmekten çekinmeyecektir. Sessiz olmaları unuttukları anlamına gelmez."

"Katılıyorum," diyor Asher.

Vücudumun her yerindeki acıyı hatırlayınca omurgam titriyor. Bu savaş düşündüğümünden çok daha büyükmüş.

CHAPTER 13 - ASHER

Reina'nın Alexander'ın evinden taşınması üç gün sürer.

Üç lanet gün.

Sinirlerimi bozmaya başlayan o şerefsiz Jason'la vedalaşmak zorunda kaldı

Kolunu bir kez daha ona doladığını görürsem, ilişkiyi bozarım ve profesyonel olma şansını yok ederim. Televizyonda her maç izlediğinde beni düşünecek ve benim olana asla elini sürmemiş olmayı dileycek.

Reina, Elizabeth ve çalışanlarla küçük bir veda toplantısı yaptıktan sonra Alexander'ın taşınmasından memnun olduğundan ve yeni güvenliğini dairesine yerleştirdiğinden emin oldu.

Eski Reina etrafındaki insanları asla umursamazdı. Kararlarını bir çırpıda verirdi ve dünya acı çekebilirdi.

Görünüşe göre o Rai ya da her neyse. Alexander'ın tüm bu bilgilere sahip olduğunu bilmeliydim. Sadece onun ve Gareth'in

bu şekilde bir kimlik değiştirmeyi gizleyebilirdi.

İsminin bir önemi var mı? Bir şeyi değiştirir mi?

Hayır, hem de hiç.

Kaybolmadan önce Reina'yla hiç ilgilenmemiştim. Yanlış yollara saptığım kişi, o gün Gareth ile birlikte dönen kızdı.

Birinin onu takip ettiğinden şüpheleniyormuş gibi her hareket ettiğinde etrafını izleyen kız. Meğer başından beri onu takip eden birileri varmış.

Birkaç gün önce Alexander ile yaptığı konuşmayı dinlerken ne hissedeceğimi bilemedim. Çocukluğunda acı çekmiş ve annesinden başka kimsesi olmayan kaçak bir çocukmuş ve o desteği bile elinden alınmış.

Annem öldükten sonra Ari ve benim gibi.

Hayır. Ari'yi düşünmeyeceğim.

Reina'yı o kulübede baygın bulduğumdan ve neredeyse balkondan atladıktan sonra aklımdan uzaklaştırdığım düşünce buydu.

Neredeyse sıçrayacaktı.

Sanki onu karşımda, titrerken, gözleri yaşlarla dolmuş ve bacağı onu terk etmekle tehdit ederken görebiliyormuşum gibi kaslarım geriliyor.

Tıpkı Ari gibi.

Binanın kapısını iterek açarken gözlerimi kısa süreliğine kapatıyorum. Kapıcı bana doğru başını sallıyor. Beni sorgulamaktan daha iyisini biliyor. Ne de olsa her şeyin sahibi Alexander.

Kendisine babam diyen adam, sözünün eri olarak kadının güvenliğini sağladı. Binanın dışında konuşlanmışlar ve bir tanesi de en uçta, köşede, kapıcı masasının yanında. Kapıcı bile biraz güvenlik eğitimi almış ve tehlike anında hızlı tepki verebilir.

Çatı katının düğmesine basıp kodu giriyorum. Kapılar kapanırken arkama yaslanıyorum, iki elimi ceplerime sokuyorum ve zihnimin bir anda ortaya çıkan sonsuz olasılıklar arasında dolaşmasına izin veriyorum.

Kız kardeşi olmadığı sürece Reina asla güvende olmayacak. Kız kardeşi ölmüş olsa bile, Ivan'ın onun peşine düşüp düşmeyeceğini bilemeyiz. Nikolai Sokolov'un soyundan gelen son kişiyi ortadan kaldırmak isteyecektir.

Şimdiye kadar sadece

Reina kaldı. Ve Rai.

Yıllarca onların arasında yaşadı, bu yüzden annesinin yaptığı gibi bir iki numarası olduğunu umuyorum.

Doğru, ikizlerin o gece yeniden bir araya geldiklerinde eski hallerine dönmüş olmaları gibi küçük bir ihtimal her zaman vardır. Rai hafıza kaybıyla birlikte Reina'ya geri döndüğünü düşünmüş olabilir.

Bu olasılık benim için neredeyse hiç yok.

Reina'yı kim ya da ne olsun tanırım. Hafıza kaybından sonra kişiliği biraz -hatta çok- değişti ama yine de birkaç şey söyleyebilirim. Kollarını göğsünün üzerinde kavuşturarak dünyayı kapatması. Amigo takımını sanki bunun için doğmuş gibi yönetmesi. Nasıl dans ettiği, nasıl zıpladığı ve gülümsediğinde ağzının kenarının nasıl seğirdiği.

Tüm bu küçük detaylar onun hala aynı olduğunu kanıtlamaya yetiyor. Sadece artık daha spontane, daha *çıldırıcı*.

Bazen onunla nasıl başa çıkacağıma dair hiçbir fikrim olmuyor.

Kapı, oturma odasına doğru tıslayarak açılıyor ve içeri girmek için duvarı itiyorum.

Işıklar açık ama ondan bir iz yok. Mutfağı görmezden gelip odasına gidiyorum. Reina'ya para versen bile asla yemek yapmaz. Yemek yapmayı bilmediğini söylüyor, ama belki de daha önce sadece Rus yemeklerini bildiği ve kendisiyle ilgili bu ayrıntıyı ifşa etmek istemediği için olduğunu düşünmeye başlıyorum.

Yakında, o balkonda yaptığı gibi bana açılmasını sağlayacağım.

Küçükken hep istediği gibi.

Odasına adımımı atar atmaz duşta akan suyun sesi beni karşılıyor.

Kıyafetleri ve çantası sandalyenin üzerinde düzensiz bir şekilde duruyordu.

Başımı sallıyorum. Reina hakkında başka bir şey daha mı? Hayatını kurtarmak için organize olamıyor.

Ona katılma, onu şaşkınlıkla zıplatma, kızaran yüzünde ziyafet çekme ve sonra sıcaklığına gömülme sikim seğiriyor.

Onu duvara karşı ya da yerde becerebilirim.

Ama bu beklemek zorunda.

Bana meydan okudu ve bu fark edilmeyecek bir şey değil. Yatağın kenarına oturdum, aynı yatakta onu akşam yemeğine çıkarmıştım -üç kez- sonra onu çok yormuştum.

Hatırladıkça sikim kotuma doğru geriliyor. Onun amını yemeye başladığımdan beri, yoksunluk çeken lanet bir bağımlıyım.

Akan suyun sesi kesiliyor ve kısa bir süre sonra içeri giriyor. Reina küçük havluyu yeniden ayarlarken beni fark etmiyor. Havlu göğüslerinin kabarıklığını ve kıcının kıvrımlarını zar zor örtüyor.

Islak saçları omuzlarının iki yanına dökülüyor, boynundan ve göğüslerinin arasındaki derin çizgiden aşağı damlıyor.

Onun her hareketini izlerken sikim pantolonumun içinde kabarıyor. Onu yakalayıp yere atmamak ve bir hayvan gibi sikmemek için kendimi zor tutuyorum.

Durmamın tek nedeni, önce onun ödeme yapması gerekiyor.

Kafamın arkasındaki küçük bir ses bana bunu yapmamam gerektiğini söylüyor. Bu benim planım değil. Ari bu şekilde huzur içinde yatmayacak.

Ama Reina'nın bu yeni versiyonu hastanede uyandığından beri her zaman yaptığım gibi o sesi öldürüyorum, parmağımı sanki gerçekten *istiyormuş* gibi emdiğinden beri.

Bakışları benimkilere indiğinde dudaklarından bir nefes düşüyor. O okyanus derinliğindeki gözler, bir bakışıyla insanları boğabilecek gözler.

Gençken o gözlere sahip olmayı, onları bir yere hapsedmeyi ve sadece bana bakmalarını arzulardım. Yıllar sonra hiçbir şey değişmedi, sadece artık yöntemlerim konusunda daha açık sözlüyüm.

"Burada ne yapıyorsun?" Donup kalıyor ve yanakları kıpkırmızı olmadan önce kendine bakıyor.

Beni ve kızarma şeklini sikeyim. Kimse bunun sahtesini yapamaz, Reina'nın hilekâr manipülasyon seviyesi bile.

Kaşımı kaldırıyorum. "Katılmayı planlamasaydım senden taşınmanı isteyeceğimi mi düşündün?"

"Önce bana söylersin diye düşünmüştüm." Sanki kendinin farkındaymış gibi bir tutam saçını kulağının arkasına sıkıştırıyor.

Onun bu yeni halini seviyorum; daha gerçek, daha insani.

Kırılabilir.

Bu Reina, duygularını bastırmak için her şeyi yapan eskisinin aksine, duygularını göstermekten korkmuyor - bunu başarmak için kendine ve etrafındaki herkese zarar vermek anlamına gelse bile.

Onun dünyası sürekli bir robot olma, tepkisiz ve boş olma savaşıydı. Belki de bu yüzden şimdi kırıldığı anlar yaşıyor, dış dünyanın zırhını kırmasına izin veriyor.

Bu Reina duygularını neden saklaması gerektiğini hatırlamıyor ve sonuç olarak daha samimi.

Daha eğlenceli.

", değil mi?" Ben soruyorum.

"Şey, tabii ki." Kirpiklerinin arasından bana bakıyor. "Ne kadar kalmayı düşünüyorsun?"

"İstediğim kadar." Bütün eşyalarım arabamda.

Daha sonra.

Bu sefer Reina'yı bırakmayacağım. Bu hatayı daha önce yaptım ve o kaçmaya karar verdi. Burada onun yanında olsaydım, hatta ona eziyet ediyor olsaydım, bu seçeneği düşünmezdi.

O gece bir canavar tarafından saldırıya uğramazdı. "Her neyse." Huffs.

"Odadan çıkabilir misin?"

"Neden?"

"Üstümü değiştirmeliyim, dostum."

Dostum. Ciddiyim, bazen O bir tamamen farklı bir kişi.

Dudaklarım küçük bir gülümsemeyle

seğiriyor. "Hayır." "Hayır mı?"

"Daha önce görmediğim bir şey değil."

Alt dudağını dişliyor, yüzü kırmızının sevimli bir tonuna bürünüyor.

"Peki, başka bir yerde değiştiririm."

"İşler böyle yürümüyor, balo kraliçesi." Başımı yana eğiyorum.

"Halletmemiz gereken bir şey var."

Kaşları çatıldı.

"Size taşınmanız için iki gün vermiştim ama üç gün oldu."

Heyecandan mı yoksa korkudan mı olduğunu bilmediği nefesi kesilirken bakışlarını endişe dolduruyor.

Reina'yı tanıyorsam, muhtemelen ikisi de.

Önceden emin değildim ama şimdi . "Bunu bilerek yaptın." Tek

cevabı ayağını diğer bacağının baldırına sürtmek oldu.

İhtiyacım olan tek cevap bu.

"Buraya gel." Emrim yüksek sesle ve kesin. İşe de yarıyor, çünkü hareketleri donuyor.

Bana dikkatle bakıyor ama yavaşça "Neden?" diye sorarken kıvılcım kaybolmuyor.

"Ben emrettiğimde itaat edeceksin, unuttun mu?"

Yavaşça bana yaklaşıyor. Göğüslerinin ağır ağır inip kalkması dikkatimi başka her şeyden uzaklaştırıyor, ta ki bakışlarım sıkışmış bacaklarının ağırbaşlı hareketlerine kayana kadar. Ben onun sıcak amına girip çıkarken o bacaklar belimi sarmak için yaratılmıştı.

Önümde duruyor, duş jeli, leylak ve tamamen ona ait olan başka bir şeyin kokusuyla alanımı dolduruyor.

O Reina, tanıdığım tek Reina.

"Şimdi ne olacak?" diye fısıldıyor, son kelimedede nefesi kesiliyor.

"Şşt." Ellerimin üzerine yaslanıyorum. "Konuşma."

Ellerimin hareketlerini sanki kendisi bir mahkûm, onlar da gardiyanlarıymış gibi izliyor. Onları kullanmadığım için hayal kırıklığına uğramış gibi görünüyor.

"Sana dokunmamı ister misin, Reina?" Sesim menzilime düşüyor.

İç yanağını ısıyor ama hiçbir şey söylemiyor.

"Bana cevap ver yoksa hiçbir şey olmaz."

"I..." Göz temasını kesiyor ve pelüş halıya kıvrılmış ayak parmaklarına odaklanıyor. Konuştuğunda sesi zar zor duyuluyor. "Seviyorum."

"Bunu duymadım." "Şimdi bana bak ve bir daha söyle." diye devam ederken onun tepkisini içime çekiyorum.

Başını yavaşça kaldırırken o kadar sert yutkunuyor ki duyuyorum. "İstiyorum" derken göz kapakları iniyor.

"Bunu hak etmiyor olman çok kötü." Bakışlarım bacaklarını, diri göğüslerini ve nemli boynunu takip ederek yüzüne ulaşıyor. "Bana meydan okumanın eğlenceli olduğunu mu düşünüyorsun, balo kraliçesi?"

"Hayır mı?"

"Bu neden bir soru olarak ortaya çıktı?"

"Bilmiyorum." Sert bir şekilde nefes alıyor ve havlusunu ölümüne tutuşuna bakılırsa tahrik olmuş ama bunu belli etmek istemiyor.

"Havluyu bırak."

Bakışları benimkilerle buluştuğunda sert bir nefes çekiyor. O mavi gözlerde binlerce soru var.

Bunu neden yapıyorsun? Benden nefret etmen gerekmiyor mu?

Tıpkı onun gibi benim de bir cevabım yok, çünkü Reina'nın sorunu da bu. İstesem de istemesem de ona geri dönmeye devam ediyorum. Beni bir kara büyü'nün etkisi altına aldı. Hiç kimseye bakmadığı gibi bana bakıyor.

Sanki ben onun bir tanesiymişim gibi.

"Bu çok boktan," diye mırıldanıyor, sanki düşüncelerime tercüman oluyormuş gibi. "Öyleyiz." Eliyle işaret ediyorum. "Şimdi, havluyu bırak. Bırakmayacağım.

başka bir zaman tekrarlayacağım."

Ben görmeden önce onun teslim olduğunu hissedebiliyorum. Bu Reina'yla ilgili başka bir şey daha mı var?

Beyni ona ne söylerse söylesin o anı yaşıyor.

Elini çeker ve havlu ayaklarının dibinde birikmeden önce vücudundan aşağı kayar.

Hay sikeyim.

Çıplak bir kadına bakmayı Reina'yı izlemeyi sevdiğim kadar hiç sevmemiştim.

Belinin ince çizgisi, ellerim için yaratılmış kalçaları, içindeki sikim için yalvaran pürüzsüz amı.

Bakışlarım onu takip ediyor. Meme uçları bakışlarımın altında sertleşiyor ve beni daha da yaklaştırıyor. O buradayken ona dokunmamak bir küfür.

Hepsi benim.

Göğüsleri ağırdı ve dilimi ve dudaklarımı bekliyorlardı ya da daha iyisi, onları benim için tutarken aralarında sikimi kullanabilirlerdi.

Bir gün.

Onun vücudu için bir sürü planım var. O benim için yaratıldı. .

Ağır ağır kapanan gözlerini kendi gözlerimle yakalıyorum. Onunla ilgili hiç değişmeyen bir şey daha var: Ne zaman tahrik olsa, Reina gözlerini açık tutmayı zar zor başarıyor.

Sanki o anda kalmak için kendisiyle savaşıyor. "Şimdi seni nasıl cezalandırmalıyım?"

"Cezalandırmak mı?" Sesi ürkmüştü ama yüz hatları tamamen farklı bir şey söylüyordu.

Heyecan, heyecan.

Heyecandan yerinde duramıyor, kıpırdanıyor ve iki elini birbirine doluyor.

"Bana meydan okudun. Bana karşı gelinmesi umurumda değil. Bu yüzden evet, Reina, cezalandırılmalısın."

Yanağının iç kısmını emerken bakışları bir an için ileriye kayıyor. Reina'nın her zaman çevresindeki tüm orospu çocuklarını kendine çeken berbat seksapeli vardı. Biliyorum çünkü ona baktıkları için gözlerini oyma dürtüsüyle hep savaştım.

Ve evet, bazılarını dövmüş olabilirim.

Ancak şimdi farklı bir seksapel yayıyor. Onun belirsizliğini ve ince masumiyetini içime çektikçe sikim taş gibi sertleşiyor.

Tekrar bana odaklandığında bunu fark ediyor ve aynı şekilde, ayrılmış bacaklarımın arasında dizlerinin üzerine çöküyor.

Tepeden manzara gerçeküstü. Reina, çıplak ve itaatkâr, bacaklarımın arasında diz çökmüş.

Buna asla alışamayacağım.

Bunu ilk yaptığında da gerçek dışıydı, şimdi de öyle.

Telaşlı parmakları kotumun düğmesini çözerken hastalıklı zevkimi gizliyorum. Hevesi gereğinden uzun sürüyor ve uzun parmakları ereksiyonumun üzerinde her gezindiğinde sikim neredeyse yerinden fırlayacak gibi oluyor.

Sonunda iki ince, minik eliyle sikimi tutmayı başardı.

Aşağıdan yukarıya doğru okşarken inliyorum.

Bunu başka bir erkekle yapmış olabileceği düşüncesi kan dolaşımımı kıpkırmızı yapıyor.

O benim.

Benimkini

sikeyim.

Ve ona benden başka kimse dokunamaz.

"Ne yapıyorsun, Reina?" Sesim her zamankinden daha kısık.

"Beni cezalandıracağını ." Sikimin tepesini yalıyor, dilindeki tüm pre-cum'u topladığından emin oluyor ve ben lanet bir hayvan gibi inliyorum.

Bu kadın benim cehennemim ve yanmaya hazırım.

"diz çökeceğin tek erkek benim, anladın mı?" "Evet, Ash."

"Tekrar et."

Sesi boğucu bir hal alıyor. "Evet, Ash."

"Tekrar." Onun teslimiyet sesine, sözlerine asla alışamayacağım.

"Ağzımı sik, Ash."

O anda neredeyse boğazına boşalıyordum.

Lanet olsun. Bu yan . Reina-it's a tek yönlü
yol için Günah, hiçliğe.

Doğru yolu bulmanın kolay olduğunu kim söyledi? Eğer Reina yanlış yoldaysa, bu lanet yerden sonsuza kadar ayrılmayacağım.

Saçlarından bir tutam alıp elimin etrafına doluyorum, böylece onu tamamen kontrol edebiliyorum. "Aç şu ağzını."

Hâlâ sikimi tutuyor, söyleneni yapıyor ve dudaklarını benim için ayırıyor. "Beni içine sok."

Son bir yalamayla sikimi ağzına soktu... sıcak, ıslak ağzına.

"Şimdi ellerinizi kaldırın. Onları uyluklarınızın üzerine koyun. Eğer hareket ederlerse, bunu bütün gece yapacağız, anlaşıldı mı?"

Aletimin etrafında başını sallıyor ve ellerini kalçalarına indiriyor. Tıpkı onun gibi çok küçük, narin ve kırılabirler.

Hâlâ saçlarını tutarak kalçalarımı ileri doğru itiyorum. Ağzı çok küçük ve hepsini almıyor. Daha hızlı itiyorum, boğazının arkasına vuruyorum ve verdiği zevkle homurdanıyorum.

Gözleri açılıyor ve köşelerinde yaşlar oluşuyor. Muhtemelen beni uzaklaştırmak için içgüdüsel bir tepki olarak elleri kalkıyor.

"O eller hakkında ne demiştin?"

Çılgın gözleri hava almak için yalvarırken onları tekrar aşağı indiriyor. Neye bulaştığını bilmiyorsa ağzını sikmemi istememeliydi.

"Bu bir ceza, unuttun mu?" O telaşla başını sallarken ben inliyorum.

Çekiyor ve öksürüyor, sıçırıyor. Ağzının kenarından salya akıyor ve yüzü kızarıyor ama dudaklarını tekrar aralıyor ve bana hevesle bakıyor.

Kahretsin, bu kadın.

Onun kayıtsız şartsız itaatkârlığı içimdeki baskın tarafa bok gibi geliyor. Kim derdi ki o sert, saçma sapan Reina onunla bu şekilde oynamama izin verecek?

Tekrar içeri girdim, boğazının arkasına vurdum, onu boğdum, sonra nefes alması için yer açtım, sadece tekrar içeri ve dışarı pompalamak için.

Tıpkı istediği gibi, ağzını becerdim.

Onun daha önce yasak olan başka bir parçasına daha sahibim. "Kendine dokun," diye emrediyorum.

Bunun bir ceza olması gerekiyordu, ama kendimi boğazından aşağı boşaltırken orgazm yüzünü görmek istiyorum.

Bunu düşünmek için duraksamıyor bile. Reina kalçalarını ayırıyor ve klitorisile oynuyor, etrafımda anlaşılmaz sesler çıkarıyor.

"Bir parmağını ." Ses tonum ağzına giren her parmağında daha da sertleşiyor.

Eli bacaklarının arasında kaybolurken yüksek sesli bir inilti çıkar ve kendini orgazma doğru çalıştırır.

"Bir tane daha ekle," diye emrediyorum.

Gözleri hareketle birlikte hafifçe kapanarak itaat ediyor. Çıkardığı sesler bir rahibe günah işletmeye yetiyor.

Reina baştan çıkarıcılığın vücut bulmuş hali.

"Daha sert," diye inliyorum. "Daha hızlı."

Eli neredeyse eşleşen bir ritimle amına girip çıkıyor. Sonra donup kalıyor, tüm vücudunu kaplayan bir ürperti gibi görünen şey onu ele geçirirken gözleri düşüyor.

Reina' boşalmasını izlemekten daha güzel bir şey yoktur; sırtı kavislenir, göğüsleri dikleşir ve pembe meme uçları minik elmaslar gibi sertleşir. Ter kaşlarını kaplıyor ve gözlerini kapatıp başını hafifçe arkaya doğru eğerken bir seks tanrıçası görünüyor.

Tamamen benim olan bir seks tanrıçası.

Dalgası yatıştığında, sikimi çekip saçlarını gözlerini açacak kadar sert tutuyorum.

"Aç şu ağzını."

Dudakları yavaşça ayrılıyor.

"Bana dilini göster."

Kaşları çatılıyor ama söyleneni yapıyor. Sikimin ucunu dilinin üzerine yerleştiriyorum ve kendimi boğazından aşağı boşaltıyorum. Döllerimin dilini ve dudaklarını nasıl kapladığını, ağzının kenarlarında ve çenesinden aşağı nasıl gördükçe taşaklarım serbest bırakma gücümle geriliyor.

Benimkini.

Lanet olası benim.

Reina'nın her santimini sahiplenirken göz temasını hiç kesmiyorum, onu işaretliyorum ki bir daha hiçbir orospu çocuğu ona yaklaşmasın.

"Şimdi, yut. Hepsini."

Öyle yapıyor, hatta bir damlasını bile kaçırmamak için dudaklarını yalıyor.

Parmaklarım saçlarını okşarken bana memnun bir ifadeyle bakıyor, çok memnun ve kemiksiz birinin ifadesi.

Başını bırakıyorum ve kucağımı okşuyorum. "Buraya gel."

Titrek bacakları üzerinde durarak, itiraz etmeden bedenime tırmanıyor ve kalçalarını belime doluyor.

Gömleğimi kaldırıp yatağın yanına atıyorum ve kot pantolonumu bacaklarımdan aşığı tekmeleyerek sikimin çıplak kıcına yaslanmasına izin veriyorum.

Uykuya ihtiyacı olan küçük bir çocuk gibi başını omzuma yaslıyor. Tüm o taşınma ve bugünkü antrenmandan sonra yorulmuş olmalı.

Bir elimle sırtına sarılıyorum. Onu becermek istiyordum, ama şimdi kollarımda huzur içinde yatarken, bu anın daha uzun sürmesini istiyorum.

Ne oluyor lan?

Parmağı pazumda ve dövmemde geziniyor. Bir süre sessiz kalıyor, derimin üzerinde yavaş desenler çiziyor.

"Bu hangi dil?" diye mırıldanıyor, sesi uykulu. "Arapça."

"Bu ne anlama geliyor?"

Az önceki huzurlu ruh halim kayboluyor. Hiçbir şey olmamış gibi davranabilirim, her şey yolundaymış gibi davranabilirim.

Ama öyle değil.

Bir gün uyanmak ve başından beri planladığım şeyi yapmak zorunda kalacağım. Yumruklarım iki yanımda sıkılı. "Göze göz."

CHAPTER 14 - ASHER

Üç yıl önce

Ona dokunmaya cüret eden pisliğin işini bitirirken nefes nefese kalıyorum.

Lanet ellerini üzerine koydu.

Onu-

"Siktir!" Yumruğumu tekrar tekrar duvara vururken kükrüyorum.

Parmak eklemlerimde acı patlıyor ve kesik deriden kan sızıyor. İçimde kaynayan öfkeyi bastırmak için hiçbir şey yapmıyor. Aksine, alevleri körüklüyor, daha da yakıyor, serbest kalmaya ihtiyaç duyuyor.

Ayaklarımın dibinde yerde yatan zavallıyı tekmeliyorum. Çaresiz, çocuksu bir inilti çıkarıyor ama oturma odasının ortasında çoktan bayılmış durumda.

Buraya kar maskesi takıp sopayla geldiğimde amacım onu eşek sudan gelinceye kadar dövmekti ama ilk darbeden sonra bu yeterli gelmedi. Hissetmem gerekiyordu.

derisi benimkinin altında kanıyor.

Bu herifin Reina'nın boğazına sikini soktuğunu gördüğümde beri tek gördüğüm şey siyah.

Önce ona yumruk attım, o da zor durumdaki bir genç kız gibi yalvardı. Fotoğraflarını sakladığı kızlardan birinin babası olup olmadığını sordu. Sonra işler ilginçleşti.

Kendimi tutmadım.

Onu duvara yasladım ve gözlerinden biri şişip kapanana kadar yumruğumu suratına indirdim. Muhtemelen burnu kırıldı ve bir domuz gibi halının her tarafına kan akıtmaya devam ediyor.

Sonra düştüğünde, canını bağışlamam için bağırdığında, onu biraz daha tekmeledim. Yalvarıp artık küçük kızları dikizlemeyeceğini söylediğinde, kaburgalarının kırılma sesini duyana kadar botlarımla göğsüne bastırdım.

Şimdi çıktı. Sıkıcı pislik.

"Gel ." Yanına çömelıyorum. "Dövüş benimle, orospu çocuğu."

Öksürüyor, kan kusuyor. İki gözü de kapanmış, biri şişmiş ve morarmış.

Gömleğini parmaklarımla kavıyorum ve onu yerden kaldırıyorum. Beyaz tellerle süslü sarı saçlarının yarısı kızıla bulanmış.

"Ona dokunmaya cüret ediyorsun." Sesim patlamanın eşiğinde. "Onun boğazından aşağı inmeye cüret ediyorsun."

Bir şeyler söylemeye çalışarak mırıldanıyor ama sadece anlaşılmaz sesler çıkıyor.

Onu sarsıyorum, kafası kopacakmış gibi garip bir pozisyonda sallanıyor. Tekrar konuştuğunda, kana bulanmış, şişmiş ve tanınmaz hale gelmiş yüzüne daha da yaklaşıyorum.

"O...o...o...benim aletim için yalvardı."

Donuyorum ve bir an için buza dönüşüp kırılacağımı sanıyorum. Ama kırılmadım.

Derin, siyah bir öfke beni bir mengene gibi kavıyor. Ayağa kalkıyorum, kaslarım çatlayacakmış gibi sıkılıyor.

Acıyla hırıldayana kadar kasıklarına tekme atıyorum. "Bu sik mi?"

İnliyor ve yerde kasılıyor ama ben durmuyorum. Onu iktidarsız hale getirdiğimden emin olana kadar tekrar tekrar tekmelemeye devam ediyorum.

Onun gibi hasta bir herifin sikinin çalışıyor olması zaten bir hata.

Artık hareket etmediğinde, çocuklara öğretmenlik yaparak ve onların pantolonlarına girerek elde ettiği banliyö evini terk ediyorum.

Kimsenin beni görmediğinden emin olduktan sonra, arka girişten ve arabamı sakladığım çalılarının arasından sıvışıyorum.

Bir an için nefes nefese kaldım. Ellerim kana bulanmış, ayakkabılarım da öyle. Kar maskesi takılıyken zar zor nefes alabiliyorum.

Beni bu hale o getirdi.

Hiçbir pişmanlığı olmayan lanet bir suçlu.

Yıllar önce beni karnımdan yakaladı ve o zamandan beri gitmeme izin vermedi.

Telefonumu alıyorum ve tüm bu karmaşayla ilgilenecek kişiyi arıyorum.

"Ben Alexander Carson."

Sadece babam oğlunun çağrısına tam adını söyleyerek cevap verirdi.

"Ben Asher Gray Carson." İğnelemeye engel olamıyorum.

İç geçiriyor. "Ne , Asher? Meşgulüm." "O zaman daha da meşgul olacaksın."

"Şimdi ne yaptın? Reina'ya baktığı için başka bir öğrenciye mi vurdun?" Tekrar iç çekti. "Sınıf arkadaşlarımla yaptığın maskaralıklardan bıktım. Her seferinde o çocukların ailelerine para ödemeye devam edemem."

"Elbette yapabilirsin. Senin rolün , değil mi? Bir şeylerin parasını ödemek."

Gözlerini kapatıp kaşlarını ovuşturduğunu hayal edebiliyorum. Ona Ari'ye ya da bana asla babalık yapmadığını her söylediğimde böyle yapıyor, sanki benimle başa çıkmak için sabır arıyor.

"Çağrının arkasında bir amaç var mı, Asher? Eğer yoksa, işlerim var."

"Bir öğretmene vurdum. Bu şimdiye kadarki en kötü dayaktı. Yaşayacak mı ölecek mi bilmiyorum."

"Az önce ne dedin sen?"

"Bir öğretmen, Alexander. Blackwood'dan gitmesini istiyorum. Geçmişini araştırdığınızdan emin olun, o lanet olası bir sübyancı."

"Ne kadar ilgilisin?" Sesi gergin.

Dışarıdan bakan biri için oğlunun iyiliğini önemsiyor gibi görünebilir. Gerçekte ise, yıllarını harcayarak inşa ettiği mükemmel ve gayretli isminin hiçbir şeyle lekelenmesini istemiyor. Eğer oğlu bir suçlu olarak damgalanırsa, kimse onun şirketini işe almaz.

Ellerime ve ışıpta parlayan kana bakıyorum. Bu işe ne kadar bulaştım?

Alexander'a "Çok derinden," dedim.

"Hiç parmak izi bıraktınız mı?"

"Birkaç tane, evet." Eldivenlerle geldim ama kanını elimde hissetmek Cilt. zorundaydım.

"Lanet olsun." Telefona doğru nefes alıyor. "Tamam, git. Ben icabına bakarım.

"

Başka bir şey söylemeden telefonu kapattım. Alexander teşekkürü hak etmiyor. Ne de olsa annemin ölümünden sonra bizi birbirimize bakmamız için yalnız bıraktı. En azından bu hale gelmemizin bedelini ödeyebilir.

Ben, öfke ve derin acılarla dolu. Ari, kırılğan ve bazen soğuk.

Evimize ulaşmam ve odama gitmem on beş dakikamı alıyor. Bir an, benimkinin karşısındaki odanın önünde duruyorum.

Onun odası.

Yılın başında babası öldüğünden beri Reina bizimle yaşıyor.

Benimle gel.

Şahsen, ama asla aklımda değil.

Herifin sözlerini hatırladıkça yumruklarım iki yanımda sıkılıyor.

Sikim için yalvardı.

Yalan söylüyor olabilir. Buna inanmalıydım ama onu neredeyse ölene kadar dövdükten sonra yalan düşünecek durumda değildi.

Ayrıca, Reina'nın tüm yaptıklarından sonra, bunu farklı kılan ne?

Onun düşüncesini uzaklaştırmak için gözlerimi kapatıyorum, ama masanın altından saçlarını okşarken çıkardığı emme sesleri beynime saldırıyor. Sesi porno yıldızı gibiydi.

O orospu çocuğunu öldürmeliydim.

"Ne... ne oldu?" Hafif nefesli sesi gözlerimi açtırıyor.

Reina uyku şortu ve üstüyle kapısının önünde duruyor. Atletik vücudunu ikinci bir deri gibi sarıyor.

Bir baştan çıkarıcı. O her zaman lanet bir baştan çıkarıcı olmuştur.

Kanlı ellerimi, ayakkabılarımı, sıkılı yumruklarımı ve çenemi görünce genelde duygusuz olan gözleri biraz daha açılıyor. Eminim görülmeye değer bir manzarayımdır.

"Ellerinin nesi var? Neden kan var?" Bana yaklaşıyor ve bana dokunmak istercesine elini uzatıyor, sonra kim olduğunu ve benim kim olduğumu fark ederek elini hızla yanına indiriyor.

Reina bana dokunmuyor. Onu öpmeme bile izin vermiyor. Birkaç kez denediğimde beni o kadar sert kapattı ki, hala göğsümde kara bir delik açıyor.

Ama öğretmenin siki için yalvardı.

Sanki bekârmış gibi diğer futbolcuların onunla flört izin veriyor.

Sanki ben yokmuşum gibi.

"Yine insanlara mı vuruyorsun? Neyin var senin?" Kollarını göğsünün üzerinde kavuşturarak aramıza görünmez bir duvar örüyor.

Bunu yapmasından nefret ediyorum.

Şu anda bırakın mantıklı davranmayı, düşünecek yerim bile yok.

Öğleden beri beni rahatsız eden öfke tehlikeli boyutlara ulaştı.

O hasta herifi dövmek onu tatmin eder sanmıştım ama daha da kötüleştirdi. Ya da daha doğrusu, onun sözleri yaptı.

Reina'ya doğru hışım ile ilerliyorum ve elimi boğazına doluyorum, mafsalları kırılmış kanlı elimi. Onu sırt üstü duvara çarparken Reina neredeyse hiç irkilmedi.

"Sen." Ağzım onunkinden birkaç santim uzakta duruyor. "Benim sorunum sensin, Reina."

Yüzü kızarıyor -havasızlıktan- ama mücadele etmiyor. Beni üzerinden itmeye çalışmıyor.

Bir heykel.

Soğuk, cansız bir heykel.

Neden onun başka bir şey olabileceğini düşündüm ki?

Onu bir kükreyle serbest bırakıyorum, tendonlarım gerginlikten parçalanıyor. Sonra yumruklarımı yüzünün iki yanına indirerek eklemlerimi daha da parçalıyorum.

Nefes nefese ona bakarken taze kan duvarda iz bırakıyor. Beni boğabilecek kadar mavi gözleriyle beni izliyor.

Gözünü bile kırpmıyor, duruyor.

Ama uzun zamandır ilk kez bir damla gözyaşı yanağından aşağı süzülüyor. Sadece tek bir gözyaşı ama bakışlarında tahribat yaratıyor.

Bir an için gözleri derin bir hüznle doluyor ve bu içimi parçalıyor. İçimi parçalıyor ve beni parçalara ayırıyor.

Başımı eğip dudaklarımı onunkilere yapıştırdığımda, ısırduğımda, yuttuğumda düşünmüyorum. Reina o yasak meyve, günah olduğu için tadı enfes olan bir şey. Ağzı titriyor ve dilimi içeri sokmak için açıklığı kullanıyorum. Onunla, nefesiyle ve yumuşaklığıyla ziyafet çekiyorum. Tadıyla ve hatta lanet soğukluğuyla.

O da beni öpmeydi. Reina beni asla geri öpmez, ama en azından bu sefer, beni itmiyor, sadece orada dururken, iki eli de yanına yapışmışken onu gün ışığında öpmeme izin veriyor.

Sonra sanki buna izin vermemesi gerektiğini anlamış gibi ellerini yumruk yapıyor ve beni bir kol boyu uzağa itiyor. Göğsü eforla inip kalkıyor, benimkinin ritmine uyuyor.

"Unut beni Asher," diye fısıldıyor. "Benim için yaptığın her şeyi hak etmiyorum."

"Seni unutmak mı?" Elimi tekrar boğazına doluyorum. Bu sefer havasını kesmiyor; sadece onu yerinde tutacak, nabzını hissedecek ve onun bir robot değil, gerçekten bir insan olduğunu bilecek kadar sert. "Bunun bir parmak şıklatmasıyla olabileceğini mi sanıyorsun? Yapabilseydim, yıllar önce yapardım."

Kırılğanlığı ortaya çıktığı anda, tekrar gizler ve soğuk benliği asla erimeyen buz gibi gün ışığına çıkar.

"Biz ," diyor. "Tek olduğumuz şey bu."

"Ve bu senin hatan, balo kraliçesi. Bir daha birinin sana dokunmasına izin verirken, onu öldürürüm."

". "

"Dene bakalım. Çirkin tarafımı ortaya çıkarmaya devam ediyorsun ve ne kadar ileri gideceğimi merak ediyorum." Onu iterek serbest bırakıyorum ve odama geri dönüyorum.

Soyunduktan sonra soğuk duşun altında yirmi dakikadan fazla duruyorum, sikim sertleşiyor ve zonkluyor.

Her saniye, odasına dalma ve onu boğarken sikme dürtüsüyle savaşıyorum. Nasıl olduğu umurunda değil, sadece onu becermek, sahiplenmek, benim olduğunu öğretmek zorundayım.

Reina'yı tanıyorum, dokunmama ancak tecavüz edersem izin verir. İşimi bitirdiğimde hayvan gibi kıpırdamadan duracak.

Bununla ilgilenmiyorum. Onun soğuk omuzları ve sert tavırlarıyla ilgilenmiyorum. Adımı haykırmasını, ben ona vururken altımda kıvrınmasını istiyorum.

Benim onu istediğim kadar onun da beni istemesini istiyorum. Yıllardır bana taşak bulaştırıyor.

Suyu kapattıktan sonra belime bir havlu sarıyorum ve banyodan çıkıyorum. Yaralarımı sardıktan sonra basketbol şortu ve tişörtümü giyip balkona oturuyorum.

Gece gökyüzü pek çok yıldızla aydınlık.

Uzun zaman önce, on iki yaşındayken Reina'ya annemi ne kadar özlediğimi itiraf etmiştim. Ölümünden sonra bunu ilk kez itiraf etmiştim.

On yaşıma geldiğimde, Ari'den ve kendimden sorumlu oldum. Alexander işe yaramazdı. Çok genç yaşta yetişkin olmak zorundaydım ve zaman içinde hep birilerine annemi özlediğimi söylemek istedim. Bazen onun resmine bakıp bizi Alexander'la bıraktığı için onu suçluyor, sonra da bu konuda kendimi baktıktan hissediyordum.

Bunu bilen tek kişi Reina'ydı. Gece olmuştu ve babalarımızın bir toplantısı vardı, bu yüzden arka bahçede sırt üstü uzanıp yukarı baktık.

Reina yıldızları işaret etti ve babasının annesinin yukarıdan ona baktığını söylediğini belirtti. Bunun aptalca olduğunu ve inanmadığını söyledi. Annemle tekrar karşılaştığımda benimle gurur duyması için kendime dikkat etmem gerektiğini söyledi.

Sonra elimi tuttu ve bana "Tekrar karşılaştığımızda annemin benimle gurur duymasını istiyorum. Onu ben de özlüyorum."

Sanırım o an onun tuzağına yakalandığım ve asla bir çıkış yolu bulamadığım andı.

Reina o zamanlar şimdiki kadar içine kapanık değildi. Benimle konuşur ve bana bir şeyler anlatırdı. Eskiden arkadaşlık, hatta en iyi arkadaşlık.

Değişim nişanlandıktan sonra başladı. Sanki benimle görünmemesi gerekiyormuş gibi mesafesini korumaya başladı.

Gareth'ın ölümünden beri en kötüsü oldu. Cenazesinin olduğu gece ona sarılıp uyumama izin verdi, sadece bir gece, ama sabah olduğunda robot gibi davranan duygusuz bir heykele dönüştü.

Beni düşman eden. Bilerek benden kaçan.

Yıldızlara bakarken derin bir iç çekiyorum. Elim tutan o kızı ne zaman kaybettim? Şimdi onu geri getirebilir miyim?

"Gri!"

Küçük kız kardeşim Ari, yüzünde kocaman bir sırıtişla balkona dalıyor.

Kahretsin, hayallere dalmışım; içeri girdiğini fark etmedim.

Ari'nin siyah saçları başının üstünde toplanırken gözleri parlıyor. Gözleri açık yeşil ve mavi, annesinin ve İskender'in gözlerinin karışımı. Yüzü anneme o kadar benziyor ki, sanki büyüyünce bir gün onun gibi olacak.

Ellerime odaklandığında yüzündeki tüm heyecan kayboluyor. Sargılı olmalarına rağmen yaralı oldukları çok açık.

"Aman Tanrım. Ne oldu Gray?"

Ari bana göbek adımla hitap eden tek kişi. Biz küçükken başladı ve Asher'ın çok zor olduğuna karar verdi. Ayrıca, annem bana rahmetli büyükbabamızın adını vermişti ve Ari onun büyük bir hayranı değildi.

"Pratik." Sırıtiyorum. "En sevdiğim kızın günü nasıldı?"

Bokumu Ari'nin üstüne atmak istemiyorum. Onun için, babamızın aksine, sadece güvenebileceği bir ağabey olmam gerekiyor.

"Sıkıcı." oturdu. "Ve bu antrenmandan olamaz." "Bunun için endişelenme."

"*Senin* için endişeleniyorum." Kucağına bakıyor. "Sahip olduğum tek kişi sensin ve Reina'ya olan saplantın yüzünden seni kaybediyormuşum gibi hissediyorum."

Donup kalıyorum, göğsüm gerginlikle sıkışıyor. Belki de yeterince ihtiyatlı davranmadım; belki de ruh halim Ari'yi etkiliyor.

Lanet olsun. Terapisti onu çok fazla strese maruz bırakmamamızı söyledi. "Artık olmayacak." Sesimi yumuşattım. "Sakin olacağım." Bu bir yalan.

Bu şey durmayacak.

Buna ister saplantı, ister bağımlılık, isterse de düpedüz delilik deyin ama Dur.

Derimin altında lanet bir canavar gibi titreşmeye devam ediyor, yıkıcı ve Ölümcül.

"Ona karşı neden böyle olduğunu anlıyorum, biliyorsun." Tırnaklarına odaklanıp onları birbirine vurmada önce bana bakıyor.

Bu onun sinirsel alışkanlığı.

"Reina özel biri ama kimseyi sevmiyor." Sesi hüznle doluyor. "Seni bile Gray."

Çenem geriliyor ve gevşetmek için zorluyorum.

Ari'yi etkileme.

Sakin Ari'yi etkilemeye kalkma.

Çok stresliyse, geceleri yürümek ve durup dururken ağlamak gibi aptalca şeyler yapmaya başlayacaktır.

Reina'nın yardımıyla onu zar zor stabilize ettik. O aşamaya geri dönemeyiz.

"Ama değil, değil mi?" diye yavaşça soruyor.

"Yapabilirim."

Gözleri parlıyor. "Yapabilir misin?"

Ari'yi mutlu etmek için her şeyi yaparım. Her şeyi.

"Tabii ki. Alexander ve Gareth'in anlaşması yüzünden onunla birlikteyim. Reina benim için bir bok ifade etmiyor. Ondan hiç bu kadar

hoşlanmamıştım." "Gerçekten mi?"

"Evet," diye dişlerimin arasından yalan söylüyorum.

Ari'nin bunu yapabilmesi için benim kendimi toparladığıma inanması gerekiyor. Her şeyde beni taklit ediyor, bazen ruh hali de dahil.

"Bu durumda..." Gözlerini tekrar kucağına dikeyor. "Bir itirafta bulunacağım. Bunu anlattığım ilk kişi sensin ve... ve... beni yargılamayı istemiyorum."

Tırnaklarını şingırdatmaya geri döndü.

Bakışlarımı onlardan uzaklaştırıyorum ve gülümsüyorum. "Bunu asla yapmam. Ben senin Gri'nim, unuttun mu? Seni her şeyden koruyan bulut."

Bana gülümsediğinde tıkırtılar kesiliyor.

Gülümsemesi bile anneminki gibi.

Kısa bir süre sonra tekrar kucağına bakıyor. "Reina hayatımıza girdiğinde, karşılığında hiçbir şey istemeden benimle ilgilendi. Sen ve babamdan başka birinin benimle ilgilenmesi beni çok minnettar hissettirdi. Düşündüm ki... sadece ailemin beni sevebileceğini düşündüm, bu yüzden Reina bunu yaptığında hayatıma aydınlık getirdi."

Başımı salladım. Reina bana karşı değişmiş olsa da Ari'ye asla farklı davranmadı. Onunla ilgilendi ve diğer öğrencilerin ona zorbalık yapmasını engelledi.

Ve bunun için minnettarım.

"Zamanla..." Bir an duraksadı ve sonra ağzından kaçırdı: "Parlaklık yoğunlaştı." "Doğru."

"Anlamıyor musun?" Bana bakıyor.

Kaşları çatıldı. "Neyi anlamıyorum?"

"Rei'yi seviyorum."

"Biliyorum."

"Hayır, o tür bir aşk değil. Ben ona aşığım, Gray-romantik bir şekilde. Sanki onsuz yaşayamazmışım gibi."

Sanki biri başımdan aşağı bir kova buzlu su dökmüş gibi hareketsiz kalıyorum.

Ona aşığım.

Romantik olarak.

Ne oluyor lan?

Ari manik bir şekilde tırnaklarını çıtılatmaya devam ediyor. "Sen... beni yargılamayacağını söylemiştin."

Sikeyim.

Nabzım sanki adrenalin yüksekliğinden iniyormuşum gibi yükseliyor.

Küçük kardeşimin kızları tercih etmesine şaşırdım mı? Elbette, biraz, ama bunun için onu yargılamıyorum.

Hiç de değil.

Eğer bir kızla daha iyi olduğunu düşünüyorsa, olsun. Bu onun hayatı. Ama neden Reina olmak zorunda ki?

Nedenmiş o?

"Sen... benden nefret mi ediyorsun?" Sesi kırılganlaşıyor. "Lütfen benden nefret etme. Çok özür dilerim Gray. Böyle olmak istememiştim ve..."

"Hey." Ellerini ellerimin arasına alıyorum ve yüz kaslarımın gerilmemesi için kendimi zorluyorum. "Senden asla nefret etmeyeceğim, Ari. Sen benim küçük kız kardeşimsin. Yaşlanıp saçların ağarana kadar seni seveceğim."

"Az önce söylediklerim senin için sorun değil mi?"

"Elbette," başarıyorum. "Karar vermek Reina'ya kalmış."

"İtiraf etmem gerektiğini mi düşünüyorsun?" Gözleri parlaklığının bir kısmını geri kazanıyor.

"Nasıl istersen öyle yap, Ari."

Umarım Reina onu nazıkçe geri çevirir. Genelde iyi bir annelik içgüdüğü vardır.

Ve eminim Reina kabul etmeyecektir. Hiçbir zaman aynı cinse ilgi göstermedi ve bana dirense de, dokunuşuma karşı her zaman bağışık değildi. Her zaman teninin nasıl ısındığını ve vücudunun benimkine karşı erimemek için nasıl mücadele ettiğini fark ettim.

Belki de bu yüzden beni hep itip kakması beni çok kızdırıyor.

Ari, Reina ile bir geleceği olmadığını anladığında, ona olan aşkı da sönecektir.

"Teşekkürler Gray!" Kollarını boynuma dolayarak bana sarılıyor. "Sen dünyadaki en iyi kardeşsin."

Hayır, ben en kötüsüyüm.

Çünkü Reina'yı paylaşmak istemiyorum. Kız kardeşimle bile.

CHAPTER 15 - REINA

Daireme geri taşınalı bir hafta oldu - daha doğrusu Asher'la birlikte taşındığımızdan beri.

Kıyafetlerini ve dizüstü bilgisayarını getirdi ve izin istemeden dolabımda yer kapladı.

İstediğimden değil.

Dürüst olmak gerekirse, bunu onsuz yapabileceğimi sanmıyorum. Tek başıma olmak beni itiraf etmek istediğimden daha fazla korkutuyor. İşte o zaman kasvetli bulutlar üzerime çöküyor ve kafamı tüm o kasvetli düşüncelerle dolduruyor.

Lucy ve Prescott'un koçun rutinimize eklediği bazı hareketler hakkındaki tartışmalarını dinliyorum. Didişiyorlar ve bunu izlemek çok güzel olsa da aklım onlarda değil.

Sürekli Reina'ya dönüp duruyor. Alex, içeriden biri iletişime geçer geçmez bana haber vereceğine söz verse de ben hâlâ sabırsızlanıyorum.

Reina'nın benden daha güçlü olduğunu kendime tekrarlamak zorundayım. Canavarların ortasında bu kadar uzun süre hayatta kaldı. Elbette bunu yapmaya devam edebilir.

Kız kardeşimin yanı sıra, aklımı meşgul eden başka bir şey daha var. Asher.

En hafif tabiriyle garip davranıyor.

Her gün bana akşam yemeği pişiriyor, süslü şey değil, ama her zaman lezzetli ve genellikle beni besliyor, sonra başparmağını emmemi sağlıyor. Sonra duşta bana katılıyor ve boğazıma ya da göğüslerime boşalmadan önce onu ağzıma almamı emrediyor.

Ondan sonra beni güçlü kollarıyla yatak odama taşıyor ve yiyor ya da parmaklıyor. Diğer zamanlarda, cinsel karşılaşmalarımız altmış dokuzla sonuçlanıyor. Dün göğüslerimi becerdi, uzunluğu acımasızca aralarında ilerlerken onları tutmamı sağladı. Bunu yaparken, ağzımı açmamı emretti, böylece horozu her itişte dilime çarptı. Sert bir homurtuyla boşalırken, dudaklarımdaki dölünün tadı hâlâ damağımda.

Hayatım boyunca dün geceki kadar tahrik olmamıştım, o yüzden beni parmakladığında saniyeler içinde boşaldım.

Sonra... son. Şaka yapmıyorum, ben orgazm olur olmaz durdu, tıpkı her gece yaptığı gibi.

Yaptığımız tek şey oral seks.

Asher hiçbir zaman benimle sonuna kadar gitmedi ya da gitmeye çalışmadı.

uyurken, ben uyanmadan önce her zaman ortadan kayboluyor ve onu mutfakta kahvaltı hazırlarken buluyorum.

Tüm bunlar ne anlama geliyor?

Beni istememesi mümkün değil, çünkü işimiz bittiği anda çok sertleşiyor. Ayrıca beni mümkün olan en acımasız şekilde becermek istiyormuş gibi izliyor, sanki beni boğmak ve içime boşalmak istiyormuş gibi.

Ancak, bu konuda harekete geçmiyor.

Ciddiyim, eğer vücudumu bu şekilde özür dilemeden, vahşi bir şekilde uyarmaya devam ederse, sonunda beni sikmesi için ona yalvaracağım.

Nedense bunun onda işe yarayacağını sanmıyorum.

Asher'ın etkileyici bir kendine hakimiyeti vardır ve bu da yoğun hakimiyetinin bir parçasıdır. Kontrol konusunda başarılıdır ve bunu kendisine de uygular. Bir tür açıklık bırakmadığı sürece duvarlarını yıkmak neredeyse imkansızdır.

Göze göz.

Bana söylediği o sözler kafamın içinde dönüp duruyor. İntikam ya da daha doğrusu adalet. Demek istedikleri bu, değil mi?

Ne zaman dövmesine dokunsam, kendini tamamen kapatıyor. Hâlâ yanımda uyuyor olabilir ama hastanede gözlerimi ilk açtığımda tanıştığım Asher gibi taş kesiliyor.

Burada, ama bazen yok. Ne zaman yolumu kesse ve yüksek kuleleri ve metal kapıları olan siyah şatosunun içinde kaybolrsa bir yalnızlık patlaması yaşıyorum.

Beni asla affetmeyeceği düşüncesi göğsümü daraltıyor. Her kalenin bir vardır; sadece onu bulmak için daha yakından bakmam gerekiyor.

Ne yaptığımı düşündüğünü anlamalı ve bir şekilde düzeltmeliyim ya da en azından düzeltilebilir olduğunu ummalıyım.

Çünkü Asher'ın diğer parçalarını saklamasını istemiyorum.

Aydınlığı ve karanlığı istiyorum. Akıl ve delilik. Güzelliği ve çirkinliği.

Her şeyi istiyorum.

Tıpkı benim de onun beni bütünüyle kabul etmesine ihtiyacım olduğu gibi.

Gülümseyerek Lucy ve Prescott'a kararlarını öğle yemeğinden sonra bana bildirmelerini söyledikten sonra onları yalnız bırakıyorum.

Tamam, Prescott'a Lucy ile olan macerasında yardım etmeye başlamış olabilirim. Belli ki onunla ilgileniyor, ama onun Bree'de gözü olduğunu düşünerek hep geri çekildi.

Lafı açılmışken, koridorda ilerliyorum. Yüzüme gülen ve o şaibeli Instagram hesabına kötü yorumlar yazan öğrencileri selamlamakla uğraşmıyorum.

Onlara hiçbir şey borçlu değilim. Benden hoşlanmıyorlarsa, lanet olası sıraya girsinler ve ikiyüzlü olmayı bıraksınlar.

Bree kitaplarını alıp başını öne eğiyor. Geçen hafta amigo takımından atıldığından beri kampüsteki en son dedikodu o oldu.

Naomi, Bree'nin öğle yemeğinde masamızda oturmasının hoş karşılanmayacağını açıkça belirtti ve ekipteki diğer herkes ondan uzak duruyor.

Blackwood-Black-Book artık benden çok onunla ilgili paylaşımlar yapıyor. Beni görür görmez ters ters bakıyor ve yanımdan geçip gidiyor. "Yerini geri istiyor musun?"

Son öğrenciler de dışarı çıkınca olduğu yerde durup arkasını döndü. Artık sadece o ve ben varız.

"Bu bir numara mı?" diye hırlıyor.

"Bir takas." Yüzümü ona döndüm ve kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturdum.

Asher bunu yapmamdan hoşlanmıyor ama diğer insanlarla birlikteyken bunun bir önemi yok. Ayrıca, düşmanla yüzleşmek için tüm kalelerime ihtiyacım var.

"Ne tür bir ticaret?" diye yavaşça soruyor.

"Bana bilmek istediklerimi söyle, seni tekrar içeri alayım."

Kitaplarını göğsüne yakın tutuyor, gözlerindeki heyecan kıvılcımını gizleyemiyor. Bir sürtük olsa da, Bree takım için iyi bir varlık ve amigo takımı onu desteklemeden bir hiç olduğunu şimdi anlamış olmalı.

"Ne bilmek istiyorsun?" diye soruyor.

"Lisedeyken, Arianna hayattayken, gerçek ilişkimiz nasıldı? Başkalarının ne düşündüğünden bahsetmiyorum. Gerçeklere ihtiyacım var."

Bree'ye ne zaman bu konuyu sorsam, genellikle geri adım atardı. Sanırım Asher ona bana geçmişle ilgili tek kelime etmemesini söyledi ya da belki de gözleri hep onun üzerinde olduğu için böyle yaptı.

Artık cevap vermekten başka çaresi yoktur. Üniversite hayatından onuruyla ayrılabilmesinin tek yolu budur ve Bree gibi biri bu şansı asla kaçırmaz.

Pazarlık yaparken her zaman üstünlüğü elinizde tutun.

Babamın sözleri sanki dün söylemiş gibi kafamın içinde yankılanıyor.

"O..." Bree boğazını temizler. "Çok yapışkandı. En iyi arkadaşlar ve parazitler vardır ve Ari kesinlikle ikincisiydi. Resmen hayatınızı emerdi."

"Nasıl yani?"

"O hep oradaydı, biliyorsun. *Her zaman*. Lanet olası gölgen gibi. Asher'la hiç yalnız kalmadın ve o kaltağı azarlayamayacak kadar çok sevdin."

"Ölümler hakkında güzel konuşabilir misin?"

Bir omzunu kaldırıyor. "Ondan hiç hoşlanmadım, tamam mı? Kötü hisler yayıyordu. O gün Asher'ın çantasına sutyen koyduğunu gördüğüme yemin edebilirim."

Kaşlarını çatıldı. "Ne sütyeni?"

"Doğru, hatırlamıyorsun. Son sınıfta spor çantasında sutyen bulduktan sonra Asher'la büyük bir kavga etmiştiniz."

"Ve onu içine koyarken gördün mü?"

"Yaptım ve sana söyledim ama bana inanmadın. Her neyse. Artık yalan söylemek için bir nedenim yok." Çantasını omzunun üzerinden yeniden ayarlıyor. "Ayrıca, Asher'ın seni kısa süre sonra tarih öğretmenine sakso çekerken yakalaması tesadüf değil."

Gözlerim neredeyse dışarı fırlayacaktı. "Ne?"

"Okuldaki herkes bunu konuşuyordu. Asher ve ben seni tarih öğretmenine sakso çekerken yakaladık. Sen masanın altına saklanmıştın ama öğretmen 'Evet, daha fazla Reina' gibi şeyler söylüyordu. Sen çok iyi bir kızsın, Reina.' gibi şeyler söylüyordu. Çok iğrençti."

Hayır, hayır. Bunu yapmazdım, değil mi?

Yaşlı Reina bile o seviyeye inmezdi. "Asher ne yaptı?"

"Ne düşünüyorsun? Dışarı çıktı. Onu hiç o zamanki kadar sinirli görmemiştim. Eminim o hafta sonu öğretmene saldıran ve onu işi bırakmaya zorlayan oydu."

Önüme atılan bu kadar bilgi karşısında aklım karışıyor.

Bunu ona nasıl yapabildim?

Hastanede uyandığımda gerçekten de onun söylediği gibi bir canavar mıyım? "Dediğim gibi, o olay ve sutyen olayı birbirine çok yakındı. Bu Asher'la aranız gerçekten kötüydü."

"Nasıl kötü?"

"Çok kötüydü, ne zaman aynı yerde olsanız havadaki gerilimi hissedebiliyordunuz. Kimse sevişecek misiniz yoksa birbirinizi kafanızdan mı vuracaksınız bilmiyordu." Bir omzunu kaldırıyor. "Ama birbirinizle her zaman boktan bir iletişiminiz vardı, yani her neyse."

Birbirimizle iletişimimiz berbat.

Bu yanlış giden bir iletişim vakası mı? Tüm kanıtlar oradaydı. Beni aldattığını düşündüm ve sonra iğrenç bir sahneye tanık oldu.

Lütfen bana bunu intikam için yapmadığımı söyle. Ergenlik çağındaki ben bile bu kadar çocukça davranmazdım, değil mi?

"Sonra, bu olaylardan kısa bir süre sonra, Arianna intihar etti. Bu sizin ilişkinizi sonsuza dek bitirdi," diye mırıldanıyor Bree. "En azından ben öyle olduğunu sanıyordum."

Bu benim eski en iyi arkadaşım, Asher'da her zaman gözü olduğunu açıkça söylüyor.

Benim gözetimimde değil.

Çirkin yeşil bir canavar, başka bir kadının ona pençelerini geçireceği düşüncesiyle başını kaldırır.

Eğer Reina geri döner ve hayatını geri isterse onu ona geri verebileceğimi bile sanmıyorum.

Yıllar önce beni aldattığını bildiğim halde nasıl sakın kalabildim?

Bu düşünceden sıyrılıp daha önemli şeylere odaklanıyorum. "Bu olayların Arianna'nın ölümüyle nasıl bir ilişkisi vardı?"

"Bilmiyorum. Tek bildiğim küçük bir sürüngen olduğu ve Asher'ın onun ölümünden hemen sonra seni ve Blackwood'u terk ettiği." Duraksıyor. "Şimdi pozisyonumu geri alabilir miyim?"

"Elbette. Ama artık alt kaptan değilsin."

"Ne?" diye tersledi.

"O pozisyon artık Prescott ve Lucy'ye ait. Eğer geri döneceksen, bu sadece normal bir amigo kız olarak olacak. İster kabul et, ister etme."

"Tamam!" Çıkarken göğsüme vurdu. "Sen çok duygusuz bir kaltaksın, Rei. Asher'ın seni terk etmesine şaşmamalı. Zaten kim senin gibi soğuk bir taşla birlikte olmak ister ki?"

O gittikten sonra bile sözleri aklımdan çıkmıyor.

Asher'ın beni terk etmesine şaşmamalı.

Beni tekrar terk etmeyi planlamasına şaşmamalı.

Hepsi Arianna yüzünden.

Geriye dönüşün şiddetinden geri kaslarım geriliyor ve kalbim yerinden çıkacakmış gibi atıyor.

Üç yıl önce

SİNİR.

Bu ne cüret.

İlk o yapmışken beni onu aldatmakla suçlamaya nasıl cüret eder?

Sanki ben hatalıymışım ve o her zaman Bay'mış gibi yüzüme bağırmaya nasıl cüret eder?

Değil mi?

Art arda üç kez geriye doğru zıplıyorum ve sağıma sertçe iniyorum

Bacak.

Sikeyim.

Onu yere vuruyorum. İşe yaramaz bacak. İşe yaramaz her şey.

Sandalyeye uzanıp nefes alıyorum ve havluyla yüzümü siliyorum. Dışarıdaki havuz, Asher'ın bazen Owen ve Seb ile birlikte spor yaptığı arka bahçeye bakıyor.

Bugün olmaz.

Şu anda onu görmek istemiyorum. fokur kaynıyorum.

Dışarıdan bakıldığında alıştırmaya yapıyormuşum gibi görünüyor, yüz ifadem soğukkanlı ve odaklanmış. Gerçek şu ki, yanmamak için içimi boşaltıyorum.

Bunu yapabilmemin tek yolu pratik yapmak. Havaya atladığımda, sanki yerde izin verilmeyen türden tam bir özgürlüğü kucaklıyorum.

İnsanlar hissetmediğimi düşünüyor. Keşke hissetmeseydim. Eğer öyle olsaydı, ayağımı duvara sıkıştırıp sonra da gözyaşlarına boğulma dürtüsüne sahip olmazdım.

Tanrım, ağlayacak gibi hissediyorum.

Ama bu dürtüyü buzla sertleştirerek içime hapsediyorum. Annem ağlamanın zayıflar için olduğunu söylerdi.

Ben güçlüyüm, tıpkı annem gibi, tıpkı Reina gibi, umarım o da dayanıyordur.

Ne de olsa annemin genlerini daha fazla almış gibi görünüyor. Tehlikenin içine doğru koşan o, onu geride bırakıp ters yöne koşan ise benim.

"Rei." Ari'nin kırılgan sesi beni zihnimden geri çekiyor.

Gülümseyerek yüzümün yan tarafını siliyorum ve ona doğru dönüyorum. Uzun birini ve mavi bir bluz giyiyor.

Asher'ınkiyle aynı renkteki simsiyah saçları kısa kesilmiş bir şekilde yüzünün iki yanına düşüyor. Benim aksime makyaj yapmamış ve nazik, endişeli bir ifadeyle beni izliyor.

Yanımdaki şezlonga dokunuyorum ve o da bana katılmak için kendi ayaklarının üzerinde sendeliyor.

Bu yönden çok sıcak, Ari. Bazen gerçek olamayacak kadar sıcak görünüyor.

Onu tanıdığımdan beri, Reina ile olan ilişkimin bir benzerini gördüm. Kalbimde Reina'nın yerini kimse dolduramaz ama Ari buna çok yaklaştı. Altı yıl önce tanıştığımızdan beri onu sevdim ve ona bir kardeş gibi baktım.

"Asher için çok üzgünüm. Bazen çok aptal olabiliyor." Dişlerini alt dudağına gömüyor ve tırnaklarını birbirine geçiriyor.

Ne kadar yakınlaşırsak yakınlaşalım, Ari anksiyetesini hiç kaybetmedi. Asher bana anneleri öldükten sonra geliştiğini söylemişti. Ari bunu bir tür terk edilme olarak gördü ve buna sert tepki verdi. Kardeşi ve ben sessizce onu etrafını saran sert dünyadan korumaya karar verdik.

Yapabildiğimiz kadarıyla anlaştık. Asher ve ben sadece...yanılıyoruz. Haklı çıkacağımız bir gün olacak mı bilmiyorum.

"değil," diyorum ona. "Buna alışkınım."

"Şey, ben ." Başını eğiyor. "Seni sevmediği için üzgünüm."

Sözleri kalbime saplanan bıçaklar gibi. İçten içe biliyordum ama bunu yüksek sesle duymak itiraf etmek istediğimden daha fazla acı veriyor.

Kanama gibi - sessiz ama ölümcül.

Bu aşamaya ne zaman geldik? Asher ve ben ne zaman el ele tutuşmayı ve birbirimizle buluşmak için gizlice dışarı çıkmayı bıraktık?

Ne zaman olduğunu biliyorum.

On dört yaşında beni ilk öptüğünde. Gerçek bir öpücük, dudakların şapırdadığı, dişlerin çarpıştığı ve dillerin dolaştığı bir öpücük.

Artık bu çocuk olmadan yaşayamayacağımı fark ettim ve bu beni çok korkuttu çünkü Asher benim değil. O Reina'nın. Onunla sadece arkadaş olmam gerekiyordu, bencil ve arkadan bıçaklayan benliğim için onu elimde tutmak istediğime karar vermemeliydim.

Sonra babam ve Alex nişanlandıklarını duyurdular ve ben de uzak durmaya, duygularımı gömmeye ve hiç duygum yokmuş gibi davranmaya karar verdim.

Bana ait olmayan birinden uzak durmanın tek yolu buydu.

"Onda böyle bir şey olduğunu sanmıyorum." Ari'nin parlak mavi-yeşil gözleri benimkilerle buluşuyor. "O benim babam gibi. Annemi hiç sevdiğini sanmıyorum."

Söyleyecek söz bulamayınca başımı sallıyorum.

"Keşke bunu daha önce bilseydim," diye kekeliyor. "Ne demek istiyorsun?"

"Ben... Beni yargılamayı istemiyorum, Rei. Sen sahip olduğum tek arkadaş gibisin."

"Sorun yok, Ari." Ellerini ellerimde tutuyorum. "Bana her şeyi anlatabilirsin." "Beni yargılamayacaksın değil mi?"

"Asla." Gülümsüyorum. "En iyi arkadaşlar birbirlerini yargılamazlar."

Alt dudağını o kadar sert ısıyor ki sanırım kan akacak. "Ben... Ben Asher'ı seviyorum."

"Bunu biliyorum."

"Hayır." Bakışlarımla buluşuyor, sonra hemen gözlerini kaçırıp kucağına bakıyor. "Ona aşığım, Rei. Bir kardeş gibi değil, bir erkek gibi."

Donup kalıyorum, elim onun elinin etrafında buz gibi oluyor. Oh, Tanrım.

"O seni sevmiyor," diye ağzından kaçırır ve tırnaklarını birbirine geçirmeye devam eder. "Ve sen onu hiç sevmedin, bu yüzden lütfen onu bana bırakabilir misin Rei? Daha iyisini bulabilirsin, bulabileceğini biliyorum."

Uzun bir süre boğazımdan hiçbir kelime çıkmadı. Ne konuşabiliyorum ne de nefes alabiliyorum.

Hiçbir şey yapamam.

Ama ona baktıkça, her şeyin açık ve net olduğunu görüyorum. Parçalar birbiri ardına bir araya gelmeye başlıyor. İletişimsizlikler, olaylar ve kavgalar artık bir anlam ifade ediyor.

Bunu görmemin bu kadar uzun sürdüğüne inanamıyorum. Önümdeki gerçeklere karşı nasıl bu kadar kör olabildim?

Duygularımın beni yönlendirmesine nasıl izin verebilirim? Bu iş bitmeli. Şimdi.

Asher'la konuşmam gerek.

CHAPTER 16 - REINA

O gece eve gitmedim.

Soyunma odasında saklanıyorum ve salona girip atlamadan önce herkesin gittiğinden emin oluyorum.

Tekrar ve tekrar.

Koşarken ve geriye doğru takla atarken adrenalın sistemimi dolduruyor. Zıplıyorum ve tekrar yapabilmek için aşağı düşünüyorum.

İşe .

Damarlarıma ne kadar enerji hücum ederse etsin, o anıyı yaşadığımdan beri hissettiğim derin acıyı dindirmek için çok az.

Öne doğru eğildim, nefesimi tuttum. Üzerimde şortum ve sporcu sütyenim var, saçımı sıkı bir at kuyruğu yapmışım.

Yere yığıldığımda spor salonu bulanıklaşıyor, göğsüm ağır bir şekilde inip kalkıyor. Şakaklarım ağrıyor ve midem hoşnutsuzlukla gurulduyor. Bugün yemek yemeyi unutmuş olabilirim.

Azgın teoriler bana saldırırken başımı ellerimin arasına alıyorum. Arianna, Asher ve ben herkesin düşündüğünden çok daha fazlasıydık.

Bana kardeşine aşık olduğunu söyledikten sonra bir şey fark ettim ve bunu Asher'la konuşacaktım ama neydi?

Mantıklı adım ona sormak olurdu ama gerçek şu ki korkuyorum. Onunla Ari hakkında konuşma düşüncesi omuzlarımı dehşetle titretiyor.

O onun yarası ve eğer etrafta dolanmaya devam edersem, beni hemen kapatabilir.

Ayrıca, ona bir şey yaptığımı düşünüyor.

...değil mi?

Başlangıçta buna inanmak istemedim ama o flashback'ten sonra emin değilim. Arianna ile ilişkim, onun kardeşine olan hisleri kadar tuhaftı.

Ve ona karşı olan hislerimi de.

Çünkü o zamanlar bile Asher'ın benim için ne kadar önemli olduğu ortadaydı.

Sadece saklamakta ustaydım.

Bu kadar genç biri dünyanın yükünü nasıl omuzlarında taşıyabilirdi? Annemi ve Reina'yı kaybettim, ardından babamı kaybettim ve tüm bunların üstüne hayatıma renk katan tek insanı kendimden uzaklaştırmak zorunda kaldım.

Yaşlı Reina'yı bu kadar sert yargılamamalıydım. Bir sürtük gibi davranmış olabilir, ama aynı zamanda çok fazla şeyle uğraşıyordu.

Arianna'yı da ekleyince tam bir ucube gösterisi oldu.

"Rei-Rei?" Owen'ın sesi beni karmakarışık düşüncelerimden çekip çıkarıyor. O ve Sebastian spor salonunu boydan boya geçip önümde duruyorlar.

Devils ceketlerini giymişler ve omuzlarında muhtemelen antrenmanı yeni bitirdikleri anlamına gelen postacı çantaları asılı.

Kol saatimi kontrol ediyorum: akşam sekiz. Lanet olsun, zamanın nasıl geçtiğini anlamadım.

"Burada ne yapıyorsun?" Ben soruyorum.

Owen başparmağıyla Sebastian'ı işaret ediyor. "Her zaman amigo kızların etrafında bir sürüngen gibi dolaşıyor."

"Sen de öyle." Seb araştırıyor. "Tsundere burada mı?"

"Adı Naomi ve çoktan gitti." Ayağa fırlıyorum ve kenardan bir havlu kapıyorum.

Sebastian ne kadar da hayal kırıklığını gizleyemedi. "Sana söylemiştim." Owen kaşlarını salladı. "Bir sürüngen."

"Siktir git," diyor Seb.

"O haklı." Ona bir aşağı bir yukarı bakıyorum. "Ondan etkilendiğin çok açık, o yüzden neden bu sıcak-soğuk tavrını bırakıp bir adım atmıyorsun? Yaşlanıp saçları ağarana kadar beklemeyecektir."

"Derin sözler, Rei-Rei." Owen göğsünü tutuyor. "Sanırım ben ağla.

" Seb bana ters ters bakarken gözlerimi deviriyorum.

"Hayat kısa." Çiğ bir hüzün duygusu bana saldırıyor. "Asla bilemezsin Yarın ne olacağı belli olmaz, o yüzden bugünü değerlendirmek en iyisi."

Tam bir ikiyüzlüyüm. Aklıma Asher'a geçmişi sormayacağımı, ilişkimizin şu anki halinden memnun olduğumu söylüyordum.

Ben değilim.

Onu daha çok hissetmek, bana daha çok açılmasını, bana daha çok sarılmasını istiyorum.

Biraz daha.

Asher'dan hep daha fazlasını isteyeceğim.

"Felsefeyi öğrendin mi?" Owen yan tarafımı dürtüklüyor ve ben kıvranarak uzaklaşıyorum.

"Bunlar daha önce düşündüğün şeyler değildi." Seb gözlerini kısar. "Asher'a hediye hiç vermedin. İkiniz de yok olana kadar peşinden koşturdun."

"Seni lanet olası aptal." Owen arkadaşının omzuna kendi omzuyla vurur. "Bu bizim anlatacağımız bir hikâye değil."

"Hafızasını sildi, bu yüzden bir uyandırma çağrısı da alabilir." Seb yükselene kadar yaklaşıyor. "Geçmişte birinin hayatını mahvetmişken bugün hakkında vaaz veremezsin. Asher kendini sana o kadar kaptırmıştı ki başını hep belaya soktu ve sen ona ödül olarak ne verdin biliyor musun? Soğuk bir omuz."

Yutkunuyorum, avuçlarım terliyor. Bunu bilsem de yüksek sesle duymak canımı yakıyor. Bunlar Asher'ın en yakın arkadaşları. Onu herkesten daha iyi tanıyorlardı.

"Sen de mi böyle düşünüyorsun?" Owen'a sesimi alçaltarak soruyorum.

Bir omzunu kaldırıyor. "İnsanların boktan işlerine karışmayı sevmem ama evet, siz ikiniz ateş ve su gibiydiniz. Birbirinize hiç karışmadınız ama sanırım kendi nedenleriniz olduğunu düşünmek hoşuma gitti."

"Yaptım," diye fısıldadım.

"Ona bu sebepleri söyledin mi?" Seb bir kaşını kaldırıyor. "Çünkü seninle arkadaş olmak için dönmedi. O zamandan beri taş gibi oldu.

lise."

"*Ama* şimdi yumuşuyor." Owen sırtıyor. "O herife her ne yapıyorsan, yapmaya devam et. O gece Arianna'yla birlikte onu gerçekten kaybettiğimizi düşündük."

"İngiltere'ye gittiğinde daha da kötüleşti," diyor Sebastian. "İyi olmadığı halde tamamen iyiymiş gibi davranıyordu."

O gece Arianna'yla birlikte onu kaybettiğimizi düşündük.

Ne kadar uzak tutmaya çalışsam da bu kelimeler zihnimde zıplamaya devam ediyor.

Hayatımı mahvettin, canavar.

Arianna'nın ölümü. Her şeyi mahveden olay bu.

Artık gerçeklerden kaçamam. Asher'la ilişkiyi bir sonraki seviyeye nasıl taşıyacağımı bulmak istiyorsam, geçmişini düzeltmem gerekiyor.

Bunun için yarasını bulmalı, iyileştirmeye çalışmalı ve çok fazla olmamasını ummalıyım.

Geç

oldu Yalanlar artık beni korumayacak. Gerçek benim tek seçeneğim.

Owen omzumu dürttü. "Onu kışkırtma."

Sebastian, "Evet, kışkırtıldığında biraz sıkık oluyor," diyor. "Ne demek istiyorsun?" İkisinin arasına bakıyorum.

", Rei-Rei." Owen parmaklarını şıklatır. "Jason'dan uzak dur Brighton. Asher onu hiç sevmedi."

"Neden?"

"Arianna'nın arkadaşımı gibi davrandığını düşünüyor." Sebastian'ın bakışları bana odaklanıyor. "Karanlık biri ve burada okumamasına rağmen sürekli kampüste takılıyor. Gerçek olamayacak kadar iyi görünen birine asla güvenme."

Jason gerçek olamayacak kadar iyi değil. O Cloud003 ve o adam hiç iyi değil. Hâlâ bana sürtük diyor ve beni becermek istiyor. Ayrıca, Owen ve Sebastian ondan nefret ediyor çünkü Blackwood'da Şeytanların rakipleri olan Şövalyelerle birlikte.

"Ama Asher benden hoşlanıyor." Owen sinsi bir sırıtışla kaşlarını sallıyor ve bir kolunu omzuma doluyor. "Buna ne dersin BJ?"

"Elini kesmeden önce bırak."

Üçümüz de girişten gelen alçak sesle donup kalıyoruz. Asher içeri dalıyor, yumrukları iki yanında sıkılı, koyu yeşil gözleri Owen'a doğru hançerler fırlatıyor. Neden futbolcunun önünde durup onu korumak istediğimi bilmiyorum.

Owen, Seb ve ben doğru bir başlangıç yapmamış ama haftalar geçtikçe yakınlaştık. Onların hayatımda olması hoşuma gidiyor ve Asher'ın bir arkadaşına ihtiyacı olduğunda yanında oldukları için mutluyum.

Ama şu anda onları arkadaş olarak görmüyor gibi.

Hatta yumruğunu Owen'ın suratına indirip eliyle ilgili tehdidi gerçekleştirmenin eşiğindeymiş gibi görünüyor.

"Bırak. Bırak onu," diye hırlıyor Asher ama ifadesi nötr, hatta duygusuz kalıyor.

Ama ben daha iyi biliyorum. Asher'ın öfkesi yüzeyin altında kaynayan türden. Sonunda volkan patladığında, ardında sadece küller bırakır.

Sebastian da Asher'ın ölümcül ruh halini hissetmiş olmalı ki gerginliği yatıştırmak için gülümsüyor. "Biz de tam gidiyorduk."

"Öyle miydik?" Owen umursamaz görünüyor ama bunun gerçek mi yoksa göstermelik mi olduğundan emin değilim.

Seb onu omzundan tutuyor ve beni bırakması için zorluyor. "Evet, öyleydik."

Owen bana göz kırpmıyor. "Görüşürüz, Rei."

Onlara el sallıyorum, önümde duran varlığı görmezden çalışıyorum ve başaramıyorum.

Yanından geçerlerken Asher Owen'ı durduruyor ve kulağına bir şeyler fısıldıyor. Ne dediğini duymak için zorluyorum ama yakalayamıyorum.

Owen'ın yüzü gülmeden önce bir an boş kalıyor. "İşte ben de bundan bahsediyorum."

Sebastian onu dışarı sürüklemekten önce bana tekrar göz kırpmıyor.

Kapı arkalarından kapandığında, artık sadece Asher ve benim olduğumuzu fark ediyorum.

Nabzım hızlanıyor ve içimdeki kıpırdanma isteğiyle savaşıyorum. Doğru, onunla daha önce yüzleşmeyi kabul etmiştim ama bu kadar çabuk hazır değilim.

Cesaretimi geliştirmek için daha fazla zamana ihtiyacım var.

"O ikisiyle ne hakkında konuşuyordun?" Çenesinde bir şeyler kıpırdıyor ve ben onu ve yüzünü izlemekten kendimi alamıyorum... yakışıklı, hülyalı yüzünü.

Böyle öfkelenmesinden hoşlanmam garip mi? Demek ki önemsiyor, demek ki etkilenmiş. Bu beni garip bir umutla, belki de çok geç olmadığına dair bir inançla dolduruyor.

Bir omzumu kaldırıyorum.

"Her gibi." "Olağan *olanı* tanımla."

"Sadece eşyalar, Ash."

Bana doğru adım atıyor ve omuzları kırılmak üzereyken üzerimde yükseliyor. "Ne tür şeyler, Rai?"

Bu ismi duyunca kalbim küt küt atıyor. Bunu bilmesine rağmen bana sadece Reina diyor. Bu isimle çağrılmak hem tuhaf hem de özgürleştirici bir his, çocuk benin ismi.

"Neden bana öyle dedin?" Fısıldıyorum.

"Sen bana her Ash dediğinde, ben de sana Rai . Bundan nefret etmiyor musun?"

"Rai'den nefret etmiyorum. Ne de olsa on iki yıl boyunca benim adımdı, yani bunun bana karşı bir saldırı olduğunu düşünüyorsanız, tamamen yanılıyorsunuz." Duraksıyorum, onu dikkatle izliyorum. "Ash'ten nefret ediyor musun?"

Dudakları bir çizgi halinde inceliyor ama hiçbir şey söylemiyor.

"Yoksa gizliden gizliye seviyor ve bundan nefret mi ediyorsun?" Nefesimi tutarak devam ediyorum.

Bir şekilde Asher'ın da benim hakkımda böyle hissettiğini düşünüyorum ya da en azından bunu umuyorum.

Sorumu duymazdan geliyor ve işaret ediyor. "Hadi eve gidelim."

Home.

Kalbim bu kelimeyle çarpıyor. Neden bugün sürekli kalbimin telleriyle oynuyor?

Yani, neden benim daireme *evim* desin ki? Gerçekten öyle mi ?

Hareket etmediğimde, bana yaklaşıyor.

Beni eve götürür, orgazma ulaştırır ve sonra sanki vebaya yakalanmışım gibi başka bir odada uyur.

Bunu değiştirmemin zamanı geldi.

Bugün işler benim istediğim gibi gidecek, onun değil.

Ulaşamayacağı bir yere çekilip kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturuyorum. Keskin bakışları onları iki yanıma bırakmama neden oluyor.

Tamam. Kollarımı kavuşturmadan da yapabilirim.

Sonuçta Asher'ın başka tetikleyicileri de var.

"Seninle gitmek istediğimi nereden çıkardın? Owen ve Bastian ile bir şeyler içmek için plan yapıyordum."

Yüzü duygularını ele vermiyor ama omuzlarındaki sertlik ele veriyor. Asher hakkında öğrendiğim bir şey var: O hataya varacak kadar sahiplenici. Hafızamı kaybettikten sonra bunu saklamaya çalıştı ama bu onun içinde derinlerde bir yerde. I

Onu sık sık erkek amigo kızlara ve benimle konuşan her erkeğe ters ters bakarken yakalıyorum. Ayrıca, bana her dokunduklarında onlara zarar vermek istediğini itiraf etti.

Ondan farklı bir şey almak istiyorsam, çirkin tarafını harekete geçirmeliyim.

Aslanı inine çekmek tehlikeli ama heyecan vericidir.

Elbette, pazarlık ettiğimden daha yüksek bir fiyat ödeyebilirim, ancak kalıbı kırmayı başarırsa, buna değer.

"Öyle mi?" diye sorar ölümcül bir alt tonla.

"Kesinlikle. Planlarımı mahvettin dostum."

"Reina," homurdanıyor, sanki patlamak üzereymiş gibi.

"Ne var Ash?" İlgisizmişim gibi davranıyorum.

Eli bana doğru fırlıyor ve üst kolumu ölümcül bir şekilde kavrayarak irkilmeme neden oluyor. Onun bir çekişiyle sert göğsüyle aynı hizaya geliyorum, sert nefesleriyle yükselip alçalıyorum.

Göğüs uçlarım geriliyor ve çıplak karnım tişörtüne her değdiğinde karıncalanıyor.

Bu kadar yakınken, sandal ağacı ve narenciye kokusu beni bir haleyle sarıyor, hem boğuyor hem de özgürleştiriyor.

O konuştuğunda, hassas bedenimde tüylerim diken diken oluyor. "Ne yaptığını biliyorum balo kraliçesi ve buna pişman olacaksın."

CHAPTER 17 - REINA

PIŞMAN OLACAKSIN.

Bu kelimelerin beni korkutması gerekirken, damarlarımda tamamen farklı bir şey dolaşıyor.

Evet, korku hâlâ orada. Kürek kemiklerimi birbirine geçiriyor ve beni diken üstünde tutuyor. Bu Asher etkisi; böyle bir ruh halindeyken bir sonraki adımda ne yapacağını söylemenin bir yolu yok.

Asansöre adım attığımız ve asansör sadece ikimizin üzerine kapandığı anda Asher dairemin şifresini giriyor. Nasıl bulduğunu hiç sormadım ama şu anda umurumda değil.

Buraya gelirken olduğu gibi hâlâ sessiz. Yan profilini izlerken başparmağım çantamın askısında dalgın bir okşayışla aşağı yukarı hareket ediyor.

Ayak parmaklarım düz ayakkabılarımın içinde kıvrılıyor ve kampüsten ayrıldığımızdan beri kalp atış hızım düşmüyor.

Sanki vücudum oksijen bekleyen bir alev gibi, böylece etrafındaki her şeyi yakıyor.

Asher bana dokunmadı ama.

Neden bana dokunmuyor?

Bekle, onun düşünceleri benimkilerden farklı mı? Beni pişman etmekle neyi kastediyor?

Sırtım uzak köşeye yaslanıyor ve farklı türden bir korku omurgamı tırmalıyor. Haftalar önce başladığı şeyi bitirdiği bölüm bu mu?

Hayır. Önce kardeşimi bulmama izin vereceğine söz verdi. Ama neden sözünü tutsun ki?

Asansörün küçük boşluğunda yutkunmalarım duyulabiliyor. Birdenbire çok havasız hissettim. Sanki parmakları boğazımı sarmış, hava kaynağımı çalıyormuş gibi nefes alışım kısa ve kesik kesik oluyor.

Değişikliği fark etmiş olmalı ki başını yana eğip beni izliyor. O yeşil gözler uğursuz ve karanlık bir şeyle parıldıyor. Reina'yı kaybettiğim orman gibiler, çıkış yolu kalmayana kadar beni içine çekiyor.

"Ash..." Ne söylemek istediğimi bile bilmeden sözümü kesiyorum.

Bana zarar verme? Önce kardeşimi bulmama izin ver? Benim olmadığımı bile bile sana karşı hisler beslediğim için özür dilerim.

"Şşş." Başını sallıyor. "Konuşma. Şu anda sesini duymak istemiyorum."

Asansör çaldıktan sonra açılırken söylenmemiş sözlerimi yutuyorum; ses o kadar yüksek ve sessizlikte lanetleyici ki, bir ürperti omurgamdan yukarı ve enseme doğru fırlıyor.

Ben düğmelere bakarken Asher dışarı çıkıyor.

Şimdi kaçabilirim. Alex'in güvenliği beni evine bırakır ve ben de geceyi Izzy ile geçirir, sohbet eder, Scrabble oynar ya da beni Asher'ın pençelerinden uzak tutacak herhangi bir şey yaparım.

"Dışarı çık." Asansörün önünde duruyor, iki elini de ceplerine sokmuş.

Düğmelere bir kez daha bakıyorum.

"Eğer onlara dokunursan, cezan daha kötü olur."

Uyluklarımda bir uyarılma kıvılcımı çakarken bile ona ters ters bakıyorum.

Hasta mıyım ben? Neden 'ceza' kelimesi beni böyle bir karmaşaya sürüklüyor?

Bir kaşını kaldırıyor. "Sen bir korkak mısın, Reina?"

Gözlerimi kısıyorum. Benimle oynuyor ve rekabetçi yönümü harekete geçirmeye çalışıyor.

İşe yarıyor, lanet olsun.

Bir hissimle daireye giriyorum ve onunla burun buruna geliyorum. Yüz hatlarını aydınlatan kıvılcımdan bundan hoşlandığını anlayabiliyorum.

Asher beni kendisinden başka çıkış yolu olmadan görmekten hoşlanıyor. Hastalıklı zihninde, hayatım üzerinde böylesine güçlü bir etkiye sahip olan tek kişi olmak istiyor.

Bazen tam bir pislik oluyor. Tamam, çoğu zaman. "Odana git" diyor.

"Neden?"

"Konuşma ve soru sorma." "Çok mu kontrolcüsün Ash?"

"Evet. Şimdi sana söyleneni yap. Eğer bunu senin için yaparsam, sonu iyi olmaz."

Az önceki korku geri dönüyor ve onun sözlerine verdiğim tepkiyi yutkunarak karşılıyorum.

Ona son bir kez bakıp odama gidiyorum.

"Tüm kıyafetlerini çıkar ve yatağa yüzüstü uzan." Olduğum yerde durdum ve başım geriye döndü. "Ne?"

"Beni duydun." Hem sesi hem de duruşu sakın ve soğukkanlı, sanki bunu başından beri planlamış gibi. "Tek bir parça giysi bile yok."

"Bunu neden yapayım ki?"

Eşyalarının bir kısmını sakladığı misafir odasına doğru ilerlemeden önce tek cevabı sırtıtmak oluyor.

Onu takip etmek ve cevaplar talep etmek istiyorum ama zihnim bunun için çok fazla kargaşa içinde.

Titrek bir nefesle odama girdim.

Onun dediğini yapmayacağım. Bana ne yapacağımı söyleyemez.

Öyle değil mi? Otoriter, kontrolcü tavırları beni her zaman onun iradesine boyun eğdiriyor ve bundan hastalıklı, dengesiz şekillerde zevk alıyorum.

Telefonum çantamda titriyor ve ani ses neredeyse sıçramama neden oluyor. *Kahretsin*. Bana dokunmadan bile beni aşırı uyarılmış bir duruma soktu.

Telefonumu kontrol ettim ve ondan gelen bir mesaj buldum.

Asher: Beş dakika.

Hayır.

Hayır, hayır.

Bu...bu Yaşlı Reina'nın Cloud003 ile olan ilişkisine çok benziyor. Çok benziyor.

Belki Asher mesajları okumuştur. Belki ilişkiyi biliyordur? Bu onun için bir ceza mı?

Telefonum tekrar titriyor ve neredeyse düşürüyordum.

Asher: Dört.

Telefonu ve çantayı sandalyeye atıyorum ve tişörtümün eteklerini kaldırıp başımın üzerinden çekerek çıkarıyorum. Ardından kot pantolonum, sonra da babetlerim geliyor.

Odanın ortasında sütyenim ve külotumdan başka bir şeyim olmadan dururken, göğsüm keskin nefeslerle yükselip alçalıyor. Bacaklarım öyle titriyor ki, ciğerlerimin beni bırakmamasına şaşırıyorum. Saçlarım kampüste aldığım duştan dolayı hâlâ nemli. Leylak rengi şampuanımın kokusu, koklayabildiğim tek şey olana kadar on kat daha güçlü hale geliyor.

Telefonum sandalyenin üzerinde titriyor ve titrek bir nefes vermeden önce sarsılıyorum.

Sikeyim.

Bu, adrenalin dalgası içinde olmaktan daha kötüdür. Serbest bırakma yolu olmayan sürekli bir uyarılma gibi.

Asher: Bir.

Üç dakika geçti mi?

Nefesimin altında küfrederek sütyenimin kancasını açıyorum ve külotumu bacaklarımdan aşağı kaydırıyorum. İç çamaşırım yerdeki kıyafetlerime katılırken parmaklarımı bir titreme kaplıyor.

Yatağa uzanıp tavana bakıyorum ve yorganı çekip çıplaklığımı gizleme isteğime direniyorum.

Evet, Asher beni daha önce de çıplak görmüştü ama ilk kez bu kadar açık bir şekilde soyunmamı emrediyor. Ve dehşete kapılıyorum, uyarılma hissi kalçalarımı kaplıyor. Henüz ellerini üzerime bile sürmedi ama kendimi hiç şu anki kadar tahrik olmuş hissetmemiştim.

Gerginliği hafifletmek için kalçalarımı birbirine sürtüyorum, ama bu sadece daha kötü, daha ağırlı, daha ulaşılmaz hale getiriyor.

Bu tam bir işkence.

Ve bunu sadece Asher bitirebilir.

CHAPTER 18 - REINA

Kapının tıkırtısı odanın sessizliğinde kulakları sağır ediyor. Rahatlayarak iç çekmekten kendimi alıkoyuyorum.

Ama bu yanlış. Benimle ne yapmayı planladığına dair hiçbir fikrim yokken rahatlamamalıyım.

Ne de olsa bu Asher. Tahmin edilemez olmak onun çalışma şekli.

Adımları sessiz, ama neredeyse bana doğru yaklaştığını hayal edebiliyorum. Kafamı kaldırmaya ya da pozisyonumu değiştirmeye cesaret edemiyorum. Nedense bu şekilde kalmam gerektiğini hissediyorum.

Sonunda görüş alanıma girmesi sonsuza kadar sürecekmış gibi geliyor. Dudaklarım ayrılıyor.

O da tamamen çıplak. Yontulmuş karın kasları gergin ve parmaklarımın üzerlerinde gezinmesi, dokunması, sarılması -ve sonunda yalaması- için yalvarıyor. V çizgileri kalçalarının aşağısında erkeksi bir görünüm yaratıyor, ama yol açtığından daha fazlası değil.

Aleti o kadar kalın, uzun ve sert ki zonkluyor. Tanrım, o şeyi içime nasıl sığdırdı?

Tekrar yüzüne odaklanmam birkaç saniyemi alıyor. Orada bulduğum şey, bir ürpertinin kaburgalarımın arasına girmesine ve kalbime yerleşmesine neden oluyor.

Bakışlarında anlaşılmaz bir şey var, bir delilik, bir bilinmezlik.

İşaret parmağını uzatıp meme ucumun üzerinde gezdiriyor. Kalınlaşarak acı veren bir uca dönüşüyor. Dokunuşu kayıtsız ama açlıktan kıvranan bedenimde bir savaş alanı yaratıyor.

Zavallı, hassas vücudum.

Midemde bir zevk sızısı dans ediyor, daha fazlası için kenetleniyorum. "Ne dedim ben?" Sesi sakın, çok sakın -gerçek olamayacak kadar iyi. "Ne?" Parmağı dikkatimi dağıttığı için kelimelere odaklanamıyorum. "Sana yüzüstü yatmanı söyledim, balo kraliçesi."

O yaptı.

Oh, Tanrım. O yaptı.

Neden onun yerine sırt üstü yattım ki? O an için normal bir şey gibi gelmişti, sanki bana öyle yapmamı söylemişti.

Uymak için harekete geçiyorum. Hatamı düzeltmek için bir dürtü ; neden olduğu hakkında hiçbir fikrim yok, sadece... yapıyorum.

Asher bir elini boğazıma dolayarak beni olduğum yerde durduruyor. Çıkardığı tıslama sesi etrafıma farklı türde bir ilmik sarıyor.

"Bugün iki kez çuvalladın, balo kraliçesi. Aramızdaki ilişkinin nasıl yürüdüğünü sana hatırlatmam gerekecek."

Boğazımdaki tutuşu sıkılaşıyor ve iki onun elini kavriyorum.

Havam kesilmek üzere ve beni için ona pençe atıyorum.

Tanrım, aramızdaki bu dinamikten biraz fazla hoşlanıyorum. "Ellerini bırak yoksa onları bağlarım."

Bunu kastetmiş olamaz, değil mi?

İtaat etmediğimde, boğazımı serbest bırakıyor. Kıyafetlerimden oluşan yığına uzandığında nefes nefese kalıyorum. Sütyenimi alıp iki elimi başımın üzerinden çekerken odaklanmak için zar zor zamanım oluyor.

"Ash... ne yapıyorsun?"

"Sana söyledim, iş aramızdaki ilişkiye geldiğinde benimle kavga etme." Her iki bileğimi de birbirine geçirip başımın üzerindeki yatak direğine sabitliyor.

Önünde uzanıyorum, çıplak ve bağlı. Göğsüm kabarıyor ve göğüslerim dokunulma, kullanılma ihtiyacıyla ağrıyor.

Bu pozisyonla ilgili bir şey çok samimi, çok teşhir edici ve yine de çok... doğru.

Bu kadar doğru hissetmek yanlış. Bu hastalıklı ve çılgınca.

"Şimdi, şu cezaya gelelim..." Eli yine boğazımı rehin alıyor ve bu sefer dizleri iki , karnımın üzerine oturuyor.

Bu pozisyonundan çok yıkıcı ve tanrısal, tehlikeli ve heyecan verici görünüyor.

"Sen adımı haykırana kadar amını sert ve hızlı bir şekilde sikeceğim, ama orada durmayacağım. Titreyip durmam için yalvarsan bile durmayacağım. Sonra ne yapacağım biliyor musun?" Duraklıyor ve titreyen dudaklarımın arasından bir nefes çekiyorum. "Kıcını sikeceğim ve her santimini sahipleneceğim, böylece işim bittiğinde, sana dokunmalarına izin vermek bir yana, başka bir erkeği düşünmeye bile cesaret edemeyeceksin."

Sözlerini anlamlandırmaya çalışırken nefeslerim kesik kesik ve sığlaşıyor. O...o benim kıcımı sikecek.

Bunun beni korkutması gerekiyordu, ama kalçalarım tamamen farklı bir nedenden dolayı geriliyor.

"Başka bir piçin hatırasını senden söküp alacağım, Reina."

Buna ihtiyacı yok. Asher anılarımdaki tek erkek. Ona sahip olduğum için diğerlerine ihtiyacım yok.

"Ağzını aç." "Neden?"

"Sana bir emir verdiğimde, itaat edeceksin, balo kraliçesi."

Lanet olsun ona ve onun otoriter tarafına, ama bunun beni etkilemediğini söylersem yalan söylemiş olurum. Bacaklarımın içi hastalıklı bir uyarılma hissiyle kaplandı.

Dudaklarımı ayırdığım anda, siyah bir şey sokuyor.

Bekle, bu bir popo tıkacı mı?

"Em onu."

Bunu yaparken göz temasını hiç kesmiyorum. Otoritesi ve bana emir verişindeki rahatlık tüm bedenimde zevk kıvılcımları çaktıırıyor.

Dilimi plastik şeyin etrafında gezdirerek, tıpkı onun sikine yaptığım gibi emme gösterisi yapıyorum. Duşta dizlerimin üzerine çöküp onu boğazımın arkasına almamı çok seviyor.

Dediği gibi, uğruna diz çökeceğim tek erkek o.

Asher'ın gözleri kararıyor ve siki çıplak bacaklarımın arasında daha da kalınlaşıyor, neredeyse kaygan kıvrımlarımla aynı hizaya geliyor.

"Yeter." Dişlerini gıcırdatarak fişi çıkarıyor. "Seni buna alıştıracaktım." Kalçamın etini kavırıyor, nazik bir parmağını göbeğime doğru gezdiriyor.

Ama bana attığı yırtıcı bakışta hiç naziklik yok. Parmağı sırlıklam olmuş girişime giriyor ve ben alt dudağımı ısıyorum. "Ama oyunlarını oynamak zorundaydın."

Çıkarabildiğim tek ses anlaşılmaz iniltiler. O parmağı, o elleri, *onu* daha çok istiyorum.

Onun her şeyini istiyorum ve bazen, şu anda olduğu gibi, bu beni korkutuyor.

Bir insanın başka bir insanı sınırsızca istemesi nasıl mümkün olabilir? Sonuçları hakkında düşünmeden?

"Benimle oyun oynadığında ne olduğunu biliyor musun?" Parmaklarını boynumdan çekip kalçalarımı tokatlayarak ayırıyor.

Bağırıyorum ama şaşkınlığımı üzerimden atamadan kıcımın yanağına bir tokat atıyor.

İnlemem kesik kesik ve zar zor duyuluyor.

"Sana karşılık veriyorum." Tek bir hamlede bana çarptı.

Kalçalarım titriyor ve duvarlarım bu saldırı karşısında geriliyor. Sırtım yataktan kalkıyor ve her şey Asher'la, onun kalınlığıyla, narenciyeyle karışık sandal ağacı kokusuyla, gücüyle ve hatta lanet olası oyunlarıyla doluyor.

Karyola direğine bağlı olmak, tamamen onun merhametine kalmış olma hissini -ya da bunun eksikliğini- daha da artırır.

"Sana kaç kere beni test etmemeni söyledim?" İticileri keskin ve şiddetli, düşünmek şöyle dursun, nefes almam için bile yer bırakmıyor.

Beni cezalandırıyor ve ben her acı darbesinden, her acımasız dokunuştan ve vahşi bağlantıdan zevk alıyorum.

Soğukkanlılığını bir kenara bırakıp bana gerçek deli halini göstermesine bayılıyorum.

Çünkü sadece bana karşı böyle olduğunu biliyorum.

"Ben artık o liseli çocuk değilim." *İt.* "Eğer seni biriyle flört ederken görürsem, sadece dövmekle kalmam." *İt.* "Seni onların önünde beceririm." *Thrust.* "Ve benim lanet adımı haykırdığını duymalarını sağlarım."

Şiddetli bir dalga beni kavırıyor.

İçime acımasızca girmesi, kaba sözleri, tahrik edici vaatleri yüzünden olabilir.

Ya da yukarıdakilerin hepsi.

"Ash... ah, Ash-" Parmakları boğazıma dolandığında sözümü kesiyorum. Bana çarpana kadar ihtiyacım olduğunu bilmediğim katalizör ve ben

Son

bah Sadece *düştüm*.

ar. Sert, hızlı ve görünürde iniş yok, ama acı verici değil. Hayır, bu Özgürleştirici. Ruhunuzun havada süzülmesi gibi bir şey.

Asher boynumu bıraktığında, sanki zevkimi çılgılık atarak durmaya zorluyor. Onun hastalıklı yöntemlerine bu kadar alıştığım inanamıyorum, hazzım bile buna bağlı.

Uzuvlarım serbest kalmanın etkisiyle titrerken tenimde binlerce ürperti dans ediyor. Asher'ın hızı biraz yavaşlıyor ama boşalmıyor. Yakın zamanda boşalacak gibi de görünmüyor.

Onun bu yönünü seviyorum. Sanki bana yeterince eziyet edene, içime yeterince sert vurana ve beni bütünüyle sahiplenene kadar fiziksel olarak kendini serbest bırakamıyor.

İçime yavaş ve ölçülü, sonra uzun ve telaşsız bir şekilde iterken tıpayı aramıza yerleştiriyor, tempo birbirine çok benziyor.

Hayır.

Oraya gitmeyeceğim. Eğer yaparsam, Asher'ın bana karşı bu tür derin hisleri olduğunu düşünmeye başlayacağım ve öyle olmadığını anladığımda, bu sadece beni mahvedecek.

Tıkacı sıırıslıkla kırımlarımın üzerinde gezdiriyor. Derim o kadar hassas ve şişmiş ki, en ufak bir sürtünmede ayak parmaklarım kıvrılıyor. Tırnaklarım neredeyse kan çıkana kadar avuç içlerime batıyor. Bileğimdeki düğüm çok sıkı değil, ama bu sürtünme bile beni uçurumun kenarından atmak üzere.

"İslandın." Elindeki nesneyi sikinin içime girip çıktığı yerde aşağı yukarı gezdiriyor. "Benim için ıslandın mı, balo kraliçesi?"

Bir kez başımı sallıyorum, sırtım yataktan kalkıyor. İtişlerinin derin açılırları beni sayıklamaya ve akılsızlığa sürüklüyor.

"Ve sadece benim için ıslanacaksın." Tıkacı kıcıma sokarken homurdanıyor. Hazırlık yok, uyarı yok.

Bir anne gibi acıtmasını bekliyorum, ama oraya oldukça... iyi oturuyor.

Duyduğuma göre, acı verici olması gerekiyordu, ama zevkli bir şey mi? Aleti ile tıkaç arasındaki ince çizgiyi hissedebiliyorum ve kalçalarım bu hisle daha da titriyor.

Onun hızını, derin itişlerini ve göğsündeki ter pırıltılarını içime çekiyorum. Kasları ve tendonları hareketlerinin ihtişamıyla şaklıyor.

Kalçalarındaki elleri çapa gibi, büyük ve sert.

Ben ritme alışmaya çalışırken, Asher içimden çıkıp beni öyle bir çeviriyor ki, göğüslerim yatağa yaslanınca çığlık atıyorum. Ellerim bağlı olduğu için, odaya gelmeden önce benden istediği pozisyonda yüzüstü yatmaktan başka çarem yok.

"Kıcını havaya kaldır ve bacaklarını aç. Ne kadar ıslak olduğunu görmeme izin ver.

Ben."

Kalçalarım hâlâ titriyor ve haleden inmeyi reddediyor, Bu yüzden itaat etmem bir saniye bile sürmedi. Arkamda durması, beni bu kadar açıkta görmesi yüzümü alevlendiriyor.

Güçlü tutuşuyla kıcımın bir yanağını kavırıyor ve tıkaç onu çekip çıkarmadan önce biraz hareket ediyor. Neredeyse itiraz edecektim ama orta parmağını amıma soktu. Aşırı uyarılmış, hassas amıma.

Daha fazla ön sevişmeye dayanamayacağımı düşündüm ama yine de dudaklarımdan bir inilti döküldü.

Bu Asher etkisi.

Ruhumu paramparça etti ve orada kendine rahat bir yer oydu.

Aleti kayganlığımın üzerinde kayıyor ve sonra kıcıma geri dönüyor. Bir ileri bir geri beni yakıyor ve bana işkence ediyor.

Oh, Tanrım.

Neden ki? Bu benim cezam mı? "Ash..."

Kıcımı serbest bırakıyor, sıcak, gergin göğsü tüm sırtımı kaplayacak şekilde eğiliyor, sonra altıma uzanıyor ve bir meme ucumu çimdikliyor. Kıvrırması o kadar sert ki, hem zevk hem de acı içinde haykırıyorum.

"Ne, balo kraliçesi mi?"

İstesem bile konuşamazdım. İçimdeki parmağının, ıslaklığımda aşağı yukarı kayan sikinin ve şimdi de meme uçlarımı okşayıp buruşturan elinin üç uçlu uyararı beni bayıltmaya yetiyor.

Eğer bunu şimdi yapmazsa, onun üzerinde bayılabilirim. Vücudumun çok şey var. Düşünemediğim ya da yapamadığım bir bölgede olmak gibi; sadece *hissedebiliyorum*.

Sadece Asher'in benim için yaratabileceği bir bölge.

"Bunun için yalvar." Dişleriyle kulak mememi kemirirken fısıldıyor, "İnandırıcı olsun."

"BEN... BEN..."

"Bu hiç inandırıcı değil."

"Becer beni, Ash."

"Nerede?"

"Götten. Götümde sık beni." Sesim nefes nefese ve sanki bu kelimeleri daha önce söylemiş gibiyim.

"İşte benim kızım." Kıçımın içinde kendini rahatlatıyor. Beni santim santim doldururken nefesimi tutuyorum.

"Oooh..." ...oh vay canına, hayal ettiğimden çok daha farklı. Neredeyse amımı sikmesi kadar tatmin edici, hatta daha fazla.

Göz kapaklarım inerken ve kendimi serbest bırakırken boğazımdan bir inilti daha kopuyor. Bağları ya da başka bir şeyi düşünmüyorum.

Aklımı, kalbimi ve ruhumu dolduran tek şey o. Sadece o.

Kalçalarımı kavriyor ve mümkün olan her şekilde onunla dolana kadar bir parmağını daha amımın içine sokuyor

Oh, Tanrım. Neden bu kadar iyi hissettiriyor? Ve nasıl oluyor da hiç acı olmuyor?

Hem amımda hem de götümde hareket etmeye başladı ve ben her şeyi unuttum - ismim dahil.

Şu anda sadece bu adamla birlikteyim ve bana ihtiyacı olduğu kadar sahip çıkmasına ihtiyacım var.

Sabah uyandığımda vücudumda bıraktığı her izi görmeye ve kendimi bütün hissetmeye ihtiyacım var.

"Bu göt sikim için yaratılmış, tıpkı bu am gibi." Önce yavaşça başlıyor, ama sonra hızı artıyor. İtişlerinin gücüyle bedenim yataktan fırlıyor.

İnlemelerim beni tutuşundaki güçle tekrar tekrar kesiliyor. İşte bu kadar. Aramızdaki ilişkinin böyle gitmesi gerekiyordu.

Son zamanlardaki en sert boşalmamı yaşıyorum, söylediği gibi sikinin ve parmaklarının etrafında kenetleniyorum. Adını sanki bir kurtuluşmuş ya da lanetlenmişim gibi tekrar tekrar haykırıyorum, nasıl baktığınıza bağlı.

İçime daha sert ve daha hızlı giriyor. İtişlerinin gücü beni pek çok duyguyla dolduruyor, ama en önemlisi, delirmiş ve mutluyum - beni delilik noktasına, tüm kontrol duygusunu kaybetme noktasına kadar istediği için çok mutluyum.

"Sen benimsin," diye homurdanıyor. "Her zaman öyleydin." "Her zaman," diye yatağa doğru soluyorum.

"Her zaman." İçimden çıkarken inliyor ve sıcak sıvı kıcımın yanaklarına ve amıma dökölüyor.

Gözlerimi kapatıyorum, beni işaretlemesine izin veriyorum.

Bana *sahip ol*.

Ne de olsa ben Asher'toplum içinde kraliçesi, özel hayatında ise fahişesiyim.

Sinir uçlarımda yükselen yorgunluğa rağmen gözlerim açılmaya çalışıyor.

Bekle... Ne?

Bu düşünce de nereden çıktı?

Bunu analiz edemeden yorgunluğa yenik düşüp uykuya dalıyorum, bağlı, işaretlenmiş ve tamamen memnun bir şekilde.

CHAPTER 19 - ASHER

DERİN UYKUDA.

Orada durmuş, döllerimin kışının yanaklarını kaplamasını, amından aşağı ve kalçalarının arasına damlamasını izliyorum.

Hâlâ bağlı ve yüzüstü yatıyor, sarı saçları terden ensesine yapışmış. Yanakları kızarmış ve dudakları hafifçe aralanmış.

İçimde sadece bir kelime kükrüyor:

Beni
mkini

.
Beni
mkini

.
Benimkini sikeyim.

Bu şekilde uyumasına izin vermek istiyorum. Daha da kötüsü, bir sandalye çekip bütün gece onu o pozisyonda izlemek geliyor içimden.

Evet, konu Reina olunca bir sorunum var. Bunu ben bile kabul ediyorum.

Ama üzerine yapışan terle üşütecek.

Cilt.

Ona son bir kez baktıktan sonra banyoya gidip temizlendim ve ıslak bir havluyla odaya geri döndü.

Yan dönmüştü, bağlı elleri garip bir pozisyonda sallanıyordu. Düğümü çözüyorum ve sutyeni giysi yığınının üzerine atıyorum. Parmaklarımı kızarmış bileklerinde gezdirdiğimde Reina inliyor.

Hay sikeyim.

Şu anda o kadar kırılgan görünüyor ki, onu mümkün olan her pozisyonda becermek istiyorum.

Aletim yeniden canlandı ve bu fikri kabul etti.

Yatağın üzerine oturdum ve döllerimi kıcımdan temizledim, gerçi orada kalmasını tercih ederdim. Ama endişelenme, bunu eninde sonunda tekrarlayacağım.

Havlunun tenine her vuruşunda Reina uykusunda bir şeyler mırıldanıyor. Bu haldeyken neredeyse bir çocuk gibi görünüyor, hazırlıksız ve... masum.

Her zaman soğuk dış görünüşünün ardına sakladığı bir masumiyeti vardı. Bırakın masum tarafını, hiç kimse gerçek Reina'yı tanıyacak kadar yaklaşmayı başaramadı.

Yaptım.

Onu en iyi tanıyan benim, peynirli makarnaya olan gizli aşkını, Netflix izlemek için nasıl geç saatlere kadar ayakta kaldığını, lattesini nasıl içtiğini, ilgiden hoşlanıyor gibi görünse de ilgiden nasıl nefret ettiğini.

Ama bu beni nerede bıraktı?

Üç yıl öncesinin anısı tekrar aklıma geliyor ve lanet ediyorum.

O kahredici suçluluk duygusuna kapılmadan ona dokunamıyorum bile. Acının pençesine itilmeden zevk alamıyorum.

Fiziksel acının en kötüsü olduğunu söyleyenler, kendi beyinleri tarafından işkence görmeyi hiç deneyimlememişlerdir.

Hiç oturup da istememeleri gereken birini istedikleri için kendilerinden iğrenmediler.

"Siktir." Ayağa kalktım ve odadan çıkmadan önce Reina'nın çıplak bedeninin üzerine bir çarşaf attım.

Onunla kalamam yoksa beynim beni canlı canlı yer. Düşüncelerimle ziyafet çeker ve beni sakat bırakır.

Geçen hafta boyunca, onu hiç becermeseydim, onunla sadece oynasaydım, bu karanlık düşüncelerden kurtulacağımı düşündüm.

İşe yaramaz olduğu ortaya çıktı.

Ne kadar uzak kalırsam, onu o kadar çok istiyordum, ona daha hızlı dokunmam gerekiyordu.

Felaketler böyle başlar. Önce bir istek, sonra kararlılık, sonra bana meydan okuyor ve tek yapabildiğim onu bir hayvan gibi becermek oluyor. Sonra lanet bir sevgili gibi. Sonra benim fahişem gibi.

Havluyu çöp kutusuna atarken elimi saçlarımda gezdiriyorum.

Telefonum mutfak tezgahının üzerinde titriyor ve ismine bakmadan elime alıyorum. Dikkatimi dağıtacak bir şeye havaya ihtiyacım olduğu gibi ihtiyacım var.

"Hey, sikik."

İngiliz aksanını ve ona eşlik eden sesi tanıdığımda içimden bir inilti yükseliyor. İsmi kontrol etmeliydim. Aiden King şu anki ruh halimde ihtiyacım olan son kişi.

"İngiltere'de saat sabahın ikisi falan değil mi?" Üzerime bir şey giyme zahmetine girmeden balkona çıkıyorum. Yolun karşısındaki bina gösterinin tadını çıkarmaya davetlidir.

"Ve?" Sesi sıkılmış gibi geliyor.

"Uyu, orospu , hiç duydun mu?" "Uyumak nörotipik insanlar içindir."

Böyle bir şey söyleyeceğini bilmeliydim. Aiden'in özelliği, olduğu şeyle, *kim* olduğuyla gurur duyması. Duygusal açıdan normal olmadığını biliyor ama bunu benimsiyor; tıpkı benim Ari'nin ölümünden sonra yaptığım gibi. Bu yüzden Oxford'da okurken arkadaş olduk. Güç çatışmasını, koyunlar emirlere uyarken canımızın istediğini yapma özgürlüğünü seviyoruz.

"Yakın zamanda dönecek misin?"

"Neden?" Sırıtıyorum. "Beni özledin mi?"

"Seni münazaralarda yenmeyi özledim."

"Siktir . Senin ve Cole'un kışını tekmeleyen benim." "Bu bir yalan ve sen de bunu biliyorsun."

"Aramanızın bir anlamı var mı?" Başımı sallıyorum. "Elsa ile kucaklaşıp bebek yapıyor olman gerekmiyor mu?"

"Bir daha karımın adını ve bebek yapmayı aynı cümlede anma yoksa seni öldürürüm. Anlaştık mı? Anlaştık."

Başımı salladım. Pislik herif karısına karşı çok sahiplenici ve onun bu tavrını nasıl karşıladığını hep merak etmişimdir. Sonra Blackwood'a döndüm ve ondan farklı olmadığımı fark ettim.

"Elsa bir keresinde seninle çok sert dövüştüğünü söylemişti." Balkondaki sandalyeye çöküyorum ve bacaklarımı bileklerimden çaprazlıyorum. "Bunun üstesinden nasıl geldin?"

Reina şu anda benimle kavga etmiyor ama yakında buna geri gibi hissediyorum. Her gün uyandığımda nefesimi tutup odasından çıkacağı anı bekliyorum ve eski soğuk insan olacağını düşünüyorum.

"Basit," diyor. "Ona başka seçenek bırakmadım, özellikle de başlangıçta. O kaçtıkça ben daha hızlı kovaladım. Ne kadar derine saklanırsa, o kadar zor fethederdim."

"Ya peşinden koşup fethettikten sonra seni hala istemiyorsa?" "O zaman doğru şekilde yapmıyorsun. Onu kendine bağla ve seni görsün. Eğer gördüklerinden hoşlanmıyorsa, sağlayın."

"Ya hiç beğenmezse?"

"O zaman sen lanet olası bir eziksin ve muhtemelen onu hiç hak etmedin." Duraksıyor. "Seninle konuşmak ne kadar eğlenceli olsa da ben karıma geri dönüyorum. Seni sorup duruyor, bu da onu aramamam için dostça bir hatırlatma. Eğer ararsan, oraya uçar ve dilini keserim."

Hat kesildi.

Dick.

Elsa'nın ilk etapta beni sormasına şaşırdım. Benden o kadar da hoşlanmıyor, her zaman Aiden'in daha fazla dengesiz arkadaşına ihtiyacı olmadığını söylüyor.

Başımı arkaya sözlerini düşündüm. Onu asla hak etmemekle ilgili olan ilginç bir bakış açısı.

Başından beri numara bu muydu?

Başımı kaldırıp yıldızlara bakıyorum. Gecenin karanlığında birkaç tane var ama neredeyse bir erkek ve bir kızın birbirlerinin ellerini tuttuğunu ve sessizce birlikte yas tuttuklarını görebiliyorum.

O zaman bu imaj onarılması mümkün olmayacak şekilde paramparça olur.

Komşu binaya yeterince çıplak gösteri yaptığıma karar vererek içeri giriyorum.

Genelde uyuduğum misafir odasına gitmek yerine, ayaklarım beni doğruca Reina'ya götürüyor. Lanet bir mıknaş gibi, gitmeme izin vermiyor.

Hâlâ yan yatmış derin bir uykuda. Örtü omzundan aşağı inmiş, solgun memesinin kabarıklığını ortaya çıkarmış.

Arkasına geçip bir elimle ortasına sarıldığımda bunu düşünmeme izin vermiyorum. Rusça bir şeyler mırıldanıyor, bu da muhtemelen çocukluğuyla ilgili bir rüya gördüğü anlamına geliyor.

Kaşları çatılıyor ve mırıltıları daha da yükseliyor. Bir elimi soğuk tenine sürüyorum ve çenesine kadar örtüyorum. Birkaç saniye sonra dudakları kıpırdamayı bırakıyor ve tekrar mışıl mışıl uyumaya başlıyor.

Bacağımı onunkine doluyorum, yüzümü onunkine yaklaştırıyorum ve öylece uykuya dalıyorum.

Gecenin bir yarısı bir kâbus beni uyandırıyor. Hatırlamıyorum ama hatırlamak zorunda da değilim.

Ne zaman geçmişî görmezden gelip Reina ile yatmaya çalışsam, beynim suçluluk duygumu çağırıyor ve o kabus dolu günü yeniden yaşamama neden oluyor.

Reina hâlâ kucağımda uyuyor. Karanlıkta sadece yüzünün ve boynunun çizgilerini seçebiliyorum ve diğer kolunun benimkini bir tür can simidi gibi nasıl tuttuğunu hissedebiliyorum.

Uykusunda kıcını bana doğru oynatıyor. Zaten yarı sert olan seğirerek canlanıyor ve bacaklarının arasında yolunu buluyor.

Saçlarını yana doğru çekip, hâlâ leylak ve seks kokan boynunu ortaya çıkarıyorum. Dudaklarım tüy kadar hafif bir öpücükle tenini buluyor.

Ben derisini emerken yumuşak bir inilti kopuyor içinden. Üst uyluğunu kaldırıyorum ve diğer elimle meme ucuyla oynuyorum.

"Ash..." diye mırıldanıyor yarı uykusunda.

İçine giriyorum ve başını bana doğru çeviriyor. Yanağımı avuçlarken ve dudaklarımı dudaklarıyla yakalarken gözleri yarı yarıya kapalı.

Yumuşak bir öpücük, yavaş ve tutkulu. Aynı ritimle içine giriyorum, o titreyene ve ben içine boşalana kadar aletim dilimle eşleşiyor.

Bu sefer içinden çıkmaya zahmet etmedim. Onu tekrar becerebilene kadar burada kalmalıyım.

Tekrar uykuya dalarken dudaklarında memnun bir gülümseme beliriyor. Gece boyunca onu bir kez daha beceriyorum, ama onu ne kadar sikersem sikeyim, asla yeterli olmuyor.

Onun içinde kaybolmama izin verdikçe, beynim bana suçluluk duygusuyla daha sert vuruyor.

Suçluluk duygusu tuhaf bir şeydir. Sizi içten dışa doğru yiyebilir ve mücadele etme şansınız yoktur.

Seni görmesine izin ver.

Aiden'in sözleri gece boyunca kafamda dönüp duruyor ve gözüme uyku girmiyor.

Hem de hiç.

Sabahın beşinde pes ettim ve bu konuda bir şeyler yapmaya karar verdim. Bu çok gecikmişti.

Şortumu giydikten sonra Reina'nın yanına dönüyorum ve omzunu dürtüyorum. "Uyan."

Bir şeyler mırıldanıyor ama itaat etmiyor.

"Reina."

"Çok ağrım var Ash." Başını çarşafıla örtüyor. "Sonra, tamam mı?" Bir gecede onu kaç kez kucağıma aldığım için bitkin düşmüş olmalı, ama bu

bekleyemez.

Artık değil.

Çarşafı başından savurdum. "Uyan *artık*."

"Dayanıklılığınla ilgili bir şeyler yap, ahbab" diye homurdanırken gözleri kapalı kalıyor.

Yüz hatlarımı düzeltmeden önce dudaklarım bir gülümsemeyle seğiriyor. "Uyanacak mısın yoksa üzerine su dökeyim mi?"

Bir robot gibi doğruluyor, yavaşça gözlerini açıyor ve yüzünü buruşturuyor. "Ah, zar zor oturabiliyorum. Sanırım beni kırdın."

"Gel hadi."

Yüzünde kuşkulu bir ifadeyle saatin üzerindeki neon rakamları işaret ediyor. "Saat sabahın beşi. Ne oluyor be?"

"Kaldır şu kışını, Reina."

Yarı açık gözlerle bana bakıyor. "Kırdığın mı?"

Uykulu olduğunda bu kadar drama kraliçesi olabileceğini kim bilebilirdi? ağrıyor.

Ben bakmaya devam edince, "Tamam, geliyorum, geliyorum" diye inliyor. O

duraklar ve çarşafı göğüslerinin etrafına koruyucu bir şekilde sarar. "O türden değil

Geliyor. Bunu aklından bile geçirme Ash.

Ciddiyim." Sikeyim.

Onun bu yönünü biraz fazla seviyorum. Bu yüzden bir parçam ona banyo yaptırmak ve onunla ilgilenmek istiyor. Bu, ona uzun zaman önce aşık olan ve planladığım şeyi yapmamı istemeyen parçamla aynı.

Ama o parçanın üç yıl öncesinden beri hiçbir konuda söz hakkı yoktu. Reina o parçayı soğukkanlılıkla öldürdü.

Onu kolundan tutup çarşafıyla kollarıma alıyorum. Elleri boynuma dolanmadan önce çığlık atıyor.

"Bir kıza uyarı ver." Ben balkona çıkarken pantolonunu indiriyor. "Nereye gidiyoruz?"

Onu kenarda duran sandalyeye oturtuyorum; kısa bir süre önce atlamakla tehdit ettiği aynı kenara.

Reina'nın gözleri sanki bir şeyin farkına varıyormuş gibi açılıyor. Dizlerini göğsüne çeker ve çıplak omuzlarını ve kollarını gözle görülür tüyler kaplar.

Bana bakarken yutkunuyor.

Şu anda nasıl görüldüğümü ben bile bilmiyorum. Tek bildiğim bunun bugün biteceği. Her şey. Lanet olası. Şey.

Tıpkı üç yıl önce her şeyin bittiği gibi.

CHAPTER 20 - ASHER

Üç yıl önce

Okulun çatısına doğru her seferinde iki adım atıyorum. Ari burada buluşmayı seviyor çünkü diğer öğrencilerden uzak.

İnsanlarla garip bir ilişkisi var. Bazı günler, onların kabulünü istiyor. Diğer günler, sadece ölmelerini istiyor.

Psikiyatristi bize *beyninin bu şekilde çalıştığını* söyledi. *Sadece ona uyum sağlamalı ve onu kızdırmamaya çalışmalısınız.*

Dünkü açıklamasından sonra kafam hâlâ çok karışık. Sabah onu havuzun yanında Reina'yla konuşurken gördüm ve muhtemelen bu yüzden gerginim. Ya da Reina ve o şerefsiz yüzünden hâlâ çok kızgın olduğum için olabilir.

Ve evet, Alexander onunla ilgilendi. Bugün okula eyalet ya da muhtemelen ülke değiştireceği haberi geldi. Alexander'ın

İnsanlarla ve onları yok etmek.

Tüm o yasal konuşmaların ve keskin takım elbisesinin altında en iyi yaptığı şey bu. Sonra, Reina var.

Lanet olası Reina ve onun soğuk omuzları ve sert tavırları. Bir gün onu sikip atacağım.

Lanet olası bir gün.

Enerjiyi boşaltmak için hâlâ sargılı olan yumruğumu duvara vuruyorum. Böyle dengesiz bir ruh halindeyken Ari'yle konuşamam. Bunu hissedecek ve onu etkilemesine izin verecek.

Kapıyı açıp bir an öylece duruyorum ve derin bir nefes alıyorum. Öğleden sonra güneşi uzaktan turuncuya dönmüştü. Ari'nin bu kadar geç saate kadar okulda kalması tuhaf, özellikle de katılması gereken herhangi bir kulüp etkinliği olmadığı için.

Onu Jason'la birlikte kenarda otururken buldum. Onu görünce burun deliklerim alevlendi.

Onu.

O orospu çocuğunu sevmiyorum.

Sadece kız kardeşimin etrafında dolaşmakla kalmıyor, aynı zamanda Reina'daki lanet pençeler.

Yüzünü değiştirmememin ve Alexander'ın onu bir üçüncü dünya ülkesine yerleştirmemesinin tek nedeni Elizabeth.

Beni fark edince Ari'ye son bir kez bakıyor. Ari bir kez başını sallıyor ve o da ayağa kalkıp çıkışa yöneliyor. Kapıyı iterken göz teması kurmuyor.

"Ari." Ona doğru yürürken sabrımı korumaya çalışıyorum. "Sana onunla takılmamanı söylemiştim. Bu işte bir gariplik var."

Ari aniden ayağa kalktığı anda olduğum yerde donup kalıyorum. Ayakları kenarda asılı duruyor, gerçek bir kenarda.

Gözyaşları solgun yanaklarını çiziyor, gözleri kan çanağı ve kırmızı. Beyaz elbisesi ve siyah saçları arkasında havada uçuşuyor. Rüzgâr o kadar güçlü ki küçük bedenini sarsıyor.

"Ari... ne yapıyorsun?" Sesimi düz tutmaya, çıldırmamaya çalışıyorum.

Ona yavaşça yaklaşıyorum.

"Dur." İki elini birden havaya kaldırıyor ve ben duruyorum, kalbim o kadar hızlı atıyor ki rüzgârın ıslığını ya da onun yüksek sesli burnunu çekişini zar zor duyuyorum.

"Ari. Aşağı gel, küçük kardeşim. Bunun hakkında konuşabiliriz, tamam mı?"

Başını çılgınca sallıyor. Bacağı kenardan kayıyor ve yemin ederim kendi kalbim de yerinden çıkıyor.

"Her şey bitti Gray." Sesi o kadar duygusal ki, parçalanıyor.

"Hiçbir şey bitmedi, Ari." Elimi uzattım. "Buraya gel. Bunu halledeceğiz, tamam mı? Sadece sen ve ben."

Elimle çıkıntı arasına bakarken alt dudağı titriyor. Okul beş kat yüksekliğinde; düşerse ölür.

"Oraya bakma, Ari." Ona yaklaşmaya çalışıyorum ama bana ters ters bakınca duruyorum. "Lütfen bana gel. Her ne ise, onu düzelteceğim. Her şeyi düzelteceğim."

Ari'nin daha önce de kasvetli ruh halleri oldu ve gençken bana sık sık hayatın amacının ne olduğunu sordu, ancak bir kez bile canına kıymaya kalkışmadı.

Bir kere bile.

Bu, daha önce başına gelen her şeyden farklı bir seviyede olmalı.

"Çok üzgünüm Gray. Bunu daha fazla yapamam." "Ari, sana yardım etmeme izin ver, *lütfe*."

Dişleri gıcırıyor. "Bana yardım edecek misin?"

"Kesinlikle. Sana her konuda yardım ederim."

"Ama bir insanın kalbini değiştiremezsin Gray." İri gözlerinden taze yaşlar süzülüyor ve yanaklarından aşağı dökülüyor. "Ben... Reina'ya onu sevdiğimi söyledim. O ne dedi biliyor musun?"

Sikeyim. Siktir!

"Buraya gel ve bana anlat, Ari, tamam mı?"

Başını sallıyor, bacağını geri itiyor. Ondan bir kol boyu uzakta donup kalıyorum.

"Güldü Gray." Gözyaşları boynundan aşağı düşüp elbisesinin eteklerini ıslatırken bir hıçkırık havada çingırıyor. "Bana güldü ve ciddi olup olmadığımı sordu. Kardeşimin ve benim çok hayalperest olduğumuzu söyledi ve benimle dalga geçti. Neden benimle dalga geçti?"

Bunu Reina mı yaptı?

Lanet olsun. Bu konuşmayı nefret edenlere ayırıyor, Ari'ye değil.

Bu iş bittiğinde, onunla ben ilgileneneğim. Ari'nin ne kadar kırılgan olduğunu en iyi o bilir. Onu nazıkçe reddetmeliydi, bu konuda sürtük gibi davranmamalıydı.

"Onunla konuşacağım," dedim Ari'ye. "Bunu düzelteceğiz."

"Bana yalan söyleme Gray!" diye bağılıyor, boynu gerginlikten gerilmiş.

"Bunu düzeltemezsin. Ona aşıksın. Bunu gözlerinde görebiliyorum."

Ne kadar saklamaya çalışsan da. Kardeşim ona aşıkken benim duygularıyla dalga geçen biriyle nasıl yaşamamı bekliyorsun?"

"I..." Boğazımı temizliyorum. "Artık olmayacağım. Söz veriyorum, Ari. Söz veriyorum, aşağı gel."

"Gerçekten mi?" Burnunu çekiyor. "Ondan gerçekten nefret mi edeceksin?" "Edeceğim.

Senin için her şeyi yaparım, Ari."

Ari'yi elimde tutabilmek için kalbimi parçalara ayırıp üzerinde tepineceğim. O sahip olduğum tek şey, ailem diyebileceğim tek kişi.

Ona bakmak için her şeyi yaptım. Annemden sonra onu da kaybedersem, hayatımdan geriye ne kalır bilmiyorum.

O çok genç ve hayatta bir şansı daha hak ediyor.

Dünyayı hak ediyor.

"Bir şey var mı?" diye umutla soruyor. Keskin bir baş sallama hareketi yapıyorum.

"O zaman bunu unutma Gray." Gözyaşları, burnunu çekmeler ve hıçkırıklar kaybolurken yüzü taş gibi soğuk bir hal alıyor. "Ölümümün bedelini Reina'ya ödet."

Sonra kollarını iki yana açıp geriye doğru sıçırıyor, elbisesi arkasında uçuşuyor.

"Nooooo!" Ellerimi kapatırken kükrüyorum ama yakaladığım tek şey hava. Kenara doğru koşuyorum, aşağı bakıyorum.

O zaman dünya duraklar.

Aşağıdaki manzara karşısında yavaşça içim parçalanırken her şey yok oluyor.

Ari yerde yatıyor, kafası parçalanmış, boş gözleri hiçbir şeye bakmazken yanından ve beyaz elbisesinden kan akıyor.

Dizlerimin üzerine çökerken içimden bir kükreme kopuyor. "Hayır." Orada diz çökerken bir şey fark ettim.

Ölen tek kişi Ari değil. Bugün ben de onunla birlikte öldüm.

CHAPTER 21 - REINA

Mevcut

Kollarım, bacaklarım, parmaklarım ve hatta dudaklarım titriyor.

Asher'ın Arianna'nın ölümünü anlatışını dinlerken sessiz gözyaşları yanaklarımdan süzülüyor.

Tüm bu süre boyunca önümde durdu ama sanki görünmezmişim gibi bir kez bile bana bakmadı.

Sanki ben gibi.

Tüm dikkati, kısa bir süre önce durduğum ve kendimi aşağı atmakla tehdit ettiğim kenarda. Sanki kız kardeşini görebiliyor, sanki hala oradaymış ve onu yakalayabilirmiş gibi.

Ya da en azından ellerini iki yanında sıkıp açmasından bunu anlıyorum.

Çıplak göğüs kasları kasılıyor, dalgalanıyor ve bir kez bile gevşemiyor. Ellerim ona uzanmak, onu tutmak, bunun onun hatası olmadığını söylemek için kaşınıyor.

Ama bu sadece geri teper.

Bunca zamandır benden nefret etmesine şaşmamalı. Beni öldürmeyi planlamasına şaşmamalı. Arianna ve onun yıkıcı yalanları onu bir ölüm makinesine, kalbi ya da özü olmayan içi boş bir varlığa dönüştürdü.

Bu bana yaptıklarının kabul edilebilir olduğu anlamına gelmiyor ama onu hiçbir çıkış yolu olmadan boğulmaya terk edemem.

Asher bunca zaman bana karşı kin beslemiş olabilir, ama ona karşı hiçbir zaman nefret hissettiğimi sanmıyorum.

Aksine, duygularım daha da yoğunlaştı, daha sıcak, daha parlak ve daha korkutucu hale geldi.

Ve için, tek ailesi olarak gördüğü kız kardeşi hakkında bildiği her şeyi yok edecek olsa da, onun yanlış anlamalarını düzeltmem gerekiyor.

"Şimdi anlıyor musun? Benim ve kız kardeşimin hayatını nasıl bitirdiğini görüyor musun?" Alçak sesle ve tehditkâr bir şekilde konuşuyor, sanki yıkıcı duygularını harekete geçirmenin eşiğindeymiş gibi.

Asher'ın olayı bu. Arianna'nın ölümünden beri, sadece bir gün beni ortadan kaldırarak onun adaletini sağlayacağı düşüncesiyle hayatta kaldı.

Ama yapmadı.

Üç yıl boyunca verdiği sözü yerine getirmeyi başaramadı.

"Beni neden hâlâ öldürmedin?" Mırıldanıyorum.

"Ölüm senin için çok hoşgörülü." Bana o kadar sert bakıyor ki bunu iliklerime kadar hissediyorum. "Acı çekmelisin."

"Sanırım yeterince acı çektim." Sesimi nötr tutuyorum. "Neden beni öldürmüyorsun?"

İki uzun adımda bana ulaşıyor ve bir elini boğazıma doluyor. Sıkışı tehditkâr ya da erotik değil. Bu seferki boğmak, öldürmek için, tıpkı o sınıfta yerde yatarken olduğu gibi.

Bedenim isyan etse de, yaşamak için yalvarsa da, onunla savaşıyorum. Ciğerlerim hava ihtiyacıyla yanarken sadece ona bakıyorum.

İstemedenden de olsa bir damla gözyaşı yanağımdan , onun eline düşüyor.

"Siktir!" Beni iterek serbest bıraktı. "Beni kışkırtma, Reina.

İkimizi de öldürmeye bu kadar yakınım."

Nefes almak için hırıldayarak boynuma masaj yapıyorum. Küçük bir parçam beni öldürmediği için seviniyor.

Yapamaz.

Gözlerinde o azabı görebiliyorum; benim ona karşı hissettiklerim kadar Onu açık.

"Neden ikimiz de?" Fısıldıyorum. "Sadece beni öldürmen gerekiyor." "Kapa çeneni, Reina."

"Neden?" Ağlıyorum. "Sadece neden? Çünkü benden senin kadar nefret . Kendine söyle? Benden nefret edemez misin? Benimle olmak istiyor musun?"

Önümde çömeliyor ve çenemi başparmağı ile işaret parmağı arasına sıkıştırıyor. "Çünkü sensiz yaşayamam. Denedim ve cehennem gibiydi."

"Ama Arianna..."

Kısa bir an için gözlerini kapatıyor. "Bu senden nefret etmeyi bıraktığım anlamına gelmiyor."

"O zaman benden yanlış sebeplerden dolayı nefret ediyorsun." Yutkunuyorum. "Sanırım ikimiz de oyuna geldik."

"Oynamak mı?"

"Arianna'nın benimle konuştuğu günü hatırlıyorum." Çenesi sıkıştı ama elimi koluna koyarak onu durdurdum. "Bırak da bitireyim."

Devam ediyorum ve Arianna'nın bana Asher'a olan hislerinden bahsettiğini ve ona sahip olabilmek için benden onu terk etmemi istediğini anlatıyorum.

Asher bir an için dikkatle beni izliyor, parmakları hâlâ çenemi kavıyor, sanki o da benim kadar bu bağlantıya ihtiyaç duyuyormuş gibi.

O daha bir şey söyleyemedi, "O anıyı ben uydurmadım. Dr. Anderson bunun mümkün olmadığını söyledi."

"Biliyorum." Sesi sessiz, hatta acılı. "Sen... biliyor musun?"

"Evet, doktorlarınızla konuştum."

Öyle mi? Ben bunu nasıl bilemedim?

"Ayrıca," diye devam ediyor, "bu Ari'nin önceki gece bana seni sevdiğini söylemesine benziyor. Siktir."

"O... zihinsel olarak iyi değil miydi?"

"Evet, çoğunlukla depresyon, ama o tür davranışları vardı, yalan söyleme ve entrikalar çevirme, ama hepsini neden kendini öldürsün ki?"

"Bilmiyorum ama ikimizin de onun ruh halini tam olarak anladığımızı sanmıyorum. Bence depresyondan daha fazla sorunu vardı. Patolojik bir yalancı ve başka bir şey de olabilirdi."

"Ne gibi başka bir şey?"

"Tüm bunları planlamak için çok fazla şey gerekiyor. Bizi ayrı tutmak için tamamen ustaca hazırlanmış bir plandı."

Gözleri öfkeliydi. "Kız kardeşimin sırf bizi ayırmak için kendini öldürdüğünü mü düşünüyorsun?"

"Bunun sana acı verdiğini biliyorum Ash." Sanki dokunuşum acıyı dindirecekmiş gibi avucumla yanağını okşuyorum. "Ama gerçeği öğrenmek istiyorsan açık fikirli olmalısın. Asla oturup bu konuyu konuşmayacağımızı çok iyi bildiği için iletişim eksikliğimize güvendiği açık. Öğrendiğim kadarıyla iletişim sorunlarımız varmış, değil mi?"

"Peki bu kimin suçuydu Reina?"

"Tamam, benimdi ama sen de yardım etmedin." Duraksadım. "Seninle konuşmaya çalıştım, değil mi? Olayları çözdükten sonra seninle konuşmayı düşündüğümü hatırlıyorum."

Bir sessiz kalır. "Ari'nin cenazesinden sonra, evet." "Peki cevabın neydi?"

Sessiz kalır.

"Bana ne söyledin?" Israr ediyorum. "Ve bana yalan söyleme."

İç çekiyor. "Tam olarak söylediği şeydi: *Sen benim için öldün. Bir daha yüzünü görmeyeyim.*"

Hatırlamıyor olsam da sözleri beni derinden ve sert bir şekilde yaralıyor. O zamanlar çok daha fazla acıtıyor olmalılar.

Belki de bu yüzden geri çekildim ve ölü kız kardeşinden nefret etmesini sağlamak yerine onun soğuk omzunu almayı tercih ettim.

Yaşlı Reina da fedakârlık yaptı, hatta belki çok fazla.

Elimi yanağından çekip arkamı dönmeye çalışıyorum ama yüzümü rehin olarak ona bakmamı sağlıyor. "Bu Ari'nin ölümünden hemen sonraydı," diye yavaşça tekrarlıyor. "Tek hayal edebildiğim onun son sözleriydi."

Bu onun dolaylı özrü ama yeterli değil. Bu hale gelmemizde benim de payım olabilir ama Asher benim için hiç mücadele etmedi.

Bir kere bile.

Evet, benim için insanları dövdü ama asla benim için ya da benimle *birlikte* ayağa kalkmadı.

Sanırım ondan tek istediğim buydu. Eğer bunu o zamanlar yapsaydı, onu her zorladığımda kaçacak kadar gururlu olmasaydı, belki de bunların hiçbiri olmazdı.

Ama artık bir önemi yok.

"Eğer bunu araştırırsak, hoşunuza gitmeyecek şeyler yapacağım."

Gözlerini kısar. "Ne gibi?"

"Jason. Tanımadığımız diğer Arianna ile aramızdaki tek köprü o olabilir."

Düşündükçe parmaklarım titriyor. Jason da Cloud003. Benimle arkadaş oldu, beni becerdi ve en uygun zamanlarda yanımda oldu.

Arianna kendini öldürmeden hemen önce de oradaydı.

Bu bir tesadüf olamaz, değil mi?

CHAPTER 22 - REINA

Gece, ziyaret için Alex'in evine geri döndüm.

Asher, Jason'la konuşacağım fikrinden hoşlanmadı ve tüm yolculuk boyunca huysuz davrandı.

Onun bu konuda sinirlenmesini izlemek hoşuma gidiyor; bu sabahki gibi içten dışa kırıldığını görmekten daha iyi. Arianna hakkında tüm bunları öğrenmek onu yıkmış olmalı.

Eğer roller değişseydi ve Reina bana bunu yapsaydı, bu beni de mahvederdi.

Asher rahatlığı kabul edemeyecek kadar gururlu ve inatçı. Sabahki yüzleşmeden sonra üniversiteye gittik ve bunun için mutluyum. O durumdayken onunla nasıl başa çıkacağıma dair en ufak bir fikrim olmazdı. Tek yapmak istediğim ona sarılmak ama bunu kabul etmeyeceğini biliyorum.

Sadece gururlu ve inatçı olmakla kalmıyor, aynı zamanda kendini Ben.

Yine de kendimi ona şekilde yakın hissetmek istiyorum ve bu sohbeti başlatma riskini almaya hazırım.

Asher'ın Mustang'iyle Alex'in evine doğru yol alıyoruz. Burası sessiz ve neredeyse boğucu.

Bir an için, direksiyonu tıpkı benim bedenime yaptığı gibi kolay bir kontrolle kavrarken yaydığı hâkimiyeti izliyorum.

Hatırlamak için gözlerimi kısa süreliğine kapatıyorum. Kırım ve amım, içime güçlü bir şekilde girdiği için hâlâ acıyor. Beni sahiplendi. Bundan kaçış yok ve şimdi hep daha fazlasını isteyeceğim.

Ondan önce, aramızda temizlemeye çalışmam gereken daha güçlü bir şey var.

Uyarılmanın kalıntılarını kovalayarak ona bakıyorum, çantamın askısıyla oynuyorum. "Futbolu neden bıraktın?"

Asher tekrar yola odaklanmadan önce bana kısa bir bakış atıyor. Sinirli bir ruh hali içinde olduğu için cevap vermemesini bekliyorum ama sonra "Uzun vadede beni ilgilendirmiyordu" diyor.

"Peki ya hukuk?"

"Evet, uluslararası, yerel değil. Sınırlar arasında özgürce hareket etmenin özgürleştirici bir yanı var."

İlginç. Bir şekilde babasına inat olsun diye hukuku seçtiğini düşünmüştüm ama görünüşe göre Alex'in ve onun vizyonları tamamen farklı - bazı ortak noktaları olsa bile.

"O zaman neden geri geldin?" Başımı eğdim.

"Sana söyledim, bu senin için." Başını sallıyor. "Burada okuyabilirdim ama senin yüzünden ayrıldım, sonra aynı sebepten geri döndüm. Senden o kadar nefret ettim ki, beni tükettin."

Sessiz itirafları göğsüme saplanan ve beni diri diri yakan ateşten oklar gibi.

Nefret ettim.

Benden nefret ettiğini söylemedi; bunu geçmiş zamanda ifade etti.

Ayrıca, onu tükettiğimi söyledi, belki de onun beni tükettiği kadar sert. Belki de nefreti artık başka bir şeye dönüşmüştür, yoksa bunu istemek çok mu fazla?

Ne kadar çok şey umut edebileceğime dikkat eder oldum. Kendimi çok fazla kaptırırsam her şeyin etrafımda parçalanacağından korkuyorum.

Söyledikleri hakkında onunla yüzleşmek yerine, umudumu korumayı seçtim ve "Orada hayatın nasıldı? İngiltere'de yani."

"Sadece bir hayat."

"Detaylandırabilir misiniz?"

Bir süre sessiz . "Arkadaşlarım vardı, Aiden ve Cole. Biraz eksantrikler ve kafamı dağıtmamı sağladılar."

Lucy'nin bana gösterdiği Instagram fotoğrafında gördüğüm kişiler olmalılar. Bir gün onlarla tanışmak, Asher'ın bensiz nasıl yaşadığını görmek istiyorum.

"Ne tür şeyler?" Ben soruyorum.

"Geri gelip seni becermek gibi şeyler, Reina."

Yanaklarım kızarıyor ve "*O zaman neden yapmadın?*" deme isteğimi bastırıyorum.

"Peki ya sen?" Beni düşüncelerimden çekip çıkarıyor.

"Peki ya ben?"

"Hayat senin için nasıldı?" Duraklıyor. "Unut gitsin, hatırlamıyorsun
-"

"Yalnız," diye kestim.

Yeşil bakışları sanki bir şey söylememi beklemiyormuş gibi bana doğru
Bu. kayıyor

Şimdi başladım, kelimelerin akışını durduramıyorum. "Ben olmayabilirim Her şeyi hatırlıyorum ama yalnızlığımı ve kız kardeşimi asla bulamama ihtimalinden duyduğum korkuyu çok net hatırlıyorum. Bu duygular beni içten içe kemiriyordu ama herkesin benden beklediği dış görünüşü korumak zorundaydım."

"Ben değilim." Sesi alçak, derin ve o kadar çığ ki bunu ruhumda hissediyorum. "Doğal ve kesilmemiş olman daha çok hoşuma gidiyor. O maskeler bir gün seni boğacak. Onlar sen değilsin."

Ona aval aval bakarken gözyaşlarının çekiciliğiyle savaşıyorum. Birinin bana tam olarak bu sözleri söylemesi için ne kadar bekledim? , buna benzer bir şey söylemesi için ne kadar bekledim?

"Ben olmadığımı nereden biliyorsun?" İstesem de daha yüksek sesle konuşamazdım.

"Biliyorum işte, Reina. Seni tanıyorum."

Ve seni tanıyorum.

Ama bunu yüksek sesle söylemiyorum. Eğer söylersem duygusal bir karmaşaya dönüşürüm ve bana sarılmasını falan talep ederim. Bu şartlar altında buna vaktimiz yok.

Mustang garaj yolunda yavaşça durdu. Çantamı aldım ve arabadan dışarı çıktım. Dışarıdaki hava bana saldırır saldırmaz, izlerimde duruyorum.

Dedektif Daniels.

Bir polis arabasının önünde durmuş, muhtemelen onu içeri almayacak olan çalışanlardan biri olan Joe ile konuşmaktadır.

Asher dışarı çıkar ve nefesinin altında küfreder. "Arabaya geri dön."

Ne var biliyor musun? Bu kadarı yeter. O dedektif beni korkutmuyor.

Kız kardeşimi asla bulamayacağım düşüncesi

bunu yapıyor. "Hayır," diyorum

Asher'a.

Çantamı omzuma atarak ona doğru ilerliyorum, tüm vücudum yaklaşan savaş için sertleşiyormuş gibi gerginleşiyor.

"Bayan Reina." Joe görünüşüm karşısında şaşırılmış gibiydi.

"Hey, Joe." Onu selamladıktan sonra dedektife odaklanıyorum.

"Ziyaretinizin bir sebebi var mı?"

Tepkisini gizlemeden önce kısa bir an için gözlerini bana diyor. "Bayan Ellis, sizinle konuşmayı umuyordum."

"O zaman konuş. Can kulağıyla dinliyorum."

"O gece başına gelenlerle ilgili bir şey hatırlıyor musun?" Fotoğrafi ve bileziği alıp yüzüme doğru itiyor. "Seni bununla ve DNA ile mahkemeye sürükleyeceğim."

Bileziği kapıp götürme isteğime direniyorum. Annemden kalan tek hatıra ve Rai olarak sakladığım tek şey bu. "Görünüşe göre bunlarla bir şey yapamazsın. Avukatlarımın eşyalarımı geri almasını sağlayacağım."

Arabayı itti ve Joe yanımda durdu. Geri çekilmedim ya da sinmedim. Başlangıçta ondan korkmak aptalcaydı, ya da belki de korktuğum o değildi; bilinmezlik ve birini incittiğim düşüncesi idi. Şimdi Reina'yla buluşmamı hatırladığıma ve ikimizin de kurban olduğunu bildiğime göre, Dedektif Daniels bana hiçbir şey yapamaz.

Ayak parmağımızın ucunda duruyoruz. O daha uzun, bu yüzden ona dik dik bakmak zorundayım, ama bu meydan okuyan bakışlarımı azaltmıyor.

"mi sanıyorsun, seni şımarık küçük kız?"

"Eminim yapamayacaksın ve ben de başarısız olmanı izlemekten zevk alacağım." Kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturuyorum. "Şimdi, yüzüğüm nerede?"

"Yüzüğün mü?"

Kaşları neden bahsettiğimi anlamamış gibi çatılıyor.

Fotoğrafi gösteriyorum. "O gece nişan yüzüğümü takmıştım, nerede?"

"Yüzük bulamadık."

"Demek o aldı." diye fısıldarken kalbim

çarpıyor. Oh, Tanrım.

Reina nişan yüzüğümü takmaya çalışıyordu ve parmağında biraz gevşek duruyordu, yani gerçekten yaralandıysa ya da bayıldıysa yüzük kayabilirdi.

Ya da ben buna inanmak istiyorum.

Atılmayacak kadar değerli olduğu için sakladığını düşünmeliyim.

"O mu aldı?" Dedektifin gözleri bir şahin gibi üzerime çevrildi. "O kim?"

Kahretsin.

Bu bilgiyi yüksek sesle söylemek istememiştim.

Hayattan daha büyük bir varlık arkamda duruyor. Sıcaklığı beni bir koza gibi sarıyor. Kim olduğunu anlamak için dönüp bakmama bile gerek yok.

Asher dedektife, Alex'in avukat tonuna çok benzeyen sert bir sesle, "İşin bittiyse git," der.

"Daha işimiz bitmedi." Dedektifin gözlerinde bir şey parlıyor. "Bayan Ellis az önce bana bir *kadından* bahsediyordu."

"Hizmetçi olabilir." Asher bir kolunu belime doluyor ve bu daha önce hiç yapmadığı kadar koruyucu bir his veriyor. "Şimdi, diğer polisleri çağırmadan önce git, seni uzaklaştırabilecek olanları."

Dedektif Daniels polis arabasının kapısını açıp içeri girmeden önce yere tükürüyor. Camdan bana bir saniye kadar uzun süre baktı. "Sizi bir gün yakalayacağım, Bayan Ellis."

Ve sonra, arabası hızlanıyor ve uzaklaşıyor.

"Orospu çocuğu." Asher'ın öfke dolu sesi derimi diken diken ediyor.

"Özür dilerim, efendim." Joe hafifçe başını eğdi. "Kapıdaki nöbetçi yeni. Polisi içeri almadığımızı bilmiyordu."

"Sorun yok, Joe." Ona gülümsedim.

Ayrıca, güvenlik üyelerimin bile polisle kaynaşmasına izin verilmiyor. Ne de olsa onlar yasal bir işletme ve onlarla düşman olurlarsa yetkililer tarafından hedef alınabilirler.

Joe içerde kaybolur kaybolmaz Asher beni döndürüyor, böylece kolları belimi önden sarıyor.

İfadesi gergin ve cehennemden çıkmanın eşiğinde. "Ne sikime onunla konuşuyordun? O senin peşinde ve güvenilecek biri değil."

"Ona güvendiğimi mi sanıyorsun?" "O zaman onunla konuşma."

"Beni ezip geçmesine ya da saklanmaya zorlamasına izin vermeyeceğim. Ben yanlış bir şey yapmadım Ash."

Boyun eğerek iç geçiriyor. Artık ona her Ash dediğimde bunu yapmaya başladı. Belli ki ona hitap etme şeklini değiştirmeyeceğim, bu yüzden bununla başa çıkmaktan başka çaresi yok.

"Dikkatli olmalısın, Tanrı aşkına." Bir elini simsiyah saçlarında gezdiriyor. "Tehlikeyi bir mıknatıs gibi kendine çekiyorsun. Artık seninle ne yapacağımı bile bilmiyorum."

Sabahtan beri direndiğim dürtü şimdi beni eziyor. İstesem bile durduramıyorum.

Tırnaklarım deri ceketine batıyor ve parmak uçlarımda yükselirken onu aşağı çekiyorum. Dudaklarım onunkilerle buluşuyor ve sabahtan beri ona vermek istediğim öpücümü konduruyorum.

Rahatlatıcı, müteşekkir ve ikisi arasında bir şey. Benim için endişeleniyor olması beni derimden uçuruyor. Hiç düşmeye niyeti olmayan bir dopamin patlamasıyla kafayı bulmak gibi.

Güçlü eli sırtımın küçük kısmına dolanırken Asher inliyor ve beni pelvisine doğru çarpıyor.

Yumuşak, yavaş öpücüğüm sona eriyor ve Asher'ın bana sahip çıkma, beni yeme sırası geliyor, neredeyse gecenin bir yarısı beni seks yapmak için uyandırdığında yaptığı gibi.

açlıktan ölüyormuş gibi, beni öpmeden yaşayamazmış gibi bayılıyorum.

Asher ve ben yıllardır öpüşüyor olmalıydık.

Bu kadar doğal bir şeyi yapmak neden bu kadar uzun sürdü?

Bir boğaz temizliğiyle ağzından geri çekiliyorum. Asher yine de gitmeme izin vermiyor, kolu belimin etrafında bir kafes gibi duruyor.

Dışarıda olduğumuzu ve Alex'in bizi görebileceğini unutmuşum. *Lanet olsun.* Asher'la birlikte yaşadığımız konusunda sessiz kalması ona herhangi bir fikir vermem gerektiği anlamına gelmiyor.

Ama sözümüzü kesen Alex değildi. Jason kamyonetinin yanında duruyor, biraz garip görünüyor.

İki avucumu Asher'in omuzlarına koyuyorum ve sadece onun duyabileceği şekilde fısıldıyorum. "Bırak beni gideyim."

"Neden?" O yoğun sahiplenici bakış geri döndü. "Sen benim nişanlımsın, unuttun mu?"

"Ash."

"Benim değilmişsin gibi davranmayı bırak yoksa bunu hemen şimdi burada kanıtlarım."

Nefesim kesildi, ona kuşkuyla baktım. Bunun boş bir tehdit olduğunu düşünüyorsam sadece kendimi kandırıyorum demektir. Bunu yapacak kadar deli, lanet olsun ona.

"Tamam, yapmayacağım." Sesimi alçalttım. "Bırak gideyim, bunu kanıtlamak için bir şey yapacağım."

Sanki bana inanmıyormuş gibi gözlerini kısıyor.

"Güven bana."

Bunu yapmasını beklemiyorum, çünkü bunu yapacağına dair hiçbir işaret göstermedi, ama yavaşça gitmeme izin veriyor. Bir an için sessizliğe gömüldüm. Bu bana güvendiği anlamına mı geliyor?

Hayır, hayır, beyin. Sakın büyük umutlar beslemeye kalkma.

Asher'in kolu sırtımdan düşer düşmez elimi onunkinin içine sokuyorum ve parmaklarımızı birbirine geçiriyorum.

Yüzünde hafif bir huşu ile önce benim ifademe, sonra da birbirine bağlı ellerimize bakıyor.

"Sanırım ben de bunu daha önce hiç yapmadım?" Ben soruyorum.

"Sen yaptın." Başparmağıyla elimin arkasını okşarken nostaljik görünüyor. "On üç yaşındayken."

"Ama sonra değil mi?"

Başını bir kez sallar.

Lanet olsun sana, Yaşlı Reina.

Kendimi o transtan çekip çıkarıyorum ve şu ana odaklanıyorum. "Jason'la yalnız konuşmama izin ver."

Ruh halindeki hafif iyileşme kayboluyor ve elimi sıkıca kavırıyor. "Siktir. Hayır."

"Beni dinle."

"Hayır ve bu son sözüm. Seni onunla yalnız bırakmamın hiçbir yolu yok."

Kıskançlık krizlerinin sırası değil, kahretsin. "Biz arkadaşız Ash. Sen değilsin. Jason benimle konuşurken daha rahat olacak."

yalnız."

"Ya birlikte yaparız ya da hiç yapmayız."

"Çok inatçısın, biliyor musun?" Ona ters ters bakıyorum. "Senin kadar değil."

Bununla birlikte, ikimiz de etkileşimimizi yakından izleyen Jason'ın yanına gidiyoruz.

"Hey, Reina." Gülümsüyor, bakışları Asher'ın benimkilerdeki parmaklarına kayıyor. "Hey, Jason." Ben de gülümsüyorum, içimdeki gerginliği dağıtmaya çalışıyorum.

Havada. "Sizinle konuşabileceğimizi umuyordum?"

"Biz mi?" Benimle yanımdaki gerilim topu arasında bakışırken temkinli görünüyor.

"Evet, *biz*," diyor Asher hissetmediğinden emin olduğu bir sakinlikle.

"Bununla ilgili bir sorunun mu var?"

"Hayır." Jason duraklar. "Sadece seninle konuşacak bir şeyim yok."

Bu hiç iyi değil. Jason bunu kastediyorsa, Asher'ın yanında hiçbir şeyi ifşa etmeyecektir.

"Kız kardeşimle olan ilişkiniz söz konusu olduğunda, evet, var."

Tırnaklarımı Asher'ın derisine geçirip onu çalışıyorum. Jason'ın nasıl düzeldiğini gördüğüne eminim. Sinirlerine dokundu ve hemen geri çekilmezse gerçeğe giden tek ipucumuzu da kaybedeceğiz.

"Neden bahsettiğinizi bilmiyorum." Jason soğukkanlılığını korur.

"Ari o gün sana ne söyledi?" Asher'ın tehditkâr aurası dumana dönüşmüş ve üzerimizde belirmiş olabilirdi.

"Bana sadece dikkat etmemi söyledi."

Asher bir adım öne çıkıyor ve Jason'ı yakalamak ya da daha kötüsü yumruğunu yüzüne indirmek üzere olduğunu biliyorum. Onu kışkırtıyor ve Asher sabahdan beri dengesiz. Neredeyse hızlı yumruğu ve sürekli değişen ruh haliyle eski Asher'ın yeniden ortaya çıkmasına benziyor.

Boştaki elimle kolunu tutuyorum ve "Başka bir şey biliyor musun? Ölümünün ardındaki nedeni ortaya çıkarmamızda bize yardımcı olabilecek bir şey?"

Jason bir omzunu kaldırır. "Hayır, pek sayılmaz." Yalan söylüyor.

Açıkça etmese de bir şeyler sakladığını hissedebiliyorum. Tahmin ettiğim gibi, bunu Asher'ın önünde asla söylemeyecek.

Jason bana gülümsüyor. "Eğer bir şeye ihtiyacın olursa, nerede bulacağını biliyorsun.

Ben.

" Ve bununla birlikte kamyonetine binip malikaneden ayrılıyor. Asher'la yüzleşirken içimden bir oh çekiyorum. "Şimdi mutlu musun?"

"Neden mutlu olayım ki?"

"Her şeyi mahvettin. Eğer konuşmama izin verseydin bazı cevaplar alabilirdim.

sadece ona."

"Böyle bir şey ve bu son sözüm."

Ugh!

Elimi onunkinden çekiyorum. "Izzy ve Alex'e merhaba diyeceğim."

Kolumdan tutup beni geri çekmesi için iki adım atmam yetiyor. Tökezleyip neredeyse düşerken nefesim kesiliyor. Asher beni düzeltiyor ve çenemden tutarak beni o dipsiz yeşil gözlere bakmaya zorluyor.

Bugün kasvetli bir havada bir orman gibi kasvetliler ve onu rahatlatmak istesem de inatçılığı şu anda beni öfkeliendiriyor.

"Az önce bana ters mi baktın?" diye soruyor tehlikeli bir ses tonuyla.

"Evet, yaptım! Çileden çıkarıyorsun. *Seni* neden bu *kadar çok sevmeye devam ettiğimi* bile bilmiyorum.

Lanet olsun. Neredeyse bu kelimeleri yüksek sesle söyleyecektim.

Beni daha çok korkutan şey, bu sözlerin ne kadar doğru olduğu, onu gerçekten ne kadar sevdiğim, onu her zaman sevdiğim ve ondan uzakta olmanın ve onun hiçbir zaman benim olmadığını bilmenin ne kadar acı verdiği.

Sanırım bu gerçeği ancak anılarımı kaybettikten ve bir tür özgürlük kazandıktan sonra kabullenebildim.

Tanrım, onu seviyorum.

Ben ona *aşığım*.

Kendimi hiç bir insana Asher'a olduğum kadar bağlı hissetmemiştim. Yörüngem sürekli onun etrafında dönüyor, daha doğrusu ben *onun* yörüngesinde yüzmeye devam ediyorum.

Geçmişle ilgili her şeyi hatırlamasam da onunla olan bağımı hatırlıyorum. Belki de bu yüzden anılarımı kaybettikten sonra gitmesine izin vermek çok kolay oldu.

"Neden sen ne?" Sanki kafatasımı açıp düşüncelerime göz atabilecekmiş gibi dikkatle beni izliyor.

"Yok bir şey." Kıpırdarak kurtuldum. "Izzy'yi görmeye gidiyorum."

Onunla bir dakika daha kalırsam, bu sözleri gerçekten yüksek sesle söyleyebilir ve ikimizi de göze alamayacağımız bir duruma sokabilirim.

Tüm bu duygularla daha sonra ilgileneceğim.

Kız kardeşimi bulduktan ve Arianna'nın ölümüyle ilgili gerçeği ortaya çıkardıktan sonra.

Çünkü Asher için hissettiklerim öyle kolayca çözülemeyecek kadar ham ve derin.

Bu sefer beni durdurmadı ve bunun için minnettarım.

Izzy beni girişte karşılıyor, yüzü kül rengi. Kuru ve temiz ellerini önlüğüne tekrar tekrar siliyor. Beni görünce elini cebine atıyor, sonra hızla başını sallıyor.

Başından beri orada mıydı? Jason'la yaptığımız konuşmayı gördü mü?

"Hey, Izzy." Sarılmak için eğildim ve o da sert bir gülümsemeyle karşılık verdi.

Ayrıldığımızda, hâlâ arabasına doğru giden Asher'ı izlediğini fark ediyorum. Hiç şaşırmadım. Alex'i görmekle ilgilenmiyor ve Jason'ın evde olmadığından emin olduğuna göre, ben çıkana kadar arabada kalacak. Ne de olsa sadece benimle birlikte olmak ve Jason'la bire bir zaman geçirmekten kaçınmak için uğradı.

"Alex burada mı?" İçeri girerken sordum. "Evet... ofisinde."

"Teşekkürler, Izzy." Gülümsüyorum, neden sarsak bir ruh hali içinde olduğundan emin değilim. "Sen iyi misin?"

"Ben mi?" diye neredeyse bağıracaktı ki merdivenlerin yanında durdu. Alnında boncuk boncuk ter var ve ellerini önlüğe silmeye devam ediyor.

"Eğer bir şeyler oluyorsa bana söyleyebilirsin." Sesimi yumuşatarak onunla yüzleşiyorum. "Yardım etmek için elimden geleni yapacağım. Anılarım olmadan uyandığımdan beri benim için çok şey yaptın ve bunu asla unutmayacağım."

Boğazından ani bir hıçkırık kopuyor ve gözlerim açılıyor. Izzy'yi ilk kez böyle keyifsiz görüyorum. O her zaman ilgi ve nezaketin timsalidir.

"Izzy." Omzunu tuttum. "Lütfen söyle bana. Yardım etmek istiyorum."

"Neden böyle olmak zorundaydın?" Burnunu çekiyor. "Eski Reina olsaydın her şey çok daha kolay olurdu. Bunu bulduğumdan beri uyuyamıyorum."

"Neyi buldun?"

"Onun için hayatımı feda edecek olsam da bunu size ya da Bay Carson'a yapamam. O benim kurtarıcım ve ona hayatımı borçluyum."

"Hiç mantıklı konuşmuyorsun, Izzy."

"Sadece... sadece bana onun tüm kariyerini mahvetmeyeceğine söz ver, lütfen. Lütfen, Reina."

"Kim-"

Önlüğünden bir şey çıkarıp elime tutuşturunca sözüm kesiliyor. "*Lütfen.* Eğer beni biraz olsun önemsiyorsan, dileğimi gerçekleştir."

Bununla birlikte koridorda kayboldu. Onu kovalamaya çalışıyorum ama Alex merdivenlerden bana sesleniyor.

Izzy'nin ellerime tutuşturduğu küçük nesneye bakıyorum: bir flash bellek.

Tüm bunlar ne hakkında olabilir? Sanırım beklemek zorunda. Belleği çantama koyduktan sonra Alex'e katıldım.

Ofisinde bana Reina'dan hâlâ haber olmadığını söyledi. Ancak, irtibatını bulmaya çok yaklaşmış.

Bu bana o kadar umut veriyor ki kalkıp Alex'e sarılmadan edemiyorum. Aslında sıcak bir insan değildir ama babam adına bana her zaman iyi davranmıştır.

Alex'in ofisinden çıkarken telefonum titriyor.

Asher: Dışarı gel.

Bu adamın sabırsızlığı.

Reina: Neden içeri gelmiyorsun?

Asher: Bu gece gireceğim tek yer senin amın.

Yanaklarım ısınıyor ve Alex'in ofisinden çoktan ayrıldığıma çok seviniyorum.

Reina: Göt herif.

Asher: Beni baştan çıkarmaya devam edersen senin de kıçın.

Tanrım, bu adam benim ölümüm olacak.

Dışarı çıkmadan önce Instagram'ı açıp Cloud003'e bir mesaj yazıyorum. Bunu Asher'in arkasından yapma düşüncesi göğsümü rahatsız ediyor ama bana başka seçenek bırakmadı.

Jason ve benim teke tek konuşup çözmemiz gerekiyor.

Asher etrafta olmazsa bana Arianna'dan de eminim.

Reina-Ellis: Buluşabilir miyiz?

Bir sonraki kelimeyi eklerken parmaklarım kaskatı kesiliyor.

Reina-Ellis: Lütfen?

Cevap vermesini beklemiyorum. Bu biraz zor ama şu anda her seçeneği denemeye hazırım. Sadece adımı temize çıkarmaya değil, Asher'ın geçmişin hayaletlerinden kurtulmasına da ihtiyacım var.

Ekranım aydınlanıyor.

Cloud003: Yarın. Yedi. Blackwood Grand Hotel. Oda 1003.

CHAPTER 23 - REINA

Saat yedide 1003 numaralı odanın önünde durdum.

Cloud003 ile olan tuhaf ilişkim hakkında bilgilere göre, yüz yüze hiç tanışmadık. Cadılar Bayramı partileri dışında hiç karşılaşmadık.

Peki bu koridor neden tanıdık geliyor? Neden daha önce benzer bir koridorda durmuşum gibi hissediyorum? Ben de aynı bilinmezlik hissini yaşadım.

Hayır.

Bunu yapmak zorundayım. Ayrıca, onunla konuşup gideceğim. Güvenliğimi yanımda getirdim. On beş dakika içinde çıkmazsam arayacaklar ve cevap vermezsem beni almaya gelecekler.

Kot ceketimin kollarını çekiştirdim. Kot pantolon ve beyaz bir bluz giymiştim, çok abartılı bir şey yoktu.

Belki de tüm bu gerilim Asher'ın arkasından iş çevirmek istemediğim içindir.

Ona Lucy ve Naomi ile dışarı çıkacağımı söyledim ve onlarla bir gezintiye çıktım ama kampüsten uzaklaşır uzaklaşmaz güvenlik görevlilerine beni buraya getirmelerini söyledim.

Sadece Alex'e rapor veriyorlar ve o da burada ne yaptığımı sormayacak. Sorsa bile Asher'a söylemez.

Ayrıca, tüm bunları o pislik için yapıyorum. Dün gece Jason'la konuşmama izin verseydi, sanki ben dolandırıcıymışım gibi onunla bir otel odasında buluşmak zorunda kalmayacaktım.

Ben hilekar *değilim*

Son bir derin nefesle kapıyı çalıyorum. Birkaç saniye geçiyor ama cevap gelmiyor.

Kapıyı tekrar çaldım. Belki de henüz gelmemiştir? Saat yedi ve dakik birine benziyor.

Kapı açıldığında düşüncelerim paramparça oluyor. duran adam Jason değildi.

Hayır.

Burada bulmayı beklediğim son kişi oydu.

Koyu renk kot pantolon güçlü kalçalarını vurguluyor ve gri tişört şişkin kaslarına doğru uzanıyor.

Şu anda bana bakmaması gereken gözler ruhumu acımasızca ele geçiriyor.

"A-Asher?"

"Tek ve , sürtüğüm." Beni kolumdan tutup içeri çekti.

Tepki veremeyecek, hatta hareket edemeyecek kadar sersemlemiştim.

Kapı kapanana ve beni kapıya doğru itene kadar yavaşça sersemliğimden çıkıyorum.

"Burada ne yapıyorsun?" Oh,

Tanrım. Oh, hayır.

Benim sürtüğüm.

Bana kaltağım dedi. Sadece bir kişi bana böyle seslenir, o da o olmamalı. Ama belki Asher konuşmamızı görmüştür? Belki Jason'la buluşacağımı biliyordu ve bunu mahvetmeye geldi?

Neden bu seçeneklerden hiçbiri kafamda kayıtlı değil? Neden sanki hiçbir ağırlıkları yokmuş gibi onları reddetmeye devam ediyor?

Sanki kafam cevabı zaten biliyor ve bunlar o cevap değil.

"Burada ne yapıyorsun?" Başparmağını yanağımda gezdiriyor, sonra iki çenemi kavırıyor. "Senin bir gece geçirmen gerekmiyor muydu?"

kızlarla dışarıda?"

"BEN..."

BEN..."

"Yalan söyledin. Yaptığın şey buydu. Bana yalan söylediğinde ne olur biliyor musun?" Burnunu yanağımda gezdiriyor ve ben nefesimi tutuyorum.

"Ash, ben..." Boğazımı temizliyorum, sanki bu beni boğan bulutu dağıtmaya yetecekmiş gibi. "Jason olduğunu sanıyordum."

"Benim Jason olduğumu sandın," diye tekrarlıyor, sesi ölümcül bir hal alıyor. "Önce yalan söyledin, sonra da beni Jason sandın. Bunlar iki ihtar, kaltağım."

"Bana öyle deme." Bu sözleri söylerken bile ciddi değildim. Derinlerde bir yerde, tıpkı daha önce olduğu gibi onun tarafından böyle çağrılmak hoşuma gidiyor.

Eskisi gibi mi? Oh,

Tanrım. Bu o.

Gerçekten o.

"Ama sen..." Dilini çıkarıp alt dudağımın üzerinde gezdiriyor ve beni ürpertiyor. "Benim *sürttüğüm*."

Düşünemeyecek ya da herhangi bir kelime oluşturmamaya kadar sersemlemiştim. Farlara yakalanmış bir geyik gibi öylece duruyorum. "Ama Lucy bana geçen yıl İngiltere'deki bir Cadılar Bayramı partisinde çekilmiş bir fotoğrafını gösterdi. Sen... sen burada olamazdın."

"O bir gün önceydi. Arkadaşımdan geç göndermesini istedim."

"Neden?"

"Çünkü."

Bu da ne demek şimdi? istemedi mi? Kafamı mı karıştırıyordu? Tam olarak ne?

"Ben buradayım." Sanki ilk kez tadına bakıyormuş gibi dudaklarımı tekrar yalıyor. "Neden buluşmak istedin?"

Konuşmadığımda parmakları çenemden ayrılıp boğazımı öyle sıkı sarıyor ki neredeyse boğuluyorum.

"Jason'la ne yapmayı planlıyordun?"

"Hiçbir şey," diye boğuldum.

"Buna inanmamı mı bekliyorsun?" Yüzüme hırlıyor.

"Ona sadece Arianna hakkında soru sormak istedim.

Hepsi bu." "Neden bu kadar usta bir yalancı oldun?"

Elinin hava kaynağımı kestiğini düşünerek sahip tüm enerjiyle ona ters ters bakıyorum. "Yalan söylemiyorum. *Söylüyorsun*."

Bu, tutuşunu biraz gevşetmesine neden oluyor, ama beni hala kapıya sıkıştırmış durumda. Serbest kalan kolu başımın üstüne çarpıyor, böylece ona yaslanıyor.

ve bana bakıyordu. "Ben mi?"

"Başımdan beri kim olduğumu biliyordun ama bir kez bile bana kim olduğunu söylemeyi düşünmedin. Sen lanet bir yalancısın Ash."

O zaman aklıma geldi - ona mesajlarla anlattığım her şey, bahsettiğim ve itiraf ettiğim her karanlık düşünce, geçmişte yaptığımız tüm cinsel şeylerden bahsetmiyorum bile.

Benim bir parçamı sahiplendi ve beni aldattığımı düşünerek kendimi kötü hissettirdi.

Onu

. Göt herif.

Başparmağını nabız noktama vuruyor. "Biliyordun."

"Ben...biliyor muydum?"

"İyi sakladın ama evet, . Geçen yıl, seni

Sen yarı uykudayken arkamdan adımlı seslendin." İç çekiyor, sesi uzun ve şaşkın. "Kalmamı bile istedin. Neden kalmamı istedin ki?"

Her şey bana geri dönüyor.

Geriye dönüşlerle değil, elle tutulur küçük anılarla. Beni ölmek üzere olan bir adamın aceleciliğiyle becerirken saçlarımı tutuşu, beni sert ve kaba bir şekilde öpüşü ve tekrar tekrar boşalmamı sağlaması.

Acımasızdı, özür dilemezdi ve beni mümkün olan her şekilde kullandı. Ancak beni de memnun etti. O siyah maskenin arkasından parlak yeşil gözleriyle bana baktı ve bana ne kadar takıntılı olduğunu, neredeyse benim ona takıntılı olduğum kadar takıntılı olduğunu kelimelerle anlatmadı. Uzakta olmanın aramızdaki bağı asla silmediğini bana davranışlarıyla gösterdi.

Tabii ki kim olduğunu biliyordum. Partiye girdiğinde gözlerini gördüğüm anda anlamıştım. Tüm dünyada onun gibi bir çift yok - en azından benim için.

Dikkatli, soğuk Reina'nın tek gecelik bir ilişki yaşamasına imkan yoktu. Ben her zaman ileriye bakan ve her şeyi planlayan hesapçı bir insandım. Tek gecelik ilişkiler benim ajandama uymazdı.

Bunu yapmamın tek nedeni Asher olduğunu bilmemdi. Kostümlerin kamufleji bana ona teslim olmak için ihtiyacım olan anonimliği verdi.

"Çünkü ben istedim," diyorum kolayca. "Kalmanı istedim Ash."

Duraklıyor, parmağı boğazımda donup kalıyor. "Hatırlıyor musun?"

"Birkaç şey," diye mırıldanıyorum. "O iki sefer tek değildi, değil mi? Sen İngiltere'ye gitmeden önce bir tane daha vardı."

Anılar yavaşça içeri süzülüyor, sanki havadaymışlar da onları yakalamak için zıplamam gerekiyormuş gibi.

Sanki beni bu anılara alıştırmak istercesine konuşuyor. "Sebastian'ın göl evinde. Karanlıktı ve ikimiz de sarhoştuk. Sen olduğunu biliyordum çünkü kışını takip ediyordum ama sen bilmiyordun. En azından ben öyle sanıyordum." Burun delikleri alevlendi. "Bunu da mı biliyordun?"

"Elbette yaptım." Biraz gülümsedim. "Ben de senin kışını takip ediyordum. Sadece bu kadar belli etmiyordum. Yaptığım şey buydu, biliyorsun. Uzaktan izledim, uzaktan takip ettim ve kendime bunun yeterli olduğunu söyledim. O gece, yetmedi. Alkolden ya da ertesi sabah gideceğin ve seni bir daha asla göremeyeceğim gerçeğinden olabilir, ama bir gece için bile olsa seninle olmalıydım."

O anki duygularımın yoğunluğu beni çarparken gözyaşlarım yanaklarımdan aşağı akıyor. Sarhoş olsam bile, hiçbir şey acımı ya da onsuz bir dünyada yaşamak zorunda kalacağım gerçeğini hafifletemezdi.

Kasvetli bulutun en sert vurduğu andı.

"Beni takip edeceğini bildiğim için Bastian'ın göl evine gizlice gittim. Ceketimi ve ayakkabılarımı bile bilerek çıkardım. Bir kez bile olsa seni hissetmeye ihtiyacım vardı."

"Siktir, Reina." Elini başımın yanına vurdu. "Siktir! Neden bir şey söylemedin?"

"Bu büyüü bozardı. O zamanlar benden nefret ediyordun Ash." Yutkundum. "Yani her zamankinden daha fazla."

"Yani beni her zaman itip kaktıktan sonra bir hiçle tek gecelik bir ilişkiyi sorun etmediğine beni inandırdın?" Sesi neredeyse acı geliyor.

"Sen bir hiç değildin. Sen sendin."

"Bir yabancıнын seni becermesine izin verdiğini sanıyordum, Reina. Ben olmama rağmen senden nefret ettim."

"Ödenecek küçük bir bedel sanırım. Ayrıca, bekaretimi bir yabancıya vermezdim."

Duraklıyor ve ben de az önce itiraf ettiğim şeyi fark ederek duraklıyorum. Asher bekaretimi aldı. Lanet olsun.

"Bunu bilmiyordum." Kaşları çatıldı. "Kanaman olmadı. Sen de acı çekmiyordun."

Omuz silkiyorum, yanaklarım ısınıyor. "Çünkü acımadı."

O noktada, Asher'ı o kadar uzun zamandır istiyordum ki, onunla seks yapmak en sevdiğim fantezi haline gelmişti, bu yüzden gerçekten gerçekleştiğinde, sahip olabileceğim herhangi bir fanteziden daha iyi olduğu gerçeğine ayak uyduramadım.

Tabii ki acımadı; bunun için çok tahrik olmuşum.

Beni kollarına alıyor ve otelin oturma odasından yatak odasına kadar olan mesafeyi kesiyor. Beni saf mağara adamı tarzında yatağa fırlatırken ciyaklıyorum. Sırt üstü uzanırken kalbim yüksek sesle ve sertçe çarpıyor. Asher kot pantolonumu indiriyor, ben de kolunu tutuyorum. "Bekle."

"Yeterince bekledim. Artık beklemeyeceğim."

"Güvenliğimi arayayım, aramazsam gelirler."

Onaylamayarak inliyor ama çantamı bana fırlatıyor. "Onları Jason için mi getirdin?"

"Dediğim gibi, onunla konuşmaktan başka bir şeyle ilgilenmiyordum." Belli ki Asher için durum böyle değil.

Titreyen parmaklarımla telefonumu alıp güvenlik şefim Gaiqe'i aramam bir saniye bile sürmüyor.

"Bayan Reina."

Asher tişörtünü başının üzerinden çekip yontulmuş karın kaslarını ortaya çıkarırken göz temasını kesmiyor. Pantolonuna uzanıp düğmesini acı verici bir yavaşlıkla açarken dövmesi pazularının üzerinde dalgalanıyor. Sonra kot pantolonunu ve boxer külotunu tek seferde bacaklarından aşağı itiyor.

Oh, Tanrım.

Sert, kalın ve hazır. Kendi kalçalarım beklentiyle sıkılıyor.

"Bayan Reina?" Gaiqe'in tok sesi beni striptiz gösterisinden çekip çıkarıyor. "Ah, evet. Ben iyiyim, Gaiqe. Geceyi Asher'la geçireceğim.

Sen de

geri dön."

"Biz de burada kalacağız."

"Yok." Nefes nefese kalmamaya çalışıyorum. "Burada bana hiçbir şey olamaz."

Ve bunda ciddiylim. Bu çileden çıkarıcı ama derinden yaralı adamla birlikteyken kendimi her zamankinden daha güvende hissediyorum.

Ben de çocukluğumdan beri yaralıyım ve onunla birlikte olmak bana iyileşebileceğim umudunu verdi.

iyileştirebileceğiz.

"Pekala, Bayan Reina. Ben her ihtimale karşı kalacağım. Bir şey olursa beni arayın."

Asher bana doğru yaklaşıyor ve denesem bile hiçbir şeye odaklanamıyorum. "Uh...evet. İyi geceler, Gaige."

Kapatma düğmesine basıp telefonu ve çantayı iterek uzaklaştırıyorum.

"Demek bakireydin, ha?" Bana doğru sürünüyor, sert kalçaları iki yanımda duruyor.

Kot pantolonumu ve külotumu acımasızca tek seferde bacaklarımdan aşağı indiriyor, ben de ceketimi ve kaşkorsemi karıştırıyorum. Askılar saçıma takılıyor ve neredeyse saç tellerimi koparacaktım. Asher onu çözüyor ve sütyenimi açarak yerdeki giysi yığınının üzerine düşmesine izin veriyor.

Bir itmeyle, vücudu benimkinin üzerinde gezinirken ben de dirseklerimin üzerinde doğruluyorum. Bu pozisyon çok samimi ve... doğru. Asher ve ben hep böyle olmalıydık.

"Cevap ver bana," diye homurdanıyor ağzımın yanında, geziniyor ama öpmüyor. Alay ediyor.

"Öyleydin." İtiraf ederken nefesim kesiliyor. "Ve sen tek kişisin Ash."

"Tek kişi mi?"

"Evet. önce ya da sonra hiç kimse. Bunu kesinlikle biliyorum."

Alnını alnıma doğru indirirken iki avucu da yüzümü kafesliyor. "Senin için bu kadar umutsuz olan tek kişinin ben olduğumu sanıyordum."

"Ben de senin için umutsuzdum Ash." Sandal ağacı ve narenciye kokusunu içime çekiyorum, mırıldandığı itirafları içime çekiyorum.

Her şeyini.

Cloud003 olduğu gerçeği, tüm sırlarımı bilen ve yine de beni isteyen kişi, benden nefret etmek istediği ama her yıl benimle olmak için geri gelmekten kendini alamadığı gerçeği.

Hepsini içime çekiyorum.

"Sen benim de ilkim ve tekimdin, Reina."

Dudaklarım aralanıyor, kalbim yerinden fırlayacakmış gibi çarpıyor. "Ama sen İngiltere'deydin ve... Aman Tanrım. Bekle. Sen *bakire* miydin?"

"On sekiz yaşında. Bu ne kadar acınası bir durum?" Gülümsüyor ama arkasında mizah yok. "Sanırım fark edemeyecek kadar sarhoş olduğun için şanslıyım."

"Ash..."

"Öpüşmenin ne olduğunu öğrendiğimden beri öpmek istediğim tek kız sendin ve sikişmenin ne demek olduğunu öğrendiğimden beri sikişmek istediğim tek kız sendin. Diğerleri senin yanında bir hiçti. Onları gördüğümde bile sertleşemiyordum ve İngiltere'ye gittiğimde de bu durum değişmedi. Ne zaman

Dürtüyü hissettiğimde, resmini çıkardım ya da birlikte geçirdiğimiz geceleri düşündüm ve onlara 31 çektim. Seni mahvetmek istemiş olabilirim ama sana sahip olma ihtiyacını da asla durduramadım."

Asher'ın alnı benimkine bağlı kalıyor. Ağzından çıkan her kelimeyle nefesim daha derin ve sığ, daha sert ve daha hızlı hale geliyor.

Gerçek bir ilişkimiz bile yoktu ve benden nefret ediyordu ama yine de bana sadık kaldı.

Diğer kızları düşünmedi çünkü beni düşünmeden edemiyordu.

"Senden başka bir erkek istemedim ve asla istemeyeceğim." Kollarımı boynuna doladım. "Beni herkes için mahvettin."

Kendini bacaklarımın arasına yerleştirirken çıkardığı homurtu kulaklarıma müzik gibi geliyor. "İşte benim sürtüğüm."

Sesinin gürültüsü uyluklarımı tahrik ediyor.

"Söyle." Parmakları boğazımı sarıyor, bu hareket erotik ve son derece baskın.

"Ben... Ben..." "Doğru kelime bu değil."

"Ben senin... sürtüğünüm." Lanet olsun, bunu yüksek sesle söylemek neden bu kadar tahrik edici geliyor?

"Ve sen de benimsin." "Ben seninim."

Taşaklarıma kadar içime girdiğinde kelimeler boğazımda düğümleniyor. Tüm bedenim yataktan fırlıyor ama boynumdaki acımasız tutuşu beni yerimde hapsediyor. elimi beni tutan kolun etrafına sarıyorum, diğer elim boynunda kalıyor.

"Seni her zaman kirli ve sert bir şekilde becermeme izin veriyorsun." Homurdanıyor, hızını artırıyor. "Hem amını hem de kıcını tekrar tekrar talep ettim."

Tanrım, demek bu yüzden geçen sefer acımamıştı ve hatta hoşuma gitmişti. İlk kez değildi, hatta ikinci kez bile değildi.

"Sana sahibim, balo kraliçesi. Hepinizin."

"Evet..." Nefesim kesiliyor, kalp atışlarım onun itişlerinin ritmiyle hızlanıyor.

Beni fahişesiymişim gibi beceriyor. Beni döndürüyor ve kıcım kenardan sarkarken arkamdan bana vuruyor, sonra ben onun adını haykırana kadar kalçalarımı ve kık yanaklarımı tokatlıyor.

Daha işi bitmedi.

Serbest bırakılmamın gücüyle titrerken ve inlerken, beni yatağa oturması için manevra yapıyor ve ben de hala içimde zonklayan sert horozuyla kucağına yerleşiyorum. Göğüslerimiz senkronize bir şekilde atarken beni yavaş ve telaşsız bir şekilde alıyor. Tekrar içime saptamadan önce çekebildiği kadar çekiyor.

Her girip çıkışında bedenim tutuşuyor ve göz kapaklarımın ardında yıldızlar patlıyor. Kollarımı boynuna doluyorum, onun güçlü kolları da sırtıma dolanıyor ve yere düşmemi engelliyor.

İçimde yavaşça hareket ederken birbirimize sarılıyoruz. Gözlerimdeki yaşlarla artık onun sürtüğü olmadığımı fark ediyorum; neredeyse onun... kraliçesiyim.

Onun biriciği.

Sadece bu düşünce bile beni başka bir sakatlayıcı orgazmın zevkli zirvelerine itiyor. Adını haykırıyorum, dişlerim omzunu buluyor ve tırnaklarım derisini kazıyor. Homurdanıp içime boşalırken dudakları boynumun çukurunu buluyor.

Gözlerim çırpınarak kapanıyor, yorgunluk sinir uçlarımda yükseliyor. Beni her zaman öyle bir beceriyor ki, ancak sonrasında uyuyacak enerjim oluyor.

Tek istediğim buydu.

Hayatta tek ihtiyacım olan şey onun kollarında uyumak ve kendimi tamamen güvende hissetmekti. "Neden Cloud003?" Uyku sersemliğimle mırıldanıyorum.

"Bulut, Gray'den dolayı, benim göbek adımdır. 003, seninle ilk tanıştığım gün olan 3 Ocak'tan dolayı. Bu oda numarasının sebebi de bu, 1003."

Tenine karşı gülümsüyorum. Lanet olsun bu adama ve onun için katlandığı Bu.

Seni seviyorum, zihnim çılgınlık atıyor. Seni çok seviyorum, ve bu beni öldürüyor

Aynı şeyi hissetmediğini düşünüyorum.

CHAPTER 24 - REINA

Titreşim sesi beni derin uykumdan çekip çıkarıyor. İnleyerek yan dönüyorum ve etrafta dolaşmaya çalışıyorum ama güçlü bir kol beni yerimde sabit tutuyor.

Gözlerimi yavaşça açarken dudaklarımda bir gülümseme beliriyor. Asher'ın doğaüstü yüzü benimkinden birkaç santim ötede, derin bir uykuda.

Muhtemelen iki gün öncesinden beri iyi uyumamış ve kalın kaşları kaşlarını çattı.

Ortasına bir parmağımı koyuyorum ve kırıksıklığı hafifletmeye çalışıyorum.

Birinin uyurken bile bu kadar yakışıklı olması haksızlık değil mi?

Telefon titremeye devam ediyor.

Duvardaki saat akşam on biri gösteriyordu; o kadar yorgunduk ki derin bir uykuya daldık.

Karıışıklığı giderir gidermez Asher'ın yüzü yeniden huzurlu bir hal alıyor. Kolunu göbeğimden yavaşça kaldırıyorum ve vücudunun kıvrımından kayıyorum.

Telefonun titreşimi kesiliyor ve cevapsız çağrıyı görene kadar uyumaya devam etmeyi düşünüyorum.

Izzy.

Beni bu saatte sebepsiz yere aramazdı. Alex'e bir şey mi oldu?

Banyoya koşuyorum, bornozumu giyiyorum, sonra odaya geri dönüyorum, çantamı ve telefonumu alıp odanın diğer yarısına geçiyorum.

Asher'ın duyamayacağı yere gider gitmez Izzy'yi geri arıyorum. İlk çalmadan sonra cevap verdi.

"Ne oldu, Izzy?" Nefes nefese kaldım. "Herkes iyi mi?"

"Ben... uh... Bu saatte aradığım için özür dilerim. Kimse yaralanmadı, merak etmeyin."

Tanrıya şükür. Kanepeye uzanıp nefesimi bırakıyorum. "Ne oldu o zaman?"

Bir şeye ihtiyacınız var mı?"

"Videoyu izleyip izlemediğini merak ediyordum." "Video mu?"

"Flash ."

Doğru. Bunu bana dün verdi. Cloud003 ile görüşmemi Asher'dan için dikkatim dağıldı ve unuttum.

"Henüz değil."

"İzlemelisin," diye fısıldıyor. "Lütfen izle. Peki Reina?" "Evet?"

"Çok özür dilerim."

Hat kesildi. Siyah ekrana bir saniye kadar uzun süre bakıyorum. Izzy dünden beri garip davranıyor. Belki bu görüntüleri izlersem nedenini bulabilirim.

Küçük siyah flash belleği bulana kadar çantamı karıştırıyorum. Belleği otelin televizyonuna takıyorum ve video dosyasını açarken sesi kısık tutuyorum.

Kalite tuhaf görünüyor, açığı gizli, neredeyse Jason'ın geçen sefer bana gösterdiği video gibi.

Ancak şimdi, açığı Arianna'yı önden yakalıyor. Yukarı bakıyor, muhtemelen bunu çeken kişiye.

Havuz evindeki minderlerden birine oturmuş, parmağında bir sütyen çeviriyor ve gülüyor. "O küçük kaltağın Gray'in çantasındaki sütyene nasıl kandığına inanabiliyor musun? Kendini çok akıllı sanıyor ama çok kolay kandırılıyor."

"Asher da." Jason, bu onun sesi.

"Ne yazık ki evet," diyor alaycı bir tavırla. "Tek yapmam gereken Stanford'u pedofil resim koleksiyonunu ifşa etmekle tehdit etmekti ve o da

Onu emerken papağan gibi Reina'nın adını ." "İyi hissettirdi mi?" Jason biraz kalın bir sesle soruyor.

"İyi mi?" Gülüyor. "Bana hiçbir şey iyi gelmiyor, Jace. Her şey provası yapılmış bir oyun gibi. Plastik emmek gibi hissettirdi. Ama doğru düğmelere basmayı bildiğim için ona kendini iyi hissettirdim. Ayrıca Gray de buna inandı. Kazan-kazan."

"Sen kötüsün." Jason'ın sesinde bir gülümseme var.

"Teşekkür ederim." Reverans yapar gibi yapıyor. "Onlarla oynamak sıkıcı olmaya başladı, biliyorsun. Gray ve Reina birbirlerine kurtuluşu bulmuş gibi bakan iki insandı. Çözümlerini izlemek, acı çekmeye devam etseler de o şeye tutunmak ilginçti. Anlayamadığım o sinir bozucu bağı ne olduğunu bilmem gerekiyordu. Bana değer vermeleri yardımcı oldu. Hayatlarıyla uğraşmak daha kolaydı. Burada bir dedikodu, orada bir kaos, ve onlar sadece çatlamaya devam ediyor. *Büyüleyici*. Hatta Gray tüm o cüretlerin arkasında Reina'nın olduğuna inanıyordu ve Reina da bunun Gray'in kendisinden intikamı olduğunu düşünüyordu, bu yüzden herkes onu suçladığında çenesini kapalı tutuyordu."

Jason'dan derin bir kahkaha gelir. "Seni en çok seven iki insanı ancak sen mahvedebilirsin, Ari."

"Aşk." Başını bir manyak gibi yana eğiyor. "Nedir o? Ve neden umurumda olsun ki? Gray ve Reina'yı yakınımda tutmamın tek nedeni onlarla oynamanın eğlenceli olması. Okulun kral ve kraliçesi en önemsiz öğrencinin parmağı altında. Bir krallığın hashtag düşüşü."

"Hadi ama, onları hiç umursamadın mı?"

"Hayır. Onlar sadece ihtiyacım olan bir amaca hizmet etmek için oradalar ve sonra yoklar. Annem bana nasıl şefkatli ve özenli olunacağını öğretirdi ve bu çok sinir bozucuydu. O kaltak öldüğü ve beni rahat bıraktığı için mutluyum. En azından babam hiçbir şeyi umursamıyor ve biz büyüdükçe Gray'i kandırmak daha kolay oldu."

"Peki şimdi ne olacak?" Jason soruyor. "Reina'nın öğrenmesiyle ilgili bir şey mi söyledin?"

"Hmm, evet." Ağzına vuruyor. "Sanırım bugün Gray'i sevdiğimi itiraf ettikten sonra bir şeyler anladı. Reina'yı sevdiğimi itiraf ettiğimde hiçbir şeyden şüphelenmedi ama kaltak sandığımdan daha zeki. Planımı mahvetti ve bunu ona ödeteceğim."

"Nasıl?"

İç çekiyor. "Zaten sıkıcı olmaya başladı, büyük finale gideyim."

"Ne büyük finali?" Jason soruyor.

"Onları dek ayırmak. Ya Jace?" "Evet?"

"Mirasıma devam et. İçinizde kaos özlemi olduğunu biliyorum, bu yüzden ateşi yaktığımda sönmesine izin vermeyin."

"Yani Asher ve Reina'yı ayrı mı tutalım?"

"Evet. Onlarla bittikten sonra zaten bir daha asla bir araya gelmeyecekler ama ne olur ne olmaz, tekrar bir araya gelmelerine izin vermeyin."

"Neden bundan kendin emin , Ari?"

Sanki başından beri orada olduğunu biliyormuş gibi kameraya bakıyor. Gözlerindeki boş bakış karşısında avuçlarım nemleniyor.

Bu bir insan değil; bir canavar. "Bu dünya benim için çok küçük."

Ekran kararıyor ama ben bakmaya devam ediyorum. Bir damla gözyaşı yanağımdan aşağı kayıyor, sonra bir tane daha ve bir tane daha. İstesem bile onları durduramıyorum.

Arianna'yı severdim. Onu Reina'nın yerine geçecek biri olarak düşünmüştüm ama o beni bir kez bile umursamadı. Tek ilgilendiği benim ve Asher'ın ona olan sevgisini manipüle ederek kendini kanıtlamaktı.

Ve Jason.

Kahretsin.

Başından beri bu işin içindeydi. Ari'nin deliliğini paylaştı ve Asher'ın benim en büyük düşmanım olduğunu düşünmemi sağladı ve bazı açılardan öyle olsa da bu onun hatası değildi. Bunu benden gerçekten nefret ettiği için yapmadı; buna mecbur olduğu için yaptı.

Onun olsaydım ben de aynısını yapardım. İçinde bulunmak çok çirkin bir durum.

Televizyonu kapatmak için kumandaya uzanıyorum, sonra çevresel görüşümde büyük bir varlık beliriyor. Nefesim kesiliyor, kumanda parmaklarımdan düşüyor ve yere çarpıyor.

Asher yatak odasının girişinde duruyor, üzerinde sadece boxer külot var. Birkaç saniye önce benim yaptığım gibi o da hâlâ boş ekrana bakıyor.

Boş ifadesinden izlediği anlaşılıyor - ya da en azından çoğunu. Sanki Arianna hala oradaymış gibi televizyona odaklanmaya devam ediyor, bizi hiç umursamadığını söylüyor, gençliğini onun mutluluğu için feda eden ve erken olgunlaşarak onun ebeveyni ve desteği olan kardeşinin kandırılmasının kolay olduğunu söylüyor, tek umursadığı şeyin onu yok etmek olduğunu söylüyor.

Tanrım, hiç tepki vermiyor. Hem de hiç.

Burayı dağıtmış olmasından bile daha korkunç.
Elleri bile cansız beden parçaları gibi iki yanına düşüyor.
Yumruklarını sıkıyor ya da çenesini tıkırdatmıyor.

Uyuşmuş.

Hayır, onu benden izin vermeyeceğim. Bir daha olmaz.

Arianna hayatlarımızı bir kez daha mahvetmek için mezarından kafasını çıkarmayacak. Geçmişte başardı ama bu bir daha olmayacak.

Dengesiz ayaklarımın üzerinde sendeliyorum ve sanki her an kırılacakmış gibi parmak uçlarımla ona doğru yürüyorum. Önünde durduğumda bile kıpırdamıyor, ayak parmaklarım neredeyse onunkilere değiyor.

"Ash..." Ben

ikna ederim.

Cevap yok.

Elini aldım. Ağır, hareketsiz ve soğuk. Çok lanet

Soğu

k. "Ash, bana bak."

Bakışları televizyondan benimkine kayıyor. Orada çok fazla acı var, çok fazla

Nefret, intikam ve şiddetle geçen uzun yıllar.

Çok zaman kaybettim.

"Bu senin hatan değildi." Tarafsız bir tonda konuşmaya çalışmama rağmen sesim duygusal. "*Bizim* hatamız değildi. Sadece onu fark edemeyecek kadar çok seviyorduk."

Hiçbir şey söylemiyor ama çenesi o kadar sert geriliyor ki başına bir şey korkuyorum.

Ya onu kaybedersem?

Ya başardıysa ve bu sonsa? Ya-

"Çok özür dilerim." Sesi ancak bir mırıltının üzerinde.

Kaşlarını çatıldı. "Ne?"

Kolları, neredeyse nefesimi kesecek kadar sıkı bir sarılmayla beni sarıyor. "Çok üzgünüm Reina."

Mümkünse bana daha sıkı sarılıyor. Sözlerinin bana söylediğinden çok daha fazlasını söylüyor. Geçmişten ne kadar pişman olduğunu, beni asla bırakmamayı ne kadar istediğini söylüyor.

Ben de ona sarılıyorum çünkü aynı pişmanlıkları ben de yaşıyorum.

Çok fazla zaman kaybettik. Bocaladık, boğulduk ve uzun süre nefes alamadık.

Tüm o acılar şimdi sanki hiç yaşanmamış gibi olup gidiyor.

Beni yatağa götürmesine izin verdim. Ondan sonra konuşmadık.
Sadece birbirimizi izliyoruz, uykuya dalarken kollarımız birbirimize sarılıyor.

İkimiz de yaralıyız ve iyileşmeye ihtiyacımız var.

BİR KÂBUS BENİ UYANDIRDI. Bana gülen, benimle alay eden, kaderimden asla kaçamayacağımı söyleyen sert mavi-yeşil gözler vardı.

Göz kapaklarımı açtığımda yanağımdan bir damla yaş süzülüyor. Bir başparmak gözyaşımı siliyor.

Gözyaşını yavaşça silerken o koyu yeşil gözler benimkilerle çarpışıyor. Tüm gözyaşları bittikten sonra bile eli yüzümden ayrılmıyor. Sanki duman ve aynaya dönüşecekmişim gibi dikkatle beni izlerken güçlü eli yanağıma kavıyor.

Saat geç, sabahın iki ya da üçü gibi, ama çok az uyumuş gibi görünüyor, eğer uyuduysa bile.

Onu bu kadar acı içinde görmek ve bu konuda konuşamamak beni yavaş yavaş öldürüyor. Asher her zaman acısını boşaltmak yerine içine atan sessiz bir tip oldu ve bu onu yavaş ama emin adımlarla öldürdü.

Her şeyi içinde tutmasına izin veremem, ikimizin de yaşadığı onca şeyden sonra olmaz.

"Uyku sorunu," diye mırıldanıyorum, sanki daha yüksek bir ses bizi çevreleyen pelerini kaldıracakmış gibi.

"Onun sesini ya da yüzünü aklımdan çıkaramıyorum." Sözleri alçak sesle ve o kadar acı dolu ki parçalanıyor. "Bunun benim küçük kız kardeşim, uğruna çok şey feda ettiğim Ari olduğuna inanamıyorum. İşaretleri görmeliydim ya da o lanet işaretleri gördüğümde durup sorgulamalıyım."

"Hey." Avucumu çıplak göğsünde gezdirip sakın kalp atışlarına, neredeyse ölmek üzere olan nabzına dayıyorum. "Bilemezdik, o bu konuda çok stratejikti ve biz de çok gençtik ve çok fazla iletişim sorunumuz vardı."

"İletişim sorunlarından beslendi ve bize karşı kullandı."

"Ne yazık ki."

"Maalesef mi?" Sesi biraz yükseliyor. "Sanırım bundan daha güçlü bir kelime gerekiyor. Hayatlarımız paramparça oldu."

"Tüm hayatımız boyunca değil," diyorum umutla, neredeyse acınası bir şekilde. "Tüm hayatımız değil."

Kalbim öyle gürlüyor ki, aklımı başıma toplamam ve emin olmak için sormam bir anımı alıyor. "Sadece geçmiş mi?"

"Sadece geçmiş."

"Seni çok özledim Ash," diye itiraf ediyorum ve yanağımdan bir damla yaş daha süzülüyor. "O üç yıl cehennem gibiydi, mutlak boşluk. Beni arkanda bıraktığın, arkana bakmadığın ya da beni sana getirmeye çalışmadığın için senden çok nefret ettim. Arianna bizi öldürmüş olabilir ama sen beni terk ederek öldürdün. Babamın ölümünden sonra hayattaki tek dayanağım sendin ve sen beni acımasızca terk ettin."

"Özür dilerim." Gözyaşımı başparmağıyla sildi. "Eğer beni rahatlatacaksa, ben de kendimi öldürdüm. Seni düşünmediğim bir an bile olmadı."

İstesem de gözyaşlarımı durduramıyorum. O gözyaşlarımı sildikçe, daha da sert düşüyorlar.

"Reina..." diye mırıldanıyor adımı, söylemek için can attığı bir dua gibi.

"Dövüşmek istemiyorum. Bu gece olmaz." Kollarımı onunkilere doluyorum.

ve yüzümü göğsüne gömdüm.

Burnunu saçlarıma gömüp beni içine çekerken güçlü eli sırtımın alt kısmını kaplıyor. "Ben de kavga etmek istemiyorum. Bu gece değil, hiçbir zaman."

Kapının sertçe vurulma sesiyle uyanıyoruz. Asher'ın gölgesinin odadan çıkıp kapıyı açmaya gittiğini fark edince .

"Burada ne halt ediyorsun?" Ciddi sesi beni uyku sersemliğimden çekip .

Yataktan fırladım, bornozu üzerime sıkıca sardım. "Defol git buradan." Asher'ın sesi ölümcül bir hal alıyor.

Dışarı bakıyorum ve duraklıyorum. Dedektif Daniels kendini beğenmiş bir sırıtişla oturma alanının ortasında duruyor ve Asher'a bir kağıt parçası gösteriyor.

"Bugün olmaz, Carson. Bayan Reina Ellis için tutuklama emrim var."

CHAPTER 25 - REINA

SADECE kıyafetlerimi değiştirdikten ve makyajımı yaptıktan sonra dışarı ıkıyorum. Yaşlı Reina'nın neden her dışarı çıktığında bunu yapmak zorunda olduğunu şimdi anlıyorum. Eğer bir tür kalkanım yoksa spot ışıklarının altında olmaktan hoşlanmıyordum. Mükemmel yüzüm ve görünüşüm işte buydu.

Gerçek duygularımı saklamak için bir savunma mekanizmasıydı. Ben bir profesyoneldim

Bu.

Dedektif Daniels, şapka takmış iki polis memuruyla birlikte beni bekliyor. Kapının yanında. Tutuklama emrini açıkladığından beri yüzünde kendini beğenmiş bir sırıtma vardı.

Kasvetli düşünceler birbiri ardına zihnime hücum ederken ter derimi kaplıyor. Ya gerçekten Reina'nın cesedini buldularsa?

Hayır. Alex o geceden sonra sevgilisinin ona bir mesaj gönderdiğini söyledi.

Güvenli.

Kız kardeşim bir savaşçıdır; öylece lmez.

Asher kulağında telefon, odanın içinde adım adım ilerliyor. "Aç şu lanet telefonu, Alexander."

"Sorun yok." Elimi koluna koyarak onu durmaya zorluyorum. "Git onu şirkette bul. Muhtemelen toplantıdadır."

Hâlâ telefonu tutarken iki yanağımı da avuçluyor ve acı dolu gözlerine bakmam için beni yukarı çekiyor. "Seni oradan çıkaracağım. Söz veriyorum."

Uzuvlarım benden vazgeçmek üzereymiş gibi titremeye başlıyor. Bana dokunmaya devam ederse, tüm bu kasvetli düşüncelere teslim olacağım ve kırılacağım.

Kız kardeşimi bulmam gerekirken bunu yapamam.

Dokunuşundan uzaklaşmaya çalışıyorum ama beni olduğum yerde sabitliyor, gözlerinin orman yeşili rengi kasvetli bir hal alıyor. "Benden kaçıyor musun, balo kraliçesi?"

"Hayır." *Evet.*

"Beni bırakamazsın, artık değil." Dudakları kısa, yürek parçalayıcı bir öpücükle benimkilere değişiyor. "Artık benim dünyam sensin."

Gözlerim doluyor ve ağlamaya başlamadan önce kendimi ondan kurtarıyorum.

Bunu yapamam. Şimdi olmaz.

Dedektif ve memurlara doğru ilerliyorum. Kalbim Asher'a son bir kez bakmak için yalvarıyor ama bu isteği reddediyorum. Bunun için güçlü olmam gerekiyor ve Asher'ın son sözlerini düşünmeye devam edersem bunu yapamam.

Önlerine çıkar çıkmaz, Dedektif Daniels bana cinayetten tutuklu olduğumu söyledi ve haklarımı okudu, sonra eğilip fısıldadı, "Seni yakalayacağımı söylemiştim."

Yüz ifadem değişmiyor ama ses tonundaki küçümseme karşısında nabzım yükseliyor.

Onlarla birlikte koridorda ve insanların yol boyunca bana baktığı lobide yürüyorum. Gaige kaşlarını çatarak bana doğru koşuyor ama onu durduruyorum. "Sorun yok, sadece Alex'e ulaşmaya çalış."

Sertçe başını salladı ve telefonunu aldı. Tek seçeneğim Alex gelene kadar sessiz kalmak. Eminim dedektifi daha önce olduğu gibi susturabilir, tabii gerçekten bir ceset bulmadılarsa.

Memurlar tek kelime etmiyor. İri yarılar, kollarından dövmelemler sarkıyor. Birinin evcilleşmemiş bir sakalı, diğerinin ise sürekli bir alaycılığı var. Çenesinin üzerinde bir yara izi mi var?

Memurlardan biri direksiyona geçerken diğeri arka kapıyı açtı. Daniels kelepçeleri aldı ve beni zapt etmeye çalıştı.

Ellerimi serbest bırakıyorum. "Tutuklanmaya direnmedim - bunlara gerek yok." "Direnip karar verecek olan benim," diye hırlıyor sonra kelepçeleri bileklerime taktı.

Bir suçlu gibi muamele görme hissiyle yutkunuyorum. Bundan nefret ediyorum. Dedektif beni içeri itti, böylece onunla diğer memur arasında sıkıştım.

Keskin kahve ve duman kokusu arabanın içine doluyor ve camlar sıkıca kapalı. Tabii ki. Blackwood'un sokaklarında ilerlerken ağzımdan nefes almaya çalışıyorum.

Yaklaşık on beş dakika boyunca boğucu bir sessizlik içinde ilerliyoruz. Onlar konuşmuyor ve ben de sessiz kalma hakkımı korumaya kararlıyım.

İstasyon neden bu kadar uzakta?

Yanımdaki memur telefonu açmadan önce yanımda bir şey titriyor. Rusça konuşuyor ve benimki paslanmış olsa da kelimeleri net bir şekilde anlıyorum.

Onu yakaladık.

Oh, Tanrım. Oh, hayır.

Ne söylediğini bildiğimi göstermemek için yüz ifademi nötr tutmaya çalışıyorum.

Bu Ivan Sokolov olmalı, annemin katili, Reina'nın kaybolmasının sebebi.

Şimdi de benim peşimden geliyor.

Pencereden dışarı bakıyorum ve uygar bölgeden çıkıp ormana giden otoyola doğru ilerlediğimizden emin oluyorum.

Kahretsin, kahretsin.

Düşün. Bundan bir çıkış yolu düşünmeliyim. Bu şartlar altında annem ne yapardı?

Sıkılmış bir sesle "Tuvaleti kullanmam gerek," diyorum.

Dedektif Daniels, "Bunu karakola gittiğimizde yapacaksın," diyor.

O da bu işin içinde. Öyle olmalı. Bu yüzden benim davama bir parazit gibi odaklanmıştı. Adalet için değil, Ivan için çalıştığı için.

"Şey, acil bir durum. Beni aceleyle dışarı çıkardın." Gözlerimi deviriyorum. "Koltuğuna işemek istiyorsan ben iyiyim."

Yanımdaki memur bana Rusça küfrediyor.

Sen de siktir git.

Bizi şoförden ayıran bariyere dokunuyor ve ona bir şeyler söylüyor. Bir süre gergin bir şekilde konuşuyorlar, ben de sıkılmış gibi yapıyorum.

ne dediklerini anlamaya çalışıyorum.

Biri hayır diyor, diğeri de bana bir şey olursa patron mutlu olmaz diyor. Sonunda bir benzin istasyonunda durmaya karar verdiler. Bana eşlik edecek kişi Dedektif Daniels.

"Terbiyeli ol." Girişte dururken bana silahını gösterdi.

İçeri giriyorum ve eriyip yere düşme ve çıldırma partisi yapma dürtüsüne direniyorum.

Vay anasını. Beni Rus mafyasına götürüyorlar.

Telefonum ve çantam otel odasında, bu yüzden üzerimde hiçbir şey yok. Şimdi.

Tuvalette volta atarken aynanın yanında duruyorum. Orada bir neredeyse düşmek üzere olan bir parça.

Musluğu açarken onu alıp kot ceketimin cebine saklamakta tereddüt etmiyorum.

Tek seçeneğim Daniels'dan kurtulmak. Diğerleri arabada, yani onlar gelmeden önce belki beş dakikam var.

Sen Mia's Sokolov'un kızı ve Nikolai Sokolov'un torunusun.

Bunu yapabilirsin.

Dışarıdan büyük bir patlama sesi geliyor. "Bitti mi?"

Aynada son bir kez kendime bakıyorum.

Sen de annen gibi, Reina gibi hayatta kalmayı başaran

birisin. Ben kapıyı açarken kapı kolu da dönüyor.

"Sonunda," diye homurdanıyor. "Önden yürü."

Bu sahip olduğum tek şans. Parmaklarım parçanın kenarında titriyor, deriyi kesiyor.

Şimdi ya da asla.

Daniels'ın önünde yürüyormuş gibi yapıyorum, sonra aniden dönüyorum ve cam parçasını boynuna, köprücük kemiğinin hemen üstüne saplıyorum. Gözleri açılıyor ve ne olduğunu anlaması bir saniye sürüyor.

O geri çekilirken cebini karıştırıyorum ve içinde bileziğimin olduğu plastik poşeti kaptığım gibi cebime tıkıyorum.

Bu benim ve onun bunu almaya hakkı yok.

Bana elini uzattı ama ben çoktan gitmiştim.

Ona ya da yere çarptığında duyduğum gümbürtüye odaklanmıyorum. Sızan kana odaklanmıyorum, hırıltılar çıkarırken onu bir havuzun içinde çevreliyor.

Odaklandığım tek şey kaçış rotam.

Onu geçip benzin istasyonunun dükkanına doğru koşuyorum. Telefonlarını kullanıp yardım çağıracağım. Sonra kaçmaya devam edeceğim ya da arabadaki adamlar gidene kadar saklanacağım.

Boynumun arkasına güçlü bir darbe indiğinde mağazanın önündeydim. Ayaklarım beni bırakıyor ve önce dizlerimin üzerine sonra da yan tarafıma düşüyorum, görüşüm bulanıklaşıyor.

Rus sesleri üzerimde geziniyor, önce uzak, sonra yakın, sonra sanki bir kuyudan konuşuyorlarmış gibi. Biri kaburgalarımın tekme atıyor. Çığlık atmak istiyorum ama sesim çıkmıyor.

Onun yerine, karanlık beni bütünüyle yutuyor.

Çok üzgünüm, anne.

CHAPTER 26 - ASHER

Alexander'ın ofisine daldım, öfkem taşmak üzereydi. Sekreter peşimden koşuyor, toplantısı olduğunu falan filan söylüyor ama ben onu duymuyorum.

Buraya gelirken yol bulanıktı. Deli gibi araba kullandım ve neyse ki ne kendimi ne de bir başkasını öldürdüm.

Reina'nın onlarla birlikte giderkenki bakışlarını silemiyorum. O çok iyi sakladığı kırılganlığı, ellerindeki hafif titremelerden ve beni olabildiğince hızlı terk etmeye çalışmasından anlaşılıyordu.

Ama o asla gitmeyecek.

Artık Ari'nin ne yaptığını bildiğime göre, Reina'nın gözümün önünden ayrılmasına asla izin vermeyeceğim. Ari'nin planlarını öğrenmeden önce bile Reina'yı elimde tutmanın bir yolunu bulmaya çalışıyordum.

Ciddiydim, uzak kalamam.

Ari, küçük kız kardeşim Ari... Tahmin edebileceğimden daha berbat durumdaydı ve bu sözleri söylediğini duymak canımı çok acıttı.

Diğer taraftan, bu bana biraz kapanış sağladı.

Bir zamanlar uğruna yaşadığım tek kardeşimi düşündüğümde her zaman acı çekeceğim. Durup kendime daha iyisini yapıp yapamayacağımı, onu daha iyi anlayıp anlayamayacağımı soracağım günler olacak ama o gün şimdi olmayacak.

Ben konferans salonunun ortasına doğru ilerlerken Alexander konuşmasının ortasında duraklıyor. Burada kalacağımı anladığında dinleyicilerine hitap ediyor. "Bugünlük bu kadar. İlk taslağı bana e-posta ile gönderin."

Bir anda, masanın etrafında oturmakta olan parlak avukatlar dağılır.

Sekreter özür diliyor, beni durduramadığını söylüyor ama onu da kovuyor. Kapı tıslayarak arkasından kapanırken, eğildi. "Bu ziyareti neye borçluyum?"

"Reina o lanet dedektif tarafından tutuklandı."

"Ne?" Doğruldu, soğukkanlı havası kayboldu. "Tutuklama emri vardı."

"Tutuklama emri olamaz, ortada ceset yoktu."

"O zaman bir şeyler yap." Öfkem alevlendi, neredeyse

Be

n. "Bana emir vermene vermeyeceğim, Asher."

Onunla burun buruna gelene kadar ona doğru hücum ediyorum. Biz Aynı boydayız ama ben ondan daha genişim. Ona yumruk atmamamın tek nedeni Reina'nın onun yeteneklerine ihtiyaç duyması. "Ari ve benim için hiçbir zaman bir baba olmadın ama her zaman sırtını dayayabileceği biriydin. Onu da hayal kırıklığına uğratma."

"Bunu bana söylemene ihtiyacım yok." Cebinden telefonunu çıkarır ve bir numara çevirir. Birkaç saniye sonra, "Ben Alexander Carson. Müvekkilim Reina Ellis, Dedektif Daniels tarafından tutuklandı ve detayları öğrenmek istiyorum."

Birkaç saniye dinledikten sonra kaşları çatılır. Hay sikeyim. Bu iyiye işaret değil.

"Dedektif nerede?"

Dinledikten sonra bir küfür savurarak telefonu kapatır.

"Ne oldu?" Cevabı duymak istemediğim halde soruyorum. "İstasyonda değiller."

"Ama onlar gideli yarım saatten fazla oldu."

"Dedektifin nerede olduğunu bilmiyorlar." Yumruğunu masaya vurdu. Onu ilk kez bu kadar telaşlı görüyorum.

"Nerede olduğunu bilmiyorlar da ne demek? Memurlar vardı ve..." Sözümlü kesiyorum. "Sence-"

Telefonu çaldığında sözlerim kesildi. Elini kaldırdı. "Bu benim adamım." O konuşurken ben sessiz kalıyorum.

"Alexander Carson... evet... ne demek onlarla birlikte? Peki ya Rai? O nerede?" Hareketsiz kalır, sonra telefonu tutan elini yanına bırakır. "Lanet olsun."

Boynumdaki tendonlar şişti. "Şimdi ne olacak?"

"Rus mafyasının elinde. Ivan Sokolov'la birlikte."

Başım dönüyor ve en kötü kabuslarım gözümün önünde canlanmaya başlıyor.

Be

n. Reina yaralandı.

Reina işkence

gördü.

Reina-

Başımı sallıyorum. Bunun olmasına izin vermeyeceğim, onca mesafeden sonra şimdi olmaz.

geçtik. Ayrıca, onu bulacağıma söz verdim.

Söz vermiştim.

"Şimdi ne yapacağız?" Beynimdeki düzensizliğe rağmen sesim sakin.

"Adamım Rai ile bu işin dışında söyledi. Bu çok riskli." "Hiçbir şey yapmadan duramayız."

Bir nefes bırakır. "Düşünüyorum."

Reina'nın kendini içinde bulabileceği senaryolar kafamda dolaşırken odanın içinde bir o yana bir bu yana adımlıyorum.

Her biri bir öncekinden daha korkunç.

Geçmişte kaçak yaşamış olabilir ama bu çok uzun zaman önceydi. Artık mafya hayatı hakkında hiçbir şey bilmiyor.

Reina normal bir vatandaş kadar bilgisiz.

Telefonum titriyor ve susturmak için elime alıyorum. Bilinmeyen numara beni olduğum yerde durduruyor.

"Kimsiniz?" sordum.

Diğer uçtaki ses duymayı beklediğim son sestti. "Merhaba, Asher."

CHAPTER 27 - REINA

Suratıma yediğim bir tokatla irkilerek uyandım.

Bir an için nerede anlayamayacak kadar şaşırıyorum. Karanlık, tuhaf ve nem kokuyor.

Sonra her şey bir anda başıma yıkıldı. Daniels, Rusça konuşan memurlar ve sonra- Başım sarsılıyor ve donup kalıyorum.

Açık mavi gözleri bana öyle somut bir kötülükle bakıyor ki, tenimde gezindiğini hissediyorum. Siyah bir takım elbise giyiyor ve beyazımsı sarı saçları kısa kesilmiş, kare çene çizgisini ortaya çıkarıyor.

Daha tek kelime etmeden kim olduğunu biliyorum. Annemin kabusu.

Onu öldürüp kız kardeşimi alan kişi. Babamı öldüren kişi.

Çocukluğumu cehenneme çeviren ve beni yetim bırakan kişi.

Ivan Sokolov.

Koltuğumda kıpırdanıyorum ama sıkıca bağlanmış ipler beni yerimde tutuyor. Steril bir odanın ortasında metal bir sandalyede oturuyorum. Daha önceki nem kokusunun yerini daha güçlü bir şey almış: kan. Sidik ve kan yok.

Burada ne yaptıklarını düşününce içimden bir ürperti geçiyor.

Tavandan sarkan lamba bana zaman ya da mekân hissini zar zor veriyor. Ne kadar zamandır dışarıda olduğumu ya da hâlâ Amerikan topraklarında olup olmadığımı bile bilmiyorum. Belki de çoktan Rusya'dayızdır? Bu korkunç bir düşünce ama tüm olasılıkları değerlendirmem gerekiyor. Bu, tüm ailemi katleden ve hayatıma son vermekte tereddüt etmeyecek biri.

Yıllardır hissettiğim tüm nefretle, kinle, intikam ihtiyacıyla ona bakıyorum.

"Bu diğer *suka* değil mi?" Sesi hafif aksanlı ama onun dışında zarif. "Siz ikiniz Mia'ya çok benziyorsunuz. Ne yazık ki büyüdüğünüzü görece kadar yaşamadı."

Öfkelenmemek için alt dudağımı ısırıyorum. Ne yaptığının farkındayım, beni avucunun içine alabilmek için öfkemi ortaya çıkarmaya çalışıyor, ama Reina ve benim annemden aldığımız tek şeyin dış görünüş olmadığını bilmeli. Onun zekâsını da aldık.

Yemine kanmayacağımı anlayan Ivan gülümsüyor ve bu çok dengesiz, çok... berbat, neredeyse bir tür hastalıklı *Oyun* gibi.

"Şimdi, Reina, bir kuş bana anılarını geri kazandığını söyledi ve kız kardeşinin nereye kaybolduğunu bilmek istiyorum."

"Kuşun yanılıyor."

İçimden küfrediyorum. Dedektif Daniels olmalı. O pislik, bu pislik için bilgi toplayacağımdan emin olana kadar Ivan'ın adına beni izliyordu.

Son karşılaşmamızdaki anılarımı geri kazandığımı anlamış olmalı.

Ivan yüzüme öyle sert bir tokat atıyor ki vücudum acıyla sarsılıyor.

Bu acıtıyor.

"Şu lanet tavrınızı bırakın. Nikolai'nin çocukları olarak hepinizin terbiye dersine ihtiyacı var."

Acımı bastırıyorum ve ona bakıyorum. Bu benimle onun arasında ve eğer kolayca pes edeceğimi düşünüyorsa, içimde annemin hayatta kalma içgüdüsünün ne kadarının yaşadığını bilmiyor olmalı.

"Nazik olacağım." Neredeyse şefkatli bir amca gibi önümde çömeldi. "Rai'nin nerede olduğunu söyle, gitmene izin vereyim."

Onun sözleriyle içimi keskin bir rahatlama duygusu kaplıyor. Eğer onu arıyorsa, hayatta olduğunu düşünüyor demektir ve eğer onu bulamıyorsa, bu onun güvende olduğu anlamına gelmelidir.

En azından beynim umuyor.

"Gitmeme izin vereceğine inanmamı mı ?"

"Haklısın, yapmayacağım. " Gülüyor; kısa ve keskin. "Nikolai'nin pis kanının yaşamasına izin veremem. Eğer o şerefsiz koruma o gün Rai'yi almamış olsaydı, ikiniz de şimdiye ölmüştünüz. Onu ortaya çıkarmak için sizi hayatta tutmak zorundaydım."

O yaşıyor. Reina yaşıyor. Neredeyse nefes aldığını hissedebiliyorum.

"Ben cömert bir adamım, Reina. Bana onun nerede olduğunu söylersen, sonunun acı verici olmayacağına söz veriyorum; Mia gibi tek bir kurşunla. Eğer söylemezsen... işkenceden ölürsün ve son nefesini vermeden önce kafanı Rai'nin önüne atarım." Boyunun ölçüsünü alarak ayağa kalkıyor ve neredeyse üzerime bir gölge düşürüyor. "Ne olacak?"

Omurgam sarsılıyor ve korku spazmları omurgam boyunca dans ediyor. Tehditlerini yerine getireceğinden hiç şüphem yok. Diğer liderlerin baskısı altında olmalı ve Reina'nın sahip olduğu defter olmadan yönetemeyeceğini çok iyi biliyor.

O çaresiz bir adam ve çaresiz insanların sınırı yoktur, özellikle de çaresiz, tehlikeli insanların.

Onun fark etmediği şey, benim çaresiz bir kadın olduğum. Dokuz yıl önce annemi kaybettiğimden beri, Reina'nın beni kurtarmasının karşılığını verebileceğim günü yarı boş bir şekilde bekliyor, onun hayatta olduğunu ve bir yerlerde yaşadığını umuyorum.

O şans bugün. Şimdi, onu kurtarmak için çaresizim, gözlerindeki o ışıltı tekrar görmek için çaresizim.

Ivan'ın bana yapabileceklerinden korkmadığımı söylemek yalan olur. O sadece bir mafya üyesi değil, aynı zamanda sayısız suikastı başarıyla gerçekleştirdi. Uzuvarım hafifçe titriyor ve istesem de onları durduramıyorum.

Daha önce de karamsar düşüncelerim olmuş olabilir ama hiçbir zaman bunları gerçekleştirmedim çünkü içten içe, uğruna yaşamam gereken çok daha fazla şey olduğunu biliyordum. On iki yaşından beri bir sahtekâr olmama rağmen beni seven insanlar var.

Biri de vardı, berbat bir adama dönüşen çocuk, sevdiğim çocuk ve yeniden aşık olduğum adam.

Hayata tutunmam için pek çok neden var ama şimdi kız kardeşimin hayatı söz konusu olduğu için ona tekrar sırtımı dönmektense ölmeyi tercih ederim.

Ayrıca, "Bilmiyorum" demem yalan değil.

Elini kaldırıyor ve tokat için kendimi hazırlıyorum ama yüzüme yumruk atıyor. Alt dudağımda kan patlarken ve metal tadı alırken koltuğumda sarsılıyorum. Öksürerek bakışlarıyla tekrar buluşuyorum.

Güç açlığı, yükselme ve herkesi ezme ihtiyacıyla dolu. Bu kadar açık olması neredeyse gülünecek bir şey. Gülmüyorum elbette, çünkü hâlâ hayatıma ihtiyacım var.

"Güzel dönemim sona eriyor, Reina." Bir elini yüzüme çarpıyor ve sadece şişman, etli parmaklarının arasından ona bakmama izin veriyor. "Nerede. Nerede. Nerede?"

"Bilmiyorum." Kelimeler boğazımda düğümleniyor.

Bir sonraki yumruğu yıldızları görmemi sağlıyor. Dişlerim takırdıyor ve parmaklarım arkamda birbirine kenetleniyor. Ağzımda biriken kanı öksürerek çıkarıyorum.

"Son şansın." Bana yaklaşıyor, yüzü benimkinden sadece birkaç santim uzakta. "Nerede lan bu kız?"

İnsanlar sonunuzun geldiğini asla göremeyeceğinizi söyler. Çok ani olur ve bir kez fark ettiğinizde artık çok geçtir.

Sonumu görüyorum. Bunu onun duygusuz mavi gözlerinde ve çaresizlik kokan görüyorum. Ne yaparsam yapayım ya da ne söylersem söyleyeyim beni öldürecek. Beni kaçırmaları için adamlarını gönderdiği andan beri bunu planlıyordu.

Ben onun işini bitiremeyebilirim ama Reina'nın bitireceğine inanıyorum. Umarım onu doğduğu güne pişman eder. Annem, babam ve benim için adaleti sağlayacağını biliyorum.

"Bilmiyorum." Sesim kanın üzerinde konuştuğum için bozuk çıkıyor. "Bilseydim bile sana asla söylemezdim." Sonra bu şartlar altında yapabileceğim tek şeyi yapıyorum. Temiz traşlı yüzüne kan tükürüyorum, damlacıklar tenine sıçırıyor. "Lanet bir domuz gibi öleceksin."

Bir an için, sanki bunu yapmamı hiç beklemiyormuş gibi gözlerini kocaman açarak beni izliyor. Zafferle gülümsüyorum, ama bana tekrar yumruk attığı için bu uzun sürmüyor.

Bu sefer sandalye devriliyor ve geriye doğru düşüyorum. Uzuvarım bağlı olduğu için beni yakalayamıyor ve başım yere çarpıyor. Acı içimde patlıyor

bir çizme kaburgalarımaya çarparak ciğerlerimdeki havayı dışarı atıyor.

Nefes nefese kaldım ama hiçbir şey bulamadım.

Beni tekrar tekrar tekmelerken vücudumda bir patlama sesi duyuyorum.

"Ölümünü mümkün olan en acı verici hale getireceğim." Bir isim söylüyor ve kapı açılıyor. Ne kelimeleri duyabiliyorum ne de etrafımı seçebiliyorum.

Bulanık ve karanlık, gölgeler sanki gerçekmiş gibi görüşümde dans ediyor. "Bana aletlerimi getirin," diyor Ivan sırtarak. "Uzun bir gecemiz var

ileride."

Bunun beni korkutması gerekiyordu, ama bunun için de çok hissizim... bu dünyanın dışındayım.

Görüşüm yavaş yavaş kaybolurken bir yüz zihnimde yanıp sönmeye devam ediyor.

Asher... Son karşılaşmamız ve ondan kaçışım...

Keşke yapmasaydım. Keşke onu daha sert öpseydim ve onu sevdiğimi söyleseydim.

Keşke prangalarımdayan kurtulup duygularımı daha önce itiraf etseydim. Belki her şey farklı olurdu.

Belki de burada yatıyor, kendi kanımda boğuluyor ve dünyayı bu kadar çok pişmanlıkla terk ediyor olmazdım.

Ama artık çok geç.

Bu doğru, biliyorsun. Son, çok geç olduğunu anladığında gelir. Ivan'ın ayakkabısı kaburgalarımaya çarpıyor ve karanlık beni pençelerine alıyor.

CHAPTER 28 - ASHER

ALEXANDER buraya gelmemi İSTEMEDİ, ama Reina'nın akıbeti bilinmezken hareketsiz kalacağımı düşünen herkesi ve onu sikeyim.

O telefonu aldıktan sonra harekete geçtik. Şu anda önemli olan tek kişi Reina.

Bu sabah gözümün önünden kaybolduğundan beri nefes alamıyorum. Sanki onu bulana kadar ödünç zaman ve ödünç hava ile yaşıyorum.

Ve yapacağım son şey olsa bile onu bulacağım.

"Yeleşini kontrol et," diyor yanımdaki adam. Alexander'ın bizi tanıştırdığı gibi adı Kyle. Gerçek adı mı yoksa takma adı mı bilmiyorum ama şu anda umurumda bile değil.

Reina'yı o cehennem çukurundan çıkaracak yeteneklere sahipse, umurumda bile değil, bir uzaylı olabilir.

"değil."

"Amatörler böyle der." Hafif bir Kuzey İrlanda aksanı var ve yirmili yaşlarının sonunda ya da otuzlu yaşlarının başında görünüyor. Daha önce hiç tanışmamış olmamıza rağmen neden tanıdık geldiği hakkında bir fikrim yok.

Alexander'ın söylediği tetikçilik işleri için fazla rahat. Babama göre, mafya merkezli işler için en iyi adam o ve Alexander'ın karanlık işler için her zaman en iyisini bulacağına güveniyorum.

Kyle silahını şaklatıyor ve beline birkaç bıçak saklayıp bir tanesini bana uzatıyor. Sadece ben, o ve kalabalığın içinde koşan başka bir tetikçi var.

Doğal olarak, Kyle ve keskin nişancı arkadaşının polisle arası iyi değildir, bu yüzden polisler gelmeden önce kurtarmayı yapacak ve ortadan kaybolacaklardır.

Keskin nişancı karşı binada bir yerde mevzilenmiş. Onu göremediğime göre -ki bakıyorum- bu iyi olduğu anlamına gelmeli.

"Eğer bana engel olursan, seni bayıltırım." Kyle bu sözleri söylerken başını silahlarından kaldırmıyor.

"Bana bir silah ver."

Duraklıyor. "Nasıl kullanılacağını biliyor musun ki?"

"Evet, biliyorum. Atıcılık dersleri aldım." Boks ve Reina'ya olan saplantımı dışa vurmamı engelleyeceğini düşündüğüm bir sürü boktan şey.

Yapmadılar.

"Dersler ve gerçek hayat farklıdır." Silahı göğsüme doğrulttu ve şarjörü taktı. "Burada bir delik ve çok fazla kan olurdu. Titizsen diye söylüyorum."

"Onun için bir adama neredeyse ölene kadar işkence ettim. Ona zarar veren herhangi bir orospu çocuğunu vurmak konusunda tereddüt edeceğimi düşünüyorsanız, kiminle uğraştığınızı bilmiyorsunuz demektir."

Göğsüme doğru bir silah tutuyor olması beni korkutmuyor ya da ürkütmüyor. Kararlılık damarlarımda dolaşıyor ve tek düşünebildiğim onu bulmak.

Kyle silahı elime bıraktı. "Mermilerini say ve kendini asla desteksiz bırakma."

Eski bir fabrikaya benzeyen bir binanın arka girişine girerken başımla onaylıyorum. Bir kıyamet gibi, alan terk edilmiş ve görünürde hiç insan yok. Bir cesetten kurtulmak için mükemmel bir yer.

Bu düşünceler beni tüketmeyecek.

Reina iyi olacak. O bir .

Kyle'ın söylediği gibi, onun arkasında kalıyorum. Sanki bir iş toplantısından yeni çıkmış gibi beyaz bir tişört ve siyah bir pantolon giyiyor. Uzun boylu ve fit bir yapısı var ve hiç ses çıkarmıyor.

Mümkün olduğunca sessiz yürümeye çalışıyorum ama onun gölgeler arasında sanki onlara aitmiş gibi hareket etmesine uymuyorum.

Fabrikanın içi dışından daha perişan. Pencereleer yarı kırık, rüzgârın içeri girmesine izin veriyor. Çatıya bakıyorum, keskin nişancının buradan iyi bir menzile sahip olup olmadığını tahmin ediyorum.

"Onu unut," diyor Kyle sıkılmış sesiyle. "Kendi başına olduğunu hayal et. Başkalarının seni kurtarmasını beklemeye devam edersen ölürsün."

Bu bazı doğru.

"Bunu yapmayı neden kabul ettin?" diye sordum. Alexander'la konuştuğunda kesinlikle kabul etmiş gibi görünmüyordu.

"Bunu yapmak için para alıyorum."

Aniden köşede durdu ve iki eliyle silahını tutmadan önce bir parmağını ağzına götürdü. Bana olduğum yerde kalmamı işaret ediyor. Yapıyorum, kendi tabancamın etrafındaki tutuşumu sıkılaştırıyorum.

Demek ki misafirlerimiz var. Köşeden bakıyorum ve Dedektif Daniels ile Reina'yı götüren iki memurun metal bir kapının önünde durduklarından emin oluyorum.

Sanki bu bir tür kutlamaymış gibi gülüyor ve içiyorlar. Onları öldürmek için damarlarımda kan pompalanıyor. Biliyordum.

Daniels sahtekârdı. Bu orospu çocuklarıyla çalıştığından şüphelenmeliydim.

Kyle'ın gizlice yaklaşmasını ya da tehlike geçene kadar burada kalmasını bekliyordum ama o bir susturucu aldı, silahının ucuna taktı ve dışarı çıktı. Aynen böyle, dışarı çıktı.

Birkaç kez tıklarken gözleri aynı, sıkılmış ve hareketsiz kalıyor. Nişan aldığı yerden Rusça küfürler ve bir kargaşa yükseliyor ama boğuk silah sesleri daha yüksek.

Sonra onu takip etmemi işaret ederken tüm sesler kayboluyor.

Kapının önünde, alınlarından üç kurşun yemiş üç adam yatmaktadır. Daniels'ın boynunda bir bandaj var ama bu onun en küçük sorunu. O ve diğer adamların ağızları sonuna kadar açık ve gözleri hiçbir şeye bakmıyor.

Etkileyici.

Alexander'ın Kyle hakkında böyle düşünmesine şaşmamalı.

Üç kişinin öldürüldüğünü gördüğüm için bir şeyler hissetmem gerekirdi ama hissetmiyorum. Reina'yı benden aldılar ve ölümden daha kötü bir kaderi hak ediyorlar.

Kyle cesetleri tekmeleyerek kapıya doğru yürür. "Ivan içeride olmalı ve iyi bir nişancıdır. Sen burada kal."

"Hayır. Reina da içeride."

Yüzünü bana döndü, silahı yanında duruyordu. "Eğer ölürsen, babana intihar etmeye gittiğini söylerim."

"Bana uyar."

Dudaklarında bir gülümseme belirir. "Anlaştık."

"Anlaşma yok." Ses arkamızdan geliyor ve ikimiz de dönüyoruz.

Reina.

Kot pantolon ve yüzünün yarısını kamufle eden siyah kapüşonlu bir tişört giyiyor, ama o olduğunu biliyorum - daha doğrusu, orijinal Reina, *benim* Reina'm değil.

O kadar benziyorlar ki, bugün beni arayanın Reina olduğunu sandım. Yüzleri, vücut tipleri, her şeyleri birbirine çok benziyor.

Ama onun benim Reina'm olmadığını fark ettim. Beni kırbaçlatan, sonra mahveden ve sonra yavaşça tekrar bir araya getiren kız o değil.

Kyle başını eğiyor. "Burada ne yapıyorsun?" "Bunu bitiriyorum."

"Bunu benim yöntemimle yapmaya karar verdik Rai."

"Sen karar verdin. Ben bunu asla kabul etmedim." Onun elinden kurtulmak için kıvranıyor. "Eğer silahını kaldırarak oraya gidersen, Ivan onu vurmakta tereddüt etmeyecektir."

"Pekala, dahi." Alaycı bir tavırla konuşur. "Eğer oraya girersen, seni de vurmaktan çekinmeyecektir."

"Yapacak."

Sesindeki ve yüzündeki sakinlik ve kararlılık Reina'nın bir şey yapmaya kararlı olduğu zamanki haline çok benziyor. Fikrini değiştirmek yok.

"Bende onun istediği bir şey var," diyor Rai.

"Tek yaşam çizginiz."

"Hayır." Gülümsüyor. "Onun."

Kyle'ın yanından geçip kapıya doğru gider. Kyle onu tekrar yakalamaya çalışır, ama kadın onu iter, kulağına bir telefon tutar ve konuşur

Rusça bir şey. Kulağa pürüzsüz ve otoriter geliyor, ne yaptığını ve neden yaptığını tam olarak bilen biri gibi.

Ben Alexander'ın ofisindeyken aradığına göre, Rai'nin Kyle ve suikastçısını Ivan'ın peşine göndermekten daha büyük bir planı olduğunu biliyordum.

Telefonu kapattıktan sonra Kyle, "Tanrı aşkına," diyor ama onu tekrar durdurmaya çalışmıyor.

Bana gülümsüyor; hafif ve zoraki bir gülümseme. "Hadi kız kardeşimi geri alalım."

Amaçlı adımlarla metal kapıya vuruyor ve önünde yatan cesetlere gözünü bile kırpmıyor. "Buradayım, Ivan. Defter bende."

Yanıt beklerken Kyle onun sağında, ben de solunda duruyoruz.

Bir saniye geçer, iki-

Kapı bir gıcırtyla açılır. Girişte sarışın bir adam durmakta, içeriyi doldurmakta ve içeriinin görünmesine izin vermemektedir.

"Rai..." diyor aksanlı bir sesle, sırtarak. "Bu bir sürpriz değil mi? Haini bile getirmişsiniz."

Kyle bir omzunu kaldırır. "Seninle hiç birlikte olmadım."

Şimdi neden tanıdık geldiğini biliyorum. O sırada Rus aksanı taklidi yapsa da, Reina'nın -ve sözde Rai'nin- saldırıya uğradığı gece ormanda olan adam buydu. Onlarla birlikteymiş gibi davranmış ama aslında Rai'yi kurtarırmış. Bu yüzden o zamandan beri nispeten güvende.

"Defteri istiyorsan, alabilirsin." Rai bir adım öne çıktı. "Nerede o?" Ivan'ın taklit etmeye çalıştığı mizah kaybolur. "Kız kardeşim nerede?"

Kırmızı bir damla yere düşüyor ve çizgiyi takip ederek kaynağın kapıyı açtığından beri sakladığı elleri olduğunu fark ediyorum.

Reina...?

"Bak, biraz geç oldu. Konuşmadı ve biliyorsun sessizlerden nefret ederim." Duraksıyor. "Yine de henüz ölmedi, o yüzden bana defteri verin, belki bir saniye daha nefes almasına izin verebilirim."

Tetiği çekip onu kafasından vurma ihtiyacı beni eziyor ama içeride kaç adamı olduğunu bilmeden bunu yapamam. Ya ona zarar verirsem ve diğerleri Reina'yı öldürürse?

"Önce kız kardeşim." Rai'nin sesi değişmiyor.

Bir el uzatıyor. "Defter, Rai. Bunu çok zorlaştırma ve asla senin olmayan bir şeyi almaya çalışma."

"O sensin, ben değil. Ama , sanırım sen kazandın."

"Ben her zaman kazanırım, *suka*. Şimdi ver onu."

Rai kapüşonunun altından bir el uzatıyor ve Ivan'ın gözleri bir çocuk gibi parlıyor.

Defter yerine parıldayan bir şey çıkarır ve onu elinden tutarak bıçağıyla doğrudan gözlerine yönelir. Adamın acı dolu kükremesi uzun ve boş koridorda duyulabiliyor.

Körü körüne ona doğru uzanıyor. Sağ gözündeki bıçaktan yanağına, boynuna ve gömleğine kadar kan fişkırıyor.

Onu sersemlemiş halde kenara itip içeri koştum. Eğer biri varsa ve canı yanmışsa-

Önümdeki manzara beni durduruyor. Reina yerde bir sandalyeye bağlanmış yatıyor. Sarı saçları kırmızıya bulanmış. Her şey kırmızı; yüzü, kolları ve hatta kıyafetleri.

Siktir!

Rai, Kyle ve Ivan arasındaki kargaşayı duymazdan gelerek ona doğru koşuyorum. Reina'nın önüne çömelip saç tellerini yanaklarına doğru itiyorum ve gözlerinden birinin şişmiş, diğerinin kapanmış olduğunu görüyorum. Dudakları kanlı ve kırıktı. Onu uzaktan Reina'm olarak tanımasaydım, gerçekten o olduğunu bilemezdim.

Kyle'ın bana verdiği bıçakla bileğindeki kabloları bir manyak gibi kesiyorum. Elini tutuyorum ve göğsünün inip kalkmasını görmek için nefesimi tutarak bekliyorum; bu onun hayatta olduğunun ve artık onsuz yaşamamanın işkencesini bana çektirmeyeceğinin kanıtı.

İçinden küçük bir ses kopuyor, bir inilti ya da acı iniltisine benzeyen bir şey ya da her ikisi birden.

Bir nefes bırakıyorum ve ayağa kalkıyorum.

Şerefsiz ona işkence etmiş. Yüz hatlarını silene ve onu tanınmaz hale getirene kadar dövdü.

Kyle onu iki eliyle arkasında kilitli tutarken Ivan hâlâ Rai'yle savaşıyor. Rai Reina'yı görür görmez Ivan'ı bırakıp bana doğru koşuyor. İki kere düşünmedim. Kyle'ın bana söylediği gibi saymadım bile.

Silahımı nişan aldım, horozu kaldırdım ve doğrudan herifin göğsüne ateş ettim. Ivan tuttuğu yerde gevşerken Kyle bana ters ters bakıyor. Onu görmezden gelip tekrar Reina'ya odaklanıyorum.

Rai onun yanında diz çökerek gözlerini açması için yalvarır ve sözünü tutmasını ister.

Reina her zaman ayrılmak istediğini söylerdi ve bunu yapmaya karar verdiği zaman bu olmasa iyi olur.

Artık onsuz bir dünyada yaşayamam.

CHAPTER 29 - REINA

SONU TUHAF BİR DUYGU.

Sadece olur. Ya da belki de olmaz ve bilinmezliğin içinde bir yerlerde sıkışıp kalırsınız.

Gözlerimi açtığım an böyle hissediyorum. Çok sessiz, çok beyaz, çok hiçlik dolu. Sanırım bir çeşit öbür dünyadayım. Her şey Ivan'ın işkence odasında sona erdi ve şimdi annem ve babamla tanışacağım.

Ama sonra ağrı başladı. Başımın arkasından şakaklarıma doğru yayılıyor. Bir saniye önce açtığımı sandığım gözlerim şimdi yarı açık, sarkık ve... şişmiş mi?

Kuru dudaklarımı ıslatmak için dilimi dışarı çıkarıyorum ve hassas, yaralı deriyle birleştiğinde irkiliyorum.

Sonra kokular geliyor, güçlü ve etkili. Antiseptik ve bir hastanenin temizliği duyularımı yutuyor.

Bulanıklık yavaş yavaş kaybolurken sesler de netleşiyor. Tanıdık bir yüz bana bakıyor. Adımı söylüyor, gözlerinden yaşlar akıyor.

Benim.

Hayır, ben değilim. Reina.

Oh, Tanrım. Kalbim hızlanıyor ve makineler bip sesleriyle çıldırıyor. Burada olamaz. Eğer , bu öbür dünyada benimle olduğu anlamına gelebilir.

O-

"Doktor, doktoru çağırın!"

Bir el benimkini sarıyor, sıcak ve tanıdık, tıpkı anneminki gibi. Tıpkı anneminki gibi hissettiriyor.

Doktor ışığı gözlerimin önüne tutuyor ve onu takip etmemi söylüyor. İlk başta uymuyorum çünkü Reina ile göz temasını kesmek istemiyorum. Ya ortadan kaybolursa?

Bana başını sallayarak cesaretle elimi sıkıyor, ben de doktorun talimatlarına uyuyorum. Benden konuşmamı ve adımı söylememi istedi.

"Reina," diye fısıldıyorum kısık bir sesle. "Reina Ellis."

Birkaç kişi benim öyle olmadığımı biliyor olabilir ama benim Reina Ellis, onun da Rai Sokolov olacağına söz vermiştik. O hayatını geri alana kadar, ben onu koruyacağım. Onu ayakta tutmak için ne gerekiyorsa yapacağım.

Reina'nın yüzü pek çok duyguyla doluyor. Hareket ettirebilseydim benimki de benzer olurdu.

Doktor ve hemşireler Reina'nın etrafında telaşla dolanırken ben de onların her hareketini takip ediyor, doktoru dinliyor ve ara sıra destek olmak için elimi sıkıyorum. Hareketler ve sorular, en son benzer bir yatakta uyandığımda anılarımın silinmiş olduğu bir dejavu gibi.

Ama bu sefer daha çok acıyor.

Ve bu sefer... Başımı yavaşça hareket ettiriyorum ama Asher'dan hiçbir iz yok. Göğsümün ortasını tuhaf bir boşluk kaplıyor.

Doktor bana ağrı için bazı ilaçlar yazdı ve hemşire bunları serumuma enjekte etti. Sonra gidiyorlar, kapı arkalarından tıslayarak kapanıyor.

Artık sadece Reina ve ben varız. Tıpkı yıllar önce olduğu gibi.

Yatağın kenarına oturdu, hâlâ elimi tutuyor, yan tarafımı sarsmamaya dikkat ediyordu. Doktorun söylediğine göre bir kaburgam kırılmış, iki kaburgam da zedelenmiş.

Yüzüme bakmaktan ve Ivan'ın verdiği tüm zarara tanık olmaktan korkuyorum.

"Öldü mü?" Reina'ya sordum.

Tam olarak kimden bahsettiğimi anlamış olmalı ki başını sıkıca sallıyor. "Onu lanet gözünden bıçakladım."

"Güzel." Sesim duygusallaşıyor. "Annem ve babam artık huzur içinde yatabilir."

Reina'nın da benim duygusal tepkimi paylaşmasını bekliyordum ama yüz ifadesi savaştan önceki bir savaşçı gibi sertleşti. "Keşke bunu daha önce yapsaydım ama ona zarar veremezdim. Büyükbabamın en yakın odasındaki liderler, bir erkek olarak onu gerçek varis olarak görüyorlardı. Ivan uzun vadeli bir oyun oynadı ve annemle beni kötü adam gibi gösterdi, sanki dedemin beynini yıkamışız gibi. Önce onların onayını almam gerekiyordu ve bazı güçlü müttefikleri ikna etmeyi başardım ama diğerleri buna yanaşmadı. Yine de kaçırıldığını duyduğumda öylece duramazdım."

Müttefikler ve liderler... Tüm bu mafya konuşmaları Reina'nın ağzından ikinci doğasıymış gibi çıkıyor, sanki nasıl yaşayacağını bildiği tek yol buymuş gibi.

"Sen..." Yutkunuyorum. "Şimdi iyi olacak mısın?"

Biraz gülümsüyor. "Tamam benim göbek adım, velet. Her zaman canı yanan sensin."

"Ben insanların gözlerini bıçaklamak için eğitilmedim."

Sırtışı genişliyor. "Büyükbabam öğretti." Sonra yüzü düşüyor. "Keşke onunla tanışabilseydin. İyi bir özü olan sert bir adamdı ama annemi nasıl güvende hissettireceğini bilmiyordu. Bu yüzden kaçtı."

Boğazımın arkasında biriken tükürüğü yutuyorum. "Bence bizim için o hayatı istemediği için kaçtı, Rei."

"Başarılı olamadı. Artık çok geç." Elimin arkasını okşadı. "Kendi dünyama geri dönmek zorundayım."

"Senin dünyanın mı?" Ağzım ağrıdığında boğuluyorum ve irkiliyorum.

"Öyle." Omuz silkiyor. "Ivan denen şerefsizle gizlice ittifak yapanların büyükbabamın mirasını lekelemesine izin vermeyeceğim. Mirası bana emanet etti ve bir Sokolov olarak bunu sonuna kadar götürmek benim görevim."

"Ama mafyadan bahsediyoruz, Rei. Lanet olası mafya, onlar ölümcüldür."

"Ben de ölümcül biriyim. Büyükbabam beni o lanet domuzlara boyun eğmem için yetiştirmede." Omuzları dikleşiyor ve gözlerindeki ışıltı kayboluyor, soğuk ve ölümcül bir hal alıyor. Neredeyse tamamen farklı bir Reina gibi.

O benim tatlı kız kardeşim ya da Ivan'ın adamlarından saklanırken karanlıkta benimle birlikte titreyen kız değil. Şimdi o adamlara daha çok benziyor, daha duygusuz değilse bile.

Bunca yıldır ikiz kardeşime ne yaptılar? Onu neye dönüştürdüler?

"Reina, birlikte olacağımıza söz vermiştik, hatırladın mı?"

"Ve yapacağız. Öyleyiz." Yüz ifadesi biraz yumuşuyor. "Babamla eskiden olduğu gibi yollarımız kesişecek, sen kendi dünyanda ben de kendi dünyamda."

"Hayır!" Bağıryorum ve sesim çatlıyor. "Böyle ."

"Tekrar görüşeceğimize söz vermiştik." Bir kaşını kaldırdı. "Başka hiçbir konuda anlaşmadık."

"Bana ukalalık yapma, Rei."

"Gerçek bu."

"O zaman..." Dudaklarımı yalamaya başlıyorum, sonra büyük olasılıkla patlamış olduklarını ve acıyacaklarını hatırlayınca duruyorum. "O zaman ben kendi kimliğime döneyim, sen de kendi kimliğine dön."

Gerçek şu ki, tekrar Rai Sokolov olmak beni çok korkutuyor. O küçük kız bir kaçaktı, her zaman aç ve boştu. Dünyada hiçbir amacı olmayan ve annem dışında tutunacak kimsesi olmayan bir insan kabuğuydu, bu yüzden o öldürüldüğünde tüm amaç duygumu kaybettim.

Babam ve Asher'la tanışana kadar.

Bana daha fazla çabalamam için bir neden verdiler. Bu yüzden babamın ölümünden ve Asher'ın ortadan kaybolmasından sonra tekrar boşluğa düştüm ve kasvetli bulutların beni ele geçirmesine izin verdim.

Sadece Reina'nın hayatını mahvetmemem gerektiğine inanarak yaşadım çünkü bir gün bunun için geri dönecekti.

Bugün, her birimizin hayatını geri aldığı gündür.

Bana yan gözle bakıyor. "Benim dünyamda bir gün bile hayatta kalamazsın Rai."

"Hey!"

"Ben ciddiylim. Ben de sizin dünyanızda hayatta kalamazdım. Çok normal. Artık normal davranamıyorum."

"Ama-"

"Aması yok. Sen Reina Ellis'sin, ben de Rai Sokolov."

"Beni istiyorsun..." Boğazımdaki yumrudan dolayı öksürüyorum. "Reina olmamı mı istiyorsun?"

"Sen zaten Reina'sın. Sadece bunu bir rol olarak düşünmeyi bırak."

Dudaklarım aralandı. "Nasıl... Aman Tanrım, sen de mi böyle hissettin?"

Keskin bir şekilde başını sallıyor. "Her zaman bunun sadece bir rol olduğunu ve onu geri vermem gerektiğini düşünmüştüm ama son karşılaşmamızda Reina olmayı ne kadar sevdiğini fark ettim ve sana rol yapmayı bırakmamız gerektiğini söylemek istiyordum."

Beynim söyleyecek doğru kelimeleri bulmakta zorlanırken ağzım açık kalıyor. Bunu hiç beklemiyordum ve birdenbire yüzüme çarptı.

"Nasıl... Asher'a ne dersin? Bilirsiniz, nişan ve-"

Elini cebine atıyor ve bir yüzük çıkarıyor, çok tanıdık bir elmas yüzük. "Bunu senin için saklıyordum. Hastaneden taburcu olduktan sonra seni bulmaya gelecektim ama Ivan'ın adamları izlediği için Kyle seni görmeme engel oldu."

"Kyle?"

"Korumam ve sağ . Seni kurtarmama yardım etti." Bunun için ona daha sonra teşekkür etmem gerekecek.

"Her neyse." Yüzüğü avucuma sıkıştırdı. "Al bakalım. Bu değerli şeyleri saklamaktan nefret ediyorum."

"Ama sen istemiyor musun?"

Kaşları çatıldı. "Neden giyeyim ki? O gün onu giydim çünkü sen beni zorladın, üzerimde harika duracağını falan söyledin. Yakışmadı. Bu senin. Asher benimle hiç nişanlanmadı, hep seninle nişanlıydı Rai. Ona karşı hiçbir ilgim yok."

Neden öyle düşündüm ki? Her zaman Reina'nın döndüğünde ona sahip olmayı talep edeceğine, hayatımdaki her şeyin bana değil ona ait olduğuna inandım.

Ama ben Asher'a sırlıslıkla aşığım diye ikizim de aşık olacak değil ya.

İçimi bir rahatlama duygusu kaplıyor. Sanki göğsümden bir yük kalkmış gibi.

"Nerede..." Boğazımı temizliyorum. "Nerede o?"

Sanki sözlerini tartmaya çalışıyormuş gibi bir an sessiz kalıyor. "O burada değil."

Az önceki boşluk derinleşiyor ve zaten yaralı olan göğüs kafesimi neredeyse ezen bir ağırlığa dönüşüyor. Uyanır uyanmaz olmasını umuyordum.

Arianna ve Jason'ın videosunu izledikten sonra doğru düzgün konuşmadık bile.

"O zaman nerede?"

"Sana Ivan'ın öldüğünü söylediğimi hatırlıyor musun?"

"Evet, onu bıçakladın."

"Gözünden, evet, ama onu öldüren ben değildim. Kurşunu o pisliğin göğsüne Asher sıktı."

Nefes alıyorum, sonra boynumun arkasına bir ağrı saplanınca duruyorum.

Sanki bir okyanusun derinliklerine atılmışım gibi, nefesim kesiliyor ve açlıktan ölmek üzere olan ciğerlerimi beslemek için hava emmem gerekiyor.

"O... iyi mi?"

"Babasıyla birlikte karakolda."

Doktorun daha önce söylediğine göre, neredeyse iki gündür yokmuşum, yani Asher da aynı süre boyunca yokmuş.

Oh, Tanrım. Bu cinayetten hüküm giyeceği anlamına mı geliyor? O şerefsiz Ivan'ın benden başka birini daha almasına izin veremem.

çalışıyorum ama Reina beni tekrar yatırıyor. "Ne yapıyorsun?" diye tersliyor.

"Gidip yardım etmeliyim, bir şeyler yapmalıyım. Burada öylece oturamam." "Babası onunla birlikte. Alexander Carson buradaki en iyi avukatlardan biri.

hatırladın mı? Onu bu işten kurtaracaktır. Ayrıca ifade verdim ve nefsi müdafaa olduğunu söyledim. Sadece dinlen, Rai. Asher'ın kısa sürede çıkacağından eminim."

Asher'ın kaderi bilinmezken nasıl dinlenebilirim?

CHAPTER 30 - REINA

DINLENEMİYORUM.

Hemşire beni sakinleştirmek zorunda, böylece gözlerimi kapatıp gece boyunca uyuyacağım.

Ertesi gün hemşire ve Reina yıkanmama yardım ettiler. Aynada gördüğüm yüzüm insan sayılamayacak kadar şekilsiz. Mor ve yeşil çürükler cildimin her tarafına dağılmış; bir öncekinden daha da kötü.

Ona baktıkça içim parçalanıyor ve ağlıyorum. Lavaboya tutunuyorum ve uzun yıllardır uyuşturduğum tüm duygularımı bırakıyorum.

Bir şehirden diğerine kaçmak zorunda kalan küçük kız için, kendisine ait olmadığını düşündüğü birine göz koyan genç için ve onu yeniden kaybeden kadın için ağlıyorum.

Asher ve ben birbirimizi hep özlüyoruz. Paralel çizgiler gibi, sanki yollarımız hiç kesişmeyecekmiş gibi. Ne zaman , bir felaket oluyor ve

o paralel varoluşa, düzeni korumaya yönelik o çaresiz çabaya geri dönmek zorunda kalırız ve bunun sonucunda da perişan oluruz.

Bu noktada, lanetli olduğumuzu düşünmeye başlıyorum. Belki de Arianna ölmeden önce kara büyü yaptı ve bir daha asla bir araya gelemeyeceğimizden emin oldu.

Hemşire sırtımı sıvazlıyor, yaralarımın hiçbirinin iz bırakmayacağını, birkaç hafta içinde her şeyin eski haline döneceğini söylüyor.

Bu yüzden ağladığımı düşünüyor ve bu beni daha çok ağlatıyor. Reina içeri girip beni yatağıma götürene kadar durmuyorum.

Tam o sırada kapının önünde duran siyahlı adamları fark ediyorum. Başta güvenliğim olduğunu düşünmüştüm ama Gaige ve diğerlerini aralarında göremedim.

İşte o zaman Reina'nın olduklarını anladım. Gerçekten farklı bir hayatı var.

"Daha iyi misin?" Hemşirenin verdiği ağrı kesiciyi yuttuktan sonra bardağı alıyor.

Gözlerimi kapatırken başımı sallıyorum. O iyileşene kadar asla daha iyi olamayacağım.

Çılgınca ama zamanla Asher'ın iyiliği benim iyiliğim gibi gelmeye başladı. kendi.

Neden kalp için bir ağrı kesici hap yapmıyorlar?

Tekrar uyandığımda hava karanlıktı. Boğazım kaşınıyor ve kuru.

Yanımdaki sandalyede bir gölge uyuyor, bu da Reina'nın yine geceyi burada geçireceği anlamına geliyor. Son iki gündür yanımdan neredeyse hiç ayrılmadı. Sadece Lucy, Naomi, Sebastian, Owen ve amigo takımının üyeleri ziyarete geldiğinde dışarı çıktı.

Onlar bile Asher'ın kaderini bilmiyordu. Elimizdeki tek bilgi Alexander'ın onun yanından ayrılmadığı. Onu aramaya çalıştım ama telefonu hep kapalıydı.

Doğrulup şişeye uzanmaya çalışıyorum ve duruyorum.

Sandalyede oturan Reina'nın vücudu değil. O kadar geniş ve uzun değil ve...aman Tanrım.

"Uyanık mısın?" Sesinin tınısı, o tanıdık derin tonu beni sarsıyor.

"Asher?"

Lütfen bana bunun bir rüya olmadığını söyle. Bu şimdiye kadarki en acımasız rüya olurdu. Güçlü eller benimkileri sarıyor ve boğazımda bir hıçkırık düğümleniyor. Bu Asher. Kesinlikle Asher.

Tenimin canlanma şekli ve vücudumun onunkine uyum sağlaması yanıltıcı olamaz.

Bu tepkiyi sadece o verebilir. Bu bir rüya ya da halüsinasyon değil; bu gerçek.

"Buradayım, balo kraliçesi. Benden o kadar kolay kurtulamazsın."

"Gerçekten sensin." Sesim duygularımın gücünden etkilenmiş gibi. "Ne oldu? Gitmene izin mi veriyorlar?"

"Alexander bunun meşru müdafaa olduğuna hükmettirmeyi başardı. Rai'nin ifadesi yardımcı oldu."

"Tanrıya şükür. Seni... seni hapse atarlar sanmıştım."

"Ve seni kapaının elinde mi bırakayım? Böyle bir şey olmayacak, balo kraliçesi." Arkamdaki pencereden gelen yumuşak ışığın altında bitkin görünüyordu, yüzü yıpranmıştı. Günlerdir uyumamış olmalı ama yine de serbest bırakıldığı anda buraya geldi. Bu kalbimi ısıtıyor ve midemde küçük kelebeklerin patlamasına izin veriyor.

"Sen iyi misin?" Sormadan edemiyorum.

"Ben iyiyim, peki ya sen?" Bana bakıyor ve karanlıkta bile bakışlarının beni bütünüyle yuttuğunu hissediyorum. Asher'ın ilgisinin merkezinde olmak böyle bir şey, ezici ve kesilmemiş.

Elini yüzüme doğru uzatıyor ama yarı yolda durup yumruk yapıyor ve kucağına bırakıyor. "O pisliği daha yavaş öldürmeliydim."

Cinayet işlemeyi ve hayatlara son vermeyi düşünmesi beni korkutmalı ama Ivan'dan umursamayacak kadar nefret ediyordum. Ayrıca, Asher'ın liseden beri hep böyle bir yanı vardı, incitmeye ve sakat bırakmaya ihtiyaç duyan yanı, bir zamanlar benim üzerime salınmış olan yanı.

Ama kendini durdurdu; söz konusu ben olduğumda kendini hep durdururdu. Bir yanı Arianna'nın aramızda bıraktığı kin yüzünden beni öldürmek istemiş olabilirdi ama diğer yanı bana yakın olma isteğine engel olamıyordu.

"Reina ya da Rai ya da her kim olmak istiyorsan." Doğrulurken ve sesini alçaltırken elimi tutuşu sıklaşıyor. " ettim. Yaptığımı biliyorum.

ve kötüydü. Sana yalan söyleyip seni asla incitmek istemediğimi söyleyebilirim ama bu bir yalan olur ve kendime bir daha asla yalan söylemeyeceğime dair söz verdim. İşte sansürsüz versiyonu, balo kraliçesi. Seni incitmek istedim. Eğer sana zarar verirsem, seni bu dünyadan silersem, üç yıldır içimi kemiren o lanet dürtüyü durduracağımı düşündüm. Ama hedefime yaklaştıkça daha da boş hissettim. Lisede seninle konuştukları için insanları dövdüğüm zamanlardan bile daha acınasıydı. O gün seni çatıdan sarkarken izlediğimde, sana sahip olmak istedim ve o zamandan beri yaptığım her şeyde ayağa kalktın ve bu sana sahip olmayı daha çok istememe neden oldu.

"Seninle her zaman yapmak istediğim şey bu, Reina. Sana hükmetmek, canını yakmak istiyorum ama sadece zevk çığlıklarını duyabilmek için. Seni elimde tutmak, sana sahip olmak, seninle oyun oynamak istiyorum, sana karşı *değil*. Eğer benimle hiçbir şey yapmak istemiyorsan, bu daha akıllıca bir seçim olur. Kimse seni suçlamaz."

Konuşmasını bitirdikten sonra ona bakıyorum. Sözleri içimde böyle bir şeye, ondan gerçek ve ham bir şey duymaya hasret kalmış derin bir yere çarpıyor.

Bazı açılardan hala bir psikopat ve bana yaptıklarını, bana nasıl eziyet ettiğini tamamen affedemiyorum ama neden bunu yapmaya mecbur olduğunu anlayabiliyorum. Her seferinde nasıl durduğunu da görebiliyorum.

Eskiden birlikte oturduğum çocuğu da görebiliyorum çünkü onun varlığı dış dünyadan gelen kaosu azaltıyordu. Burayı güvenli ve keyifli bir yer haline getirmişti ama sonra ben ona kazık atmak ve soğuk davranmak zorunda kaldım çünkü ondan, onun sunduğu şeyden ve hissettiklerimden korkuyordum.

Evet, yaptığı şey için onu süründürebilirdim, bunu erteleyebilir, dayanabilir ve diz çökmesini sağlayabilirdim. Ama Ivan beni döverken bir aydınlanma yaşadım: hayat bir şeyleri ertelemek için çok kısa. Yarın ne olacağını asla bilemezsiniz, bu yüzden bir fark yaratmak için elinizde olan tek şey şimdiki zamandır.

Ayrıca, yanıma yapışmışken sürünebilir.

"Bil diye söylüyorum," diyor ben sessiz kaldığımda, "eğer uzak durmak istersen, duracağıma söz veremem. Beni tekrar kabul edene kadar denemeye devam edeceğim."

"Ya ?" Sesimi soğukkanlı tutuyorum. "Sen beni alana kadar denemeye devam edeceğim."

"Seni seviyorum Ash. Her zaman sevdim." Kelimeler ağzımdan o kadar kolay dökülüyor ki, daha önce hiç yüksek sesle söylememiş olmam şaşırtıcı.

Duraksıyor, nefesi sertleşiyor, neredeyse hayvani bir hal alıyor. "Her zaman mı?" "Her zaman."

"Soğuk ve mesafeli olduğun zamanlarda bile mi?"

Gülüyorum. "Özellikle de soğuk ve mesafeli olduğum zamanlarda. Bu bir dış görünüştü Ash. Sana karşı hislerim derinleştikçe, onları öldürmek için daha çok çabaladım."

Sanki sözlerimi düşünüyormuş gibi bir an sessiz kalıyor. Konuştuğunda kalbim duracak gibi oluyor. "Ben de seni seviyorum Reina. Sen benim ilkim ve sonumsun."

"Sen benim de ilkim ve sonumsun." Reina'nın bana verdiği yüzüğü geri alıyorum. "Şimdi bana düzgün bir evlenme teklifi yap, çünkü sonuncusunu hatırlamıyorum."

EPILOGUE - REINA

Beş yıl sonra

"ASH...ASH..."

"Ne oldu, balo kraliçesi?" Yavaşlıyor, boğazımı yere yapıştırırken kalçaları telaşsız bir ritimle yuvarlanıyor.

Beni girişte yandan beceriyor. Dairemize girdiğim anda beni boğazımdan yakaladı ve diğer elini gözlerimin etrafına sardı, dünyayı siyah ve daha heyecan verici hale getirdi.

Sonra beni yere attı, bir mağara adamı gibi kıyafetlerimi yırttı ve beni yan yatırdı, böylece beni derin ve hızlı bir şekilde becerebilecekti.

Bu bazen oynadığımız bir oyun, bilinmeyen. Beni her zaman çok arzulu yapar ve her zamankinden daha sert boşalıyorum.

Asher'ın yoğun tarafı benim cennetim. Her dokunuşunda ve vuruşunda, onun için daha derine ve daha sert düşünüyorum.

Toplum içinde onun kraliçesiyim; yatakta ise onun en itaatkâr fahişesiyim, her gece ve sabah işe gitmeden önce zevk aldığı kişiyim.

İçime girerken eli boğazımdan hiç ayrılmıyor. Kolu göğsümü eziyor, meme uçlarımın onun tarafından ısırılma, dokunulma ve işkence edilme ihtiyacıyla zonklamasına neden oluyor.

Şimdi, her zamanki gibi, hızını yavaşlatıyor. O kadar birikimden sonra beni öylece bırakamaz; patlamak üzereyim.

"Daha sert, seni lanet olası pislik."

Gülüyor, sesi sert ve karanlık. "böyle yürümüyor. Kelimeleri söyle."

Genelde tek yapmam gereken 'lütfen' demek olurdu ama bugün güçlü bir serbest bırakma için can atıyorum, bu yüzden "Seninim, sadece seninim Ash" diyorum.

"Evet, öylesin" diye homurdanıyor, içimde kalınlaşırken beni tekrar gerdiğini hissediyorum. Neredeyse tamamen dışarı kayıyor ve sonra tekrar içeri giriyor.

Bir

kere.

İki

kere.

Üçüncü kez, dudaklarım sözsüz bir şekilde ayrılırken tırnaklarım koluna batıyor

Ağla.

Ağzımı açgözlü bir şekilde yakaladığında serbest bırakma bana çarpıyor öpüyor ve içime daha sert ve daha hızlı giriyor. Nabzım yükseliyor ve iniltilerim gücüyle titriyor.

Nefes alamıyorum. Hayır, nefes almak istemiyorum.

Onu en ham haliyle, kesilmemiş ve benim olan haliyle almak istiyorum. En iyi arkadaşım, kocam ve bir numaralı destekçim.

Döllerini içime dolduğunda öpücüğü nefessiz ve kontrolden çıkmış bir hal alıyor. İkimiz de aynı anda birbirimizin ağzına iç çekiyoruz ama öpüşmeyi bırakmıyoruz.

Ağzımı açıp diliyle dilimi sikerken eliyle boğazımı okşuyor. Beni öperken halının üzerinde ne kadar kaldığımızı bilmiyorum.

Tek bildiğim çok uykulu ve bitkin olduğum; üzerimde hep böyle bir etkisi oluyor. Beni her becerdiğinde, sonrasında bir bebek gibi uyuyorum - tabii gecenin bir yarısı beni başka bir tur için uyandırmazsa.

İçimden kayarak çıkıyor ve döllerini kalçalarımın arasından akarken boşluğa bakarak inliyorum. Bu duyguyu biraz fazla seviyorum.

Her zamanki gibi Asher beni kollarında yatak odamıza doğru taşıyor. Eğilip boynunun derisini emiyorum ve tüm gücümle öpüyorum.

"Dikkat et balo kraliçesi, yine kaşınıyorsun." Bana sırtıyor.

Göğsüne vurdum. "Kes şunu."

İyi bir şarap gibi yıllanmış, biraz daha ölümcül olmasa da hala günah kadar çekici. Şimdi, kadınlar onu yalnız bırakmıyor. Her zaman evlilik yüzüğünü yüzlerine istiyorum.

Ama buna gerek yok. Asher asla başka bir kadına bakmadı. Bana olan takıntısı yüzünden işlerini halletmeye ve arkadaşlarıyla buluşmaya bile zor vakit buluyor. Sanki gerçekten birlikte olduğumuza inanmıyormuş gibi dikkatle beni izlerken bulduğum zamanların sayısını unuttum.

Doğrusu, bakmadığını bildiğim zamanlarda ben de onu öyle izliyorum. Biz her zaman paralel çizgilerdik, ama paralel çizgiler bile çarpışabilir ve bir olabilir. Bu, iki çizginin sadece bir noktada buluşmasından bile daha güçlüdür.

Beni yere yatırdı ve yanıma uzandı. Beni üstüne çekti, böylece göğüslerim göğsüne yapıştı, bacaklarım onunkilerin arasında ve yüzüm onunkinden birkaç santim uzakta.

İtiraf edemeyecek kadar çok sevdiğim bir başka pozisyon.

Bir süre birbirimizi izliyoruz, onun elleri saçlarımda geziniyor, benimkiler de onun dövmesini okşuyor. Arapça kelimeler hâlâ orada ve dövmeyi sildirmediği için memnunum. Ne kadar ilerlediğimizi görmek hoşuma gidiyor.

Jason o zamanlar Arianna'ya yardım ettiğini itiraf etti ve Blackwood Koleji hakkındaki şaibeli Instagram hesabının arkasındaki kişi de oydu. Öğrencilerden DM yoluyla fotoğraflar almış ve o da bunları paylaşmış.

Bu yüzleşmeden sonra Asher'dan neredeyse futbol kolunu kıracak bir dayak yedi. Alex olanları öğrendiğinde Jason'ı ülkeden atmak istedi ama ben Izzy'nin hatırı için yapmaması için ona yalvardım. Ömür boyu sır olarak saklayabileceği videoyu bana gösterdi çünkü Alex'i ve beni önemsiyordu.

Jason'ı alıp ailesinin onunla ilgileneceği güne geri dönmeyi teklif etti.

Asher'ın Jason'ı dövmekten daha fazlasını yapmak istediğini söyleyebilirdim ama onu durdurdum. Jason'a söyleyecek birkaç sözüm vardı. Arkadaşım olduğumu sanıyordum ama meğer en büyük düşmanımış. Yine de zamanımı onunla harcamadım; olanlardan sonra buna değmezdi.

Geçmiş, üzerinde durmamız gereken bir şey değildir; gelecek önemlidir.

O yıl eyalet şampiyonu olduk, daha doğrusu Lucy ve Prescott oldu. Ben iyileşirken takımı yönetmeleri inanılmazdı. Şimdi mutlu bir evlilikleri var ve bir dans stüdyosu işletiyorlar.

Owen NFL'e gitti ve Asher ve ben genellikle onu izlemeye gideriz. O öyle bir yıldız ki, onu görmek için geçiş kartına ihtiyacımız var.

Sebastian ve Naomi, Naomi'nin de dediği gibi karışık bir durum.

Rai kendi dünyasında kaldı ve bratva'da kendine bir isim yaptı.

Sık sık buluşuyoruz ama tehlikeli bir yaşam sürdüğü ve dikkat çekmemesi gerektiği için önceden planlanması ve izlenmesi gerekiyor.

Ben ona Rai diyorum, o da bana Reina diyor. Bunu yapmaya yaklaşık dört yıl önce karar verdik. Çocukken verdiğimiz sözü tutmanın bir faydası yoktu. Artık sadece biziz. Rai Sokolov ve Reina Carson.

Reina Carson.

Düşündükçe bu isme aşık oluyorum.

Bir yıl içinde evlendik. Asher bana sahip olmak için çok uzun süre beklediğini ve artık beklemenin sona erdiğini kesin bir dille söyledi.

Sosyoloji alanında yüksek lisansına devam ettim ve şimdi benim gibi evsiz ve bazen de desteksiz çocuklara yardım ediyorum.

Asher uluslararası hukuk eğitimini tamamladıktan sonra Alexander'ın şirketinde çalışmaya başladı. Baba ve oğulun her konuda aynı fikirde olduğunu söyleyemem ama birbirlerine daha iyi tahammül ediyorlar. Arianna'nın ölümüyle ilgili gerçeği öğrenmek ikisini de özgürleştirdi, çünkü gizlice birbirlerini suçluyorlardı.

Genelde Alex'le akşam yemeklerinde buluşuruz. O hâlâ sahip olabileceğim en iyi baba figürü. Düğün günümde babamın yerine benimle koridorda yürüdü.

"Uyuyacağımı sanıyordum." Asher bir kaşını kaldırır.

Tamam, son birkaç saniye ya da dakika boyunca onu bir sürüngen gibi izlemiş olabilirim. Her neyse.

"Hey, Ash."

"Hmm?"

Ash artık onun en sevdiği isim haline geldi. Eskiden bu isimden nasıl ürküğünü ya da belki de benim bu yönümden ürküğünü hatırlayarak kendi kendime gülümsüyorum.

Bir keresinde, bir velet gibi davranıyordum ve ona sürekli Asher diyordum. Tepkisi ben Ash diye bağırana kadar beni götten sikmek oldu.

Ya onun yolu ya da otoyol ve ben bunun her saniyesini seviyorum.

"Çocuk istiyorum." Planlanmamış bir şey ama anlık da değil. Bir süredir bunu düşünüyordum.

Evliliğimizin başında kariyerimiz için çocuk sahibi olmayı ertelemeye karar vermiştik ama şimdi onun bebeğini taşımak istiyorum.

"Hamile olduğun fikri beni sertleştiriyor." doğru itiyor, kalçalarımın arasındaki kanıtlara burnunu sokuyor.

"Beni de tahrik ediyor." Alt dudağımı ısıyorum.

"İşte benim balo kraliçem." Güçlü bir eliyle kalçalarımı ayırırken dudaklarımı bir öpücükle yakalıyor.

İçimde hafif bir basınçla kayıyor, bu da beni titretiyor, onun için yeniden hazırım.

"Ash," diye fısıldıyorum ağzına karşı. "Uykum var."

"Hamilelik fikrini ortaya atıp sonra da uykulu olamazsın." Dudaklarını dudaklarıma değdiriyor. "İçine bir bebek koyana kadar durmayacağım."

Tanrım, bu adam.

Onu çok seviyorum, bu delilik.

SON

Cloud003 ve Reina arasındaki seks sahnesi için [buraya tıklayın](#).

Yeni stalker düetini önceden dinlemek için [buraya tıklayın](#).

SIRADA NE VAR?

Tüm Gerçekleri okuduğunuz için çok teşekkür ederiz! Eğer beğendiyseniz, lütfen yorum bırakın! Desteğiniz benim için dünyalara bedel.

Asher arkadaşımızın hikayesini [Deviant King](#)'de okuyabilirsiniz.

Sırada, muhteşem Isabella Starling ile yepyeni bir karanlık romantik düeti olan Nefret ve Aşk var.

Çıkış tarihleri: **9 ve 23 Nisan 2020.**

Benden Nefret Ediyor Tanıtım Yazısı

Bir zamanlar bir canavar varmış.

Gece çöktüğünde, ruhları toplamak için dışarı çıkar.

Sessiz ve görünmezdir - saldırıp sonra gölgelere çekildiğinde kimse fark etmez.

Yollarımız kesişmemeliydi ama . Bir gün beni gördü.

O zaman beni görmeden edemez.

Bir zamanlar bir canavar, bir katil, bir şeytan varmış.

Benim sapığım.

[Simdi ön sipariş verin.](#)

AYRICA RINA KENT TARAFINDAN

TEAM ZERO SERİSİ

[Lured](#)

[Crowed](#)

[Hayaletli](#)

[Gölgeli Sisli](#)

[Sıfır Takımı Boxset 1-3](#)

RHODES SERİSİ

[Pişmanlık \(ÜCRETSİZ\)](#)

[Harabe](#)

ROYAL ELITE SERİSİ

[Zalim Kral](#)

[Sapkın Kral](#)

[Çelik Prenses](#)

[Twisted Kingdom](#)

[Kara Şövalye](#)

Hırçın Prens

Acımasız

İmparatorluk

YALANLAR VE GERÇEKLER DÜETİ

[Tüm Yalanlar](#)

[Tüm Gerçekler](#)

NEFRET & AŞK DÜETİ

[Benden Nefret Ediyor](#)

Benden Nefret Etmiyor

YAZAR HAKKINDA

Rina Kent, düşmandan aşığı romantizmle ilgili her şeyin uluslararası çoksatan yazarıdır.

Karanlık onun oyun alanı, gerilim en iyi arkadaşı ve kıvrımlar beyninin gıdası. Bununla birlikte, bir şekilde kalbinde romantik olduğunu düşünmeyi seviyor, bu yüzden henüz umutlarını öldürmeyin.

Onun kahramanları anti-kahramanlar ve kötü adamlar çünkü o her zaman kimsenin desteklemediği adamlara aşık olan tuhaf . Kitaplarına bir tutam gizem, sağlıklı bir dozda endişe, bir tutam şiddet ve bolca yoğun tutku serpiştirilmiştir.

Rina özel günlerini Kuzey Afrika'nın huzurlu bir kasabasında bir sonraki komplo fikrini hayal ederek ya da bu fikirler bir araya geldiğinde şeytani bir deha gibi gülerek geçiriyor.

Eğer beni takip etme havasındaysan:

[Web sitesi](https://www.rinakent.com/)

<https://www.rinakent.com/>

[Haber Bülteni](https://www.subscribepage.com/rinakent)

<https://www.subscribepage.com/rinakent>

[Okuyucu Grubu](https://www.facebook.com/groups/rinakent.club/)

<https://www.facebook.com/groups/rinakent.club/>

İçindekiler

Önsöz

İçindekiler Telif

Hakkı İthaf

Yazar Notu

Blurb

Oynatma

Listesi

Bölüm 1 - Reina 2

- Reina Bölüm 3 -

Asher 4 - Asher

Bölüm Bölüm 6 -

Reina 5 - Reina

Bölüm Bölüm 8 -

Reina Bölüm 7 -

Asher 9 - Asher 10

- Reina

Bölüm 11 - Reina

Bölüm 12 - Reina

Bölüm 13 - Asher

Bölüm 14 - Asher

Bölüm 15 - Reina

Bölüm 16 - Reina

Bölüm 17 - Reina

Bölüm 18 - Reina

Bölüm 19 - Asher

Bölüm 20 - Asher

Bölüm 21 - Reina

Bölüm 22 - Reina

Bölüm 23 - Reina

Bölüm 24 - Reina

Bölüm 25 - Reina

Bölüm 26 - Asher

Bölüm 27 - Reina

[Bölüm 28 - Asher](#)
[Bölüm 29 - Reina](#)
[Bölüm 30 - Reina](#)
[Sonsöz - Reina](#)
[Sırada Ne Var?](#)
[Ayrıca : Rina Kent](#)
[YazanYazar](#)
[Hakkında](#)

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

- [Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız](#)
- [Çeviri Yedek Telegram Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitap İstekleri Kanalımız](#)
- [Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri](#)
- [Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız](#)

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz.

Kitaplarımız paylaşılacak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız.PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

